

ОТКЛОНЕНИЕТО

ЧАСТ 1

Автор: Петър Велев
Редактори: Димитър Костов и Радка Йосифова
Коректор: Нора Тошкова

Разпространява се безплатно
София, 2022 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Защо е важно да знаем за отклонението?	7
2. Защо и как става отклонението на праведните?	45
3. Отклонението на Никола Йонков Вапцаров	52
4. Дали виждат своите грехове, проповедниците на т.н. "финансов просперитет"	59
5. Кога започна отклонение	60
6. Къде е толерантността на МОН към вярващите ученици?	62
7. Свидетелства за дякон Игнатий – Васил Левски	68
8. Пренебрегването на богослуженията в църквата може да има фатални резултати	70
9. Портрети и книги на антихристи, – и огнестрелно оръжие в домовете ни	84
10. Свидетелства на семейства, в които имаше огнестрелни оръжия	86
11. Цитати от Божието слово не помагат на доносници	94
12. Неразбиране духа на Евангелието поради неправилно избраната дума при превода	100
13. Отклонението – повторно и повече кръщавания – са ерес	103
14. Клеветата срещу светата равноапостолка Мария Магдалина	106
15. Отговорността на родителите за отклоненията на децата им от вярата	109
16. Лъжата, че в Новия Завет няма нищо нечисто	112
17. Бог предупреждава и наказание	118

18. Изцелени чрез вяра	121
19. Получили Божествено изцеление, но го загубили поради отклонение от вярата	124
20. Вярват, че има Бог, но не искат да се молим за изцелението им	129
21. Фанатизмът - съвременният фарисейски квас	132
22. Отклонението на българския патриарх Кирил /1901-1971/ с псевд. „Балкански“	140
23. Варненски и Преславски митр. Кирил с псевдоними „Ковачев“ и „Владислав“	157
24. Отклонението на архимандрит Методий	160
25. Отклонението на свещеника убиец на митрополит Борис	163
26. Пастири, които не вярват в пророчески сънища, видения и откровения	165
– Наказанието за предателство е смърт	167
27. Завърнали се като блудния син	179
28. Николаитите и днешните им последователи	184
29. Непочитане на светиите и на Света Богородица	188
30. Втората смърт	196
– Страхливи	197
– Неверни	204
31. Някои изопачавания, които се проповядват от неверните	205
– Само християните от нашето вероизповедание ще бъдат спасени	205
– На Тайната вечеря апостолите са яли и пили символи	206
– Покриването на главите на жените, когато се молят или проорокуват	213

– На църквата не ѝ трябвало йерархия	216
– Спасението на душата било важно, а изцелението не било важно	218
– Духовна евтаназия	223
– Безусловното изцеление	232
32. Себеоправдаването няма да наследят небесното царство	233
– Важно било само да вярваш, нямало нужда от никакви дела	234
– Първо горко	236
– Второ горко	238
– Трето горко	240
33. Така наречените братя и сестри на Господ Исус Христос – е ерес	241
– Библейски примери, когато думата братя е употребена между такива, които не са братя	249
– Четвърто горко	256
– Пето горко	258
34. Заключение	260

Защо е важно да знаем за отклонението

„Защото, казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно“/Мат. 5:20/.

„Ако някой между вас, братя, се отклони от истината, и друг го обърне, нека тоя знае, че, който е обърнал грешник от лъжливия му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове“/Иак. 5:19,20/.

„А някой Му рече: Господи, малцина ли са, които се спасяват? Той им рече: подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото, казвам ви, мнозина ще поискат да влязат, и не ще могат“/Лука 13:23,24/.

„Идещият ще дойде и няма да се забави. А праведният чрез вяра ще бъде жив; ако пък се отклони, душата Ми няма да благоволи към него“. Ние пък не сме от ония, които се отклоняват за погибел, а от ония, които вярват за спасение на душата“/Евр. 10:37-39/.

„А ония, които искат да се обогатяват, падат в изкушение, в примка и в много безразсъдни и вредни похоти, които потопяват човеците в провала и погибел. Защото корен на всички злини е сребролюбието, на което предавайки се, някои се отклониха от вярата и си навлякоха много мъки“/1 Тим. 6:9,10/.

„Затова „укрепете отпадналите ръце и отслабналите колене“ и направете с нозете си прави пътеки, та, което е хромо, да се не отклони, а по-скоро да се изцери. Залягайте да имате мир с всички и святост, без която никой няма да види Господа“/Евр. 12:12-14/.

„И докле не съгрешиха пред своя Бог, щастието беше с тях, защото с тях беше Бог, Който мрази неправдата. Но, щом

се отклониха от пътя, който Той им завеща, претърпяха в много войни твърде силни поражения, откарани бяха в плен в чужда земя, храмът на техния Бог биде разрушен, и градовете им превзеха неприятели”/Иудит 5:17,18/.

„Тайната на беззаконието вече действа, само че няма да бъде извършена, докато се не отдръпне оня, който я задържа сега, - тогава и ще се открие беззаконникът, когото Господ Иисус ще убие с дъха на устата Си, и чрез блясъка на Своето пришествие ще изтреби тогава, чието явяване, по действие на сатаната, е с всяка сила и с поличби и лъжливи чудеса, и с всяко несправедливо прелъстяване ония, които загиват, задето не са приели любовта на истината за свое спасение. И затова Бог ще им прати действие на заблуда, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали в истината, а обикнали неправдата”/2 Сол. 2:7-12/.

„Ако кажем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, ние лъжем и не постъпваме по истината...Ако кажем, че нямаме грях, себе си мамим, и истината не е в нас...Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Го лъжец, и словото Му не е в нас...Който казва, че е в светлината, а мрази брата си, той е още в тъмнината...който не обича брата си, пребъдва в смърт. Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот, който да пребъдва в него”/1 Иоана 1:6,8,10; 2:9; 3:14,15/.

В Библията има повече от 70 предупреждения към Божия народ и християните, за голямата опасност, която се крие в отклоненията им от Божието слово, за здравето, живота и спасението на душите им.

От опит се убедих, че причината на почти всички, според медицината, неизлечими болести, е такова отклонение, което Писанието нарича грях за смърт.

В тази книга не става въпрос за хора, които наричат себе си религиозни, и почитат и уважават, и дори изпълняват религиозни обреди, но заявяват, че не вярват в никакъв бог, или наричат себе си православни атеисти. Не става дума и за хора, които твърдят, че вярват в Иисус Христос, но не вярват, че е Син Божий, че е умрял на Кръста за греховете

им и е възкръснал за оправданието им, а вярват, че е един от най-великите учители на човечеството. Такива хора, дори и да наричат себе си „религиозни“, в действителност са „лъжерелигиозни“ и получават награди за безбожието си от княза на този свят.

Има мнозина, особено между протестантите, които не правят разлика между „религиозен“ и „обреден“. Религиозният има обратна връзка с Бога. Обредният може да има връзка с Бога, но може и да няма. Така например Андрей Луканов заяви, че е „православен“, но атеист, а Желю Желев, че уважава, почита и може да изпълнява религиозните обреди на Православната църква, но не вярва в никакъв бог. Докато някои затънали в окултизъм и традиционни заблуди се хвалят, че са религиозни, други пък се хвалят, че светостта им се състои в това, че не били религиозни, защото не признавали никакви религиозни обреди.

Думата „религия“ означава обратна връзка на човека с Бога. Много протестантски пастири и проповедници се хвалят, че не били религиозни и не си дават сметка, че изповедта им означава, че нямат връзка с Бога. Освен това, те са съгласни с твърденията на Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин и техните идолопоклонници - атеистите, които твърдят, че религията била „опиум за народите“. Но, - когато научат, че децата им са станали наркомани, чак тогава научават какво е опиум. Не е случайно, че само в град Москва са регистрирани повече от 2 милиона наркомани, а кой може да каже колко са нерегистрираните. Такива проповедници твърдят, че и атеизмът бил религия. Не се лъжете, думата „атеист“, означава „без бог“ или безбожник. Освен това, такива пастири с изповедта си стават сътрудници на атеистите в борбата им „срещу буржоазните и религиозни остатъци в съзнанието на хората“. И за да размият разликата между религиозен и атеист, изменят значението на думата „религия“ и казват, че означавало „някакво отношение на човека с Бога, без да уточняват какво – на вяра или неверие.

В протокол „А“, №344 на политбюро на ЦК, на БКП, от 26.12.1957 г., където се занимават с борбата срещу религията,

между другото е записано: „Марксизмът – ленинизмът и религията са несъвместими и коренно противоположни идеологии. Поддържането и изпълнението на религиозни обреди е несъвместимо с членството в партията“. И по-надолу негодуват от твърдението на проф. Пенев: „....В същото списание (наръчник на мисионера, книжка 12, 1954 г.) Димитър Пенев излезе с клеветническа за нашето образование статия „Религия и образование“. В нея се твърди, че с никакви закони „не може да бъде унищожен и изкоренен религиозният мироглед“, че „за никое поколение на един свободен народ не би трябвало да липсва възможността за религиозно обучение и възпитание, че отсъствието му създаде душевно обедняване, емоционално загрубяване, притъпяване на дълбоките душевни изживявания, липса на усет за красота...“

В днешно време, учителите постоянно се оплакват от „емоционалното загрубяване и душевно обедняване“ на учениците. Няма защо да се оплакват, защото жънат това, което посяха в душите на родителите им.

В началото на 20 век писателят Стоян Михайловски предупреждава, че борбата на учителите атеисти срещу вероучението в българските училища – ще нанесе невъзвратимо поражение в душите на българите и те бавно, но сигурно ще се **отклонят** от християнските добродетели. А там, където няма добродетели, там има нечестие, грехове и развращаване. Писанието нарича добродетелния човек „блажен“ и го сравнява с плодородно дърво.

„И ще бъде той като дърво, посадено край водни потоци, което дава плода си в свое време, и чийто лист не вехне; и във всичко, що върши, ще успее“/Пс. 1:3/.

А пътят на нечестивците, грешниците и развратителите е погибел.

Това отклонение от добродетелите, атеистите нарекоха „**девиантно поведение**“, което е синоним на латинската дума *девиация*, защото нейното значение било по-богато и нюансирано от обикновенното съдържание на българската дума *отклонение*, тъй като едновременно с това, тя означава

- отклонение от определена линия на развитие (Речник на чуждите думи в бълг. език, С., 1978 г., с.183). Вероятно го правят, за да се оправдават, че отклонението от християнските добродетели, според тях, не е от липсата на вероучение в училищата и университетите, а поради „девиантното“ физиологическо развитие на децата.

Пастирите, които открито се хвалят, че не са религиозни, не се ли стараят с това да изкоренят религиозния мироглед? Щом като не са религиозни, те марксистки ли са? Когато се заинтересувах от пастирите, които заявяват, че не са религиозни, оказа се, че са били агенти на Държавна Сигурност, и като такива, не са ли се **отклонили** от религиозния си мироглед и поклонили на духа на антихриста?

Не е възможно да бъдем религиозни, да имаме директна връзка с Бога, без задълбочено, искрено изучаване на Божието слово, така като че ли слушаме наставления, лично от устата на Бога, и не е възможно без искрена молитва, с вяра, че говорим директно на Бога, и че Той е при нас, и ни слуша.

„Колкото повече Бог присъства в нас, толкова повече ще можем в молитвени думи да бъдем действително при Него...активното моление осъществява и задълбочава нашата **заедност с Бога**“/Йозеф Ратцингер „Иисус от Назарет“, стр.177/. **Религиозност означава заедност с Бога.**

Господ Иисус Христос имаше тази заедност със Своя Отец. Той беше и е най-религиозният, живял на тази планета.

Посети ме майката на вярващо момиче и започна да се кара с мен, като ме обвини, че аз съм бил виновен за това, че дъщеря ѝ е станала религиозна. Тя искала дъщеря ѝ да живее щастлив живот и да натрупа много грехове. Попитах я - дали наистина иска дъщеря ѝ да стане проститутка или наркоманка. Тя ми отговори, че една жена може да натрупа много грехове, без да е проститутка или наркоманка. Казах ѝ, че тогава ще бъде блудница или прелюбодейка. Тя се развика: „Не искам дъщеря ми да бъде религиозна и да стане монахиня“. Оказа се, че тази невярваща жена - по-добре разбира значението на думата религиозна от евангелските пастири.

Посети ме бащата на брат Томи и ме попита: „Ти ли учиш сина ми да вярва в Бога?“ Попитах го дали мога да го накарам насила да вярва в Бога, а той отговори: „Никога“. Попитах го, – какво е недоволен от сина си, викали ли са го в полицията, за да му се оплакват от него, и ходил ли е по кръчмите, за да го търси. Той отговори: „По-добре да се напива и да ме викат в полицията, да го освобождавам, че е правил бели, отколкото да е религиозен и да се заблуждава с тая вяра в някакъв Бог“.

По-късно бащата на брат Томи повярва в Бога, стана и той религиозен и си отиде от този свят с вяра в Господ Иисус Христос.

На 12 март 2019 г. сутринта, видях във видение една ръка да пише с големи букви върху бяла стена: „Отстранявайте от религиозните обреди езическите обичаи, традиции и суеверия!“ Явно е, че Светият Дух прави разлика между религиозни обреди и езически суеверия, обичаи и традиции, а евангелските пастири не могат да направят тази разлика.

В тази книга става дума за хора, които вярват, че Иисус Христос е Господ, Единственият Спасител на човешката душа, Синът на живия Бог, разпнат и умрял на Кръста за греховете ни и възкръснал за оправданието ни и които са преживели опитности като новородение, кръщение и изгълване със силата на Светия Дух, и видели чудеса и знамения.

„...които веднъж са се просветили, вкусили са от небесния дар, станали са причастници на Светия Дух и, като са вкусили от добрата реч Божия и от силите на бъдещия век“/Евр. 6:4,5/, т.е. установили са обратна връзка с Бога, станали са религиозни и имат възможност да получат вечен живот, за да гледат славата на Спасителя, която Той е имал преди сътворението на света. Но, - подмамани от земните придобивки, от земните удоволствия и развлечения, от „култ-урата“ на тоя извратен свят, са се отклонили от пътя на вярата, за които има реална опасност да изгубят вечния живот и да отидат в погибел, определени за унищожение, без право на помилване.

Сутринта на 24 октомври 2018 г. сънувах, че с брат Димчо гледаме небето, което беше осеяно с пухкави облачета и чакаме някакво откровение от Бога. Изведнъж пред нас застана мъж, който държеше в ръцете си кръгова диаграма и каза: „Седемдесет процента от българите станаха недостъпни и негодни за спасение; тридесет процента са годни за спасение, но малцина от тях се спасяват“. Кои са тия седемдесет процента, които са станали недостъпни и негодни за спасение? Това са хора, които са отказали да повярват в Божия Син и отхвърлят кръщението в името на Отца и Сина, и Светия Дух.

„Защото, казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, **няма да влезете в царството небесно**“/Мат. 5:20/.

„Защото Бог не проводи Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не бива съден, **а който не вярва, е вече осъден**, задето не е повярвал в името на Единородния Син Божий. Осъждането пък е поради това, че светлината дойде на света, но човеците обикнаха повече мрака, нежели светлината, понеже делата им бяха лоши“/Иоан 3:17-19/.

„И рече им: идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари. **Който повярва и се кръсти**, ще бъде спасен, **а който не повярва, ще бъде осъден**“/Марка 16:15,16/.

В тая книга няма да се занимаваме с тия, които ще бъдат осъдени поради неверието си, а с ония тридесет процента, които имат възможност да се спасят, но са се отклонили от вярата и има опасност да загубят вечния живот. Това са ония, **„които ще поискат да влязат и не ще смогнат“**.

Някой беше разказал, че е имал откровение, че от 6000 преминали християни, само 300 са били спасени, което прави само 5% от християните. В много християнски страни по света около 40-50% от християните са новородени и голяма част от тях са кръстени със Светия Дух, а в България са около 2-3%.

Когато през месец май 1963 година посетих Швеция, там видях на всяко нощно шкафче в хотела, че има Библия и църквите бяха препълнени от богомолци, - и научих, че

затворите им са празни. Тогава един от колегите ми каза: „Където църквите са пълни, там затворите са празни, а където църквите са празни, като в България, там затворите и болниците – пълни“.

Световните информационни агенции съобщават, че Дания е страната с най-ниска корупция в целия свят. Но, - никоя от тях не съобщава, че в Дания вероучението е задължително в училищата и университетите и че предметът „вероучение“ е на първо място в дипломите на учениците и студентите.

През две-хилядната история на християнството е имало хиляди лъжеучители и лъжепророци, които са вмъквали пагубни ереси между християните. Днешните лъжепророци, - често заимстват от древните ереси, но вмъкват и свое, по-ново лъжеучение. Писанието казва, че те и ония, които ги послушат, ще отидат в погибел.

След 10 ноември 1989 г., заедно със свободата на вероизповеданията в България, започна масирана инвазия от запад на лъжеучения, от изток на лъжливи религии, а вътре в църквите сме предупреждени, че „ще се втурнат помежду ви люти вълци, които няма да щадят стадото“ /Деян. 20:29/ и без да се притесняват, хулят, доносничат и предават на антихристите тия, за които Господ Исус Христос е умрял. А който предава един от тия малките, които вярват в Спасителя, Него предава. Тяхна главна плячка са младежите, които са лишени от духовна защита, поради липса на вероучение в училищата и поради духовното невежество на родителите и учителите.

Отклонение от чистотата и пълнотата на Христовото евангелие има по всички християнски вероизповедания.

Ако присъствате на богослужение в православен храм, ще видите, че богомолците със страхопочитание се прекръстват, палят свещи за здраве и за покойници, целуват светите икони и чинно стоят и се покланят по време на литургията и заедно изговарят молитвата „Отче наш“ и „Символа на вярата“. След свършване на литургията и започване на проповедта, - голяма част от богомолците, като се покланят пред иконостаса,

прекръстват се и напускат храма, считайки, че това, което ще бъде казано от амвона, не е от голямо значение.

Ако попаднете в компания на такива богомолци, към вас ще заваят въпроси от рода на: Коя зодия сте? Какъв сте бил в миналия си живот? Имате ли екстрасензорна енергия? Какво ще кажете за пророчицата Ванга, бяхте ли на поклонение в „църквата“ и на гроба ѝ? Какво мислите за Джуна? Знаете ли, че при град Чирпан е открита „пирамидална вода“, която лекува всички болести? Видяхте ли камъка при Горни Богров, който расте? Научихте ли, че в Родопите имало скали с вулканичен произход, които лекували всички болести? А в Перу, в кратера на вулкан открили растение, което лекува всички видове рак. Знаете ли, че ракът може да се лекува с пиене на газ и на кравешка урина? Знаете ли, че хомеопатичните лекарства са много ефикасни за всички болести? Правите ли упражненията на йогите? Тренирате ли източни бойни изкуства? Медитирате ли? Знаете ли, че сестра Х. в полунощ разговаря със светиите и с някои покойници? Имате ли статуя на Буда, който дава парички? Научихте ли за новата ясновидка? Ходихте ли на събора на кукерите в Перник? Нали, - нестинарите, които ходят по нагорещените въглени, - са божии угодници? И други подобни. За Господ Иисус и Евангелието няма да чуете нито дума. Много съм далеч от мисълта, че всички православни християни са такива, но за съжаление, голяма част от тях са се отклонили към източните лъжерелигии и езическите суеверия, а това означава, че са повярвали на лъжата. А като вярват на лъжата, лесно ще повярват и на лъжите на антихриста.

Може би, - си мислите, че съм против Православната църква и всичко това съм го измислил. Прочетете книгата на йеромонах Висарион и йеромонах Иоан „СУЕВЕРИЯ сред днешните християни“ и ще се убедите, че картината с мнозина, наричащи себе си православни християни, е още по-трагична.

Някои искрени православни християни се отклоняват, като започват да се молят и призовават ангели и светии, без

да знаят, че така нарушават 36-то правило на Лаодикийския вселенски събор. А това може да ги доведе, вместо до връзка с Бога, до мистицизъм и окултна връзка с лукавите сили.

Един клисар в православна църква във Враца редовно се молел на Света Богородица, но започнал да я моли да му се яви. Веднъж, като се молел в църквата, от олтара излязла красива жена и той ѝ се поклонил с мисълта, че това е Света Богородица, но като погледнал към нея, видял, - че тази жена държи в ръката си запалена цигара и разбрал, че това е лъжлив дух.

Сестра Мария редовно се молела на свети Иоан Богослов и започнала да го призовава, - да ѝ бъде винаги помощник. Сънувала, че св. Иоан ѝ казва: „Не мога винаги да бъда с теб. Една душа в България ме моли да бъда винаги с нея, друга от Русия иска същото, трета от Гърция, а аз не мога да бъда винаги навсякъде“. Сестра Мария попитала: „А кой може?“ И светият апостол отговорил: „Господ Иисус Христос може“.

Ако попаднете в младежка протестантска църква, ще се учудите, че хвалението много прилича на рок концерт или на естраден театър. Богомолците могат да започнат да се клатят, да плясат, да се въртят и танцуват, превръщайки богослужението в танцова забава. Други може да налягат по земята, като се хващат в окултна верига и започват да се смеят, обладани от „свещен“ смях. Те продължават да се заливат от смях и по време на проповедта и богослужението се превръща в сатиричен театър. Има и такива „герои“, които тъпчат дявола, наричайки го червей, гъсеница, нищожество, нанасят му плесници и боксови удари, ритат го и скачат уж върху него, като крещят и викат: „У-у! А-а!“ И богослужението им се превръща в цирк.

За съжаление, научаваме, че някои последователи на такива душевни театри, са били обладани и са сложили край на живота си, като са скочили от небостъргачи в Америка и от 12-я и 8-я етаж в град София. Обладаването им от дух на самоубийство не е станало случайно. Те не са си давали сметка, че попадат в капана на дявола, пренебрегвайки предупреждението на Божието слово:

„А Михаил Архангел, когато се препираше с дявола за Моисеевото тяло, не посмя да произнесе хулна присъда, а рече: Господ да ти забрани”/Иуда 1:9/.

„Някои пък от иудейските заклинатели-скитници наченаха да изговарят името на Господа Иисуса над ония, които имаха зли духове, и казваха: заклеваме ви в Иисуса, Когото Павел проповядва. Това правеха някои си седем сина на иудейския първосвещеник Скева. А злият дух отговори и рече: Иисуса познавам и Павла зная; но вие кои сте? И скочи върху им човекът, у когото имаше зъл дух и, като ги завладя, прояви срещу тях такава сила, че те, голи и ранени, избягаха от оная къща. Това стана известно на всички иудеи и елини, които живееха в Ефес, и всички тях нападна страх; а името на Господа Иисуса се величаеше”/Деян. 19:13-17/.

В много харизматични църкви в България мнозина се заблуждават, че душевното въодушевление при хвалението, придружено с клатене, пляскане, танцуване и други подобни действия на плътта, - е изпълване със силата на Светия Дух.

Сигурната защита срещу всички лъжливи „духовни” изяви, лъжливи религии и лъжливи учения, - е познаването на Божията воля, която е записана в Светата Библия. Божието слово е верният еталон срещу всяка лъжа на лъжепророка и антихриста. А Божие слово е словото, което е излязло от Божиите уста и е достигнало до нас чрез светите пророци, евангелисти и апостоли.

„А Той му отговори и рече: писано е: „не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божии уста”/Мат. 4:4/.

На Петдесетница в Иерусалим, в Самария, в дома на Корнилий, в Ефес, апостолите и светите жени танцуваха ли, ръкопляскаха ли, скачаха ли, когато ги изпълваше силата на Светия Дух?

В книгата си „Връщане към прахристиянството” Линхард Кьолер пише: „Ако мислим, че с хваление, славословие, пляскане с ръце и скачане, без предшествашкото основно изчистване на греха, можем да спечелим благосклонността на Бога и да се изпълним със Светия Дух, много се лъжем.

Тук Бог няма да вземе участие. Това действие е отблъскващо, защото се случва в тялото, следователно идва от душата, а не от Светия Дух. Бог не се отклонява от Неговата линия, дори ние много да викаме”.

Бях закъснял за богослужението в първа Петдесятна църква в София. Пред вратите, по тротоарите и в кафенето чакаха възрастни братя и сестри. Попитах ги: „Защо не влизате? Няма ли да има служение?” Отговори ми една сестра: „Чакаме да мине хвалението”. Казах това на брат Мони, ръководителя на хвалението, а той ми отговори, че и в други църкви, - старите вярващи не искали да ги слушат. Опитите на брат Игнат и други братя да спрат душевните хваления, които приличаха на вааловите, бяха отхвърлени от пастирите с думите: „Всяко поколение си има начин на хваление. Не пречете на младежите да израстват „духовно”, и цар Давид е пляскал и скачал”.

Ако им кажете, че цар Давид не е скачал в светая светих, в храма, те ще ви отговорят, че храмът не е сградата, а тялото на вярващия. Може да им цитирате: „И като влезе в храма, почна да пъди ония, които продаваха и купуваха в него, и им казваше: писано е: „домът Ми е дом за молитва”, а вие го направихте разбойнически вертеп”/Лука 19:45,46/; „В един от ония дни, когато Той поучаваше народа в храма и благовестваше...”/Лука 20:1/; „и който се закълне в храма, кълне се в него и Оногова, Който го обитава”/Мат. 23:21/, и на още около 30 места се споменава за храма в четирите евангелия. Ако изобщо ви отговорят, ще ви кажат, че това е Старият Завет, а Новият Завет започвал от Петдесетница и Деяния на апостолите.

Възхищавал съм се и сам съм участвал в танцови състави, при които сме играли български хора и ръченици, полска мазурка, чешка полка, украински гопак и руски казачок. Това винаги е ставало на светска, театрална сцена или на площадите, по време на фести ВААЛИТЕ, а не в Божия дом. При посещението на руския военен ансамбъл „Александров” в София, се възхищавах на изпълнителите. През нощта Господ ми говори на сън и ми откри, да не се радвам и възхищавам

на танците им, защото почти всички са обладани от сексуални бесове и ако не се покаят, ги чака огненото езеро.

„...но те отидоха при Ваал-Фегора и се предадоха на срамотиин, и сами станаха мръсни като ония, които бяха обикнали“/Ос. 9:10/.

Представете си, че равинът играе хоро в синагогата; ходжата - къчек в джамията; свещеникът - ръченица в олтара и евангелският пастир - казачок на амвона. Те верни Божии служители ли ще бъдат или слуги на лукавия, който винаги се старее да вкара греха на този свят в Божиите домове и да ги превърне в светски капища.

Събирахме се младежи на молитва при сестра Мара Димова, която живееше на тавана над Петдесятната евангелска църква на ул. Бачо Киро. Тя беше на около 90 години. На младини се увлекла от комунистическите идеи, но при една среща в Белгия с Ленин разбрала какъв „светец“ е и веднага напуснала партията, покаяла се и станала ревностна евангелска християнка. На тия молитви, - някои младежи получаваха новородения или кръщения със Светия Дух, като заговаряха на непознати езици, величаеха Бога или имаха пророчески видения. Но, - понякога, някои от младежите или девойките разказваха неприлични вицове и всички, с изключение на сестра Мара, се заливахме от смях. Тогава Господ ми говори на сън и ми каза: „Прекъсвай смехориите, защото чрез тях, между вас се промъква лукавият“.

Ето какво казва Светият Дух чрез апостол Павел за неприличното поведение, смехориите, празните, срамни думи и финансовия просперитет:

„А блудство и всяка нечистота или користолюбие (финансов просперитет – бел. автора) дори и да се не споменават между вас, както прилича на светии, нито пък срамни и празни думи и смехории, които са неприлични, а наопаки, да се чува благодарение. Защото това трябва да знаете, че никой блудник, или нечист, или користолюбец, който е идолослужител, няма наследство в царството на Христа и Бога. Никой да ви не прелъстява с празни думи, защото

заради всичко това дохожда гневът Божий върху синовете на неверието; и тъй, не ставайте техни съучастници”/Еф. 5:3-7/.

Преди да напиша долните редове, пуснах и чух по Българска християнска телевизия, рок ритъма на хвалението, където младежи скачаха, пляскаха и се кълчеха под звуците на песента: „Викове на победа разкъсват тъмнината”. Ето какво казва св. Иоан Златоуст за естрадните и сатирични театри и за такива хваления, които приличат на тях:

„Един юноша си е оставил дълга коса и като приема вид на жена, и в поглед и в походка, и в облекло, накратко – във всичко се старае да представи млада девица...А жени без всякакъв срам, с открита глава се обръщат с речи към народа, като показват с велико старание своето безсрамие и като насаждат в душите на слушателите всяко нахалство и разврат. Те имат само една грижа – да изкоренят всяко целомъдрие, да посрамят природата, да изпълнят волята на злия дух”/Св. Иоан Златоуст - Тълкувание на Евангелието от Матей, стр.644/.

В гр.Харманли, една сестра свидетелстваше в събранието, че като отишли при един болен, започнали да пеят и хвалят Бога. Пели, пели продължително време и болният оздравял. И започна да поучава, че болните трябва да пеят, за да оздравеят. Брат Димчо я прекъсна и каза: „Не е позволено на жена да поучава в църква”. Може този болен да е оздравял, но от това не може да се прави учение. Сестрата се разплака, което също е действие не на Духа, а на душата. Този болен е оздравял, защото не е имал извършени смъртни грехове. Ако някои болни са извършили смъртни грехове и вместо да се изповядат, покаят и молят за прошка на греховете си, започнат да пеят, за да оздравеят, жестоко ще се измамят.

„Ако някой види брата си да съгрешава с грях не за смърт, нека се моли, и Бог ще даде живот нему, - сиреч, на оногова, който съгрешава не за смърт. **Има грях за смърт: не за него, казвам, да се моли.** Всяка неправда е грях, но има грях не за смърт”/1 Иоана 5:16,17/.

Какво означава това? Ако болният е извършил грях за смърт, хиляди християни да се молят и да пеят, няма да

бъде изцелен, защото Бог пази авторитета на словото Си, записано в 1 Иоана 5:17.

Какво да правят болните, ако са извършили грехове за смърт? Трябва от сърце да приемат Мирния договор на грешника с Небесното царство, да изповядат греховете си един на друг и да се молят един за друг.

Когато написах „Мирния договор“ чух на сън мощен глас от Небето: „Какво държиш в ръцете си?“ Отговорих: „Мирен договор на грешника с Небесното царство“. Гласът продължи: **„Това е универсално лекарство против всички болести и рака.** Който от сърце, а не формално, го приеме и изповяда греховете си и ги остави, ще бъде изцелен, а който не го приеме, няма да бъде изцелен, дори за него да се молят много християни от много църкви“.

„Изповядвайте си един другиму греховете и молете се един за други, за да се изцерите; голяма сила има усърдната молитва на праведника“/Иак. 5:16/.

Сънувах, че покойната сестра Мария Вирчева ми казва: „Иди помогни на Виктор“. Когато отидох и му разказах съня, той ми каза: „Ела в нашата църква и ще те ръкоположим за дякон“. Нищо не му отговорих, но си помислих: „Не ми трябват титли. Любимата ми титла е: един негоден слуга на Господа“. Това стана около един месец, преди да научим, че се е разболял от рак. Бившата му секретарка, сестра Гергана се обадила по телефона и го попитала, - дали биха ни приели с брат Димчо да се молим за изцелението му. Пастир Вирчев ѝ отговори: „Благодаря им за Христовата любов, която имат към мен, но засега не мога да ги приема“. По всички 458 Петдесетни евангелски църкви в България, - се молеха усърдно за изцелението му. Няколко пъти се молахме усърдно и ние в нашето събрание. Ако във всяка Петдесетна църква са се молили по 10-15, а някъде и по 50 души, за неговото изцеление сме се молили - може би, няколко хиляди души, между които имаше и такива с изцерителни дарби. Съпругата му, петте му деца и четиримата му зетове се събрали при него и след молитвата започнали да пеят, като признават, че като пеели, вярвали, че Господ ще го изцели. Но, - когато

пеели песента „Легнал на Христовите ръце“, пастир Вирчев издъхнал.

Малко преди неговата смърт, - ни извикаха в Димитровград с брат Димчо, - да се помолим за изцелението на сестра Лили, болна от рак на белия дроб. Тя искрено, от сърце прие Мирния договор, изповяда няколко грехове и ние двамата с Димчо се помолихме за изцелението ѝ. Веднага усетихме помазанието на Светия Дух, Който ни изпълни с радост, сила и твърдата увереност, че сестрата е изцелена. Лекарите не повярвали на снимките на скенера и затова ѝ правили още няколко пъти снимки, но на всичките - ракът беше изчезнал. Господ потвърди думите Си: „Ако от сърце, не формално приеме Мирния договор и изповяда греховете си, ще бъде изцелен и от рак, но ако не го приеме или формално го приеме, няма да бъде изцелен, дори за него да се молят хиляди християни, някои от които да са и с изцерителни дарби“.

Същата сила и радост ни изпълниха при молитвите за изцелението на сестрите Веселка, Цветелина, Гергана, Богинка, Ваня, Пепа и братята Мирослав, Първан и Красимир, болни от различни видове рак, които получиха изцеление, - през 2019 година, няколко месеца, - след смъртта на пастир Вирчев.

За съжаление, беше ми показано в две съновидения, че пастир Вирчев е катастрофирал във вярата, първо: защото е бил свързан с масоните и ДС (Държавна Сигурност) и второ: защото е изговорил безчестие срещу „девицата“.

Сестра Цветанка изповяда, че когато в сестринско събрание, при един спор относно така наречените братя на Господ Иисус и всичките Му сестри, дали майка Му ги е родила, Вирчев прекъснал спора с думите: „Тя ги е родила“. И третият му неизповядан грях е за два аборта. Ако беше ни приел и беше изповядал тия три греха, твърдо съм уверен, че щеше да бъде изцелен като сестра Лили и другите изцелени от рак.

Ако праведникът се е отклонил и е извършил смъртни грехове, той е станал грешник, а Господ грешници не слуша с каквито и хваления и песнопения да викат към Него.

„Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но, който почита Бога и върши волята Му, тогава слуша”/Иоан 9:31/.

„И те ще викат към Господа, но Той не ще ги чуе и ще скрие лицето Си от тях през времето, докле злодействат”/Мих. 3:4/.

„Господ е далеч от нечестивите, но чува молитвата на праведните”/Пр. 15:29/.

„И кога простирате ръце, Аз закривам от вас очите Си, и кога умножавате молбите си, Аз не слушам: ръцете ви са с кръв пълни”/Ис. 1:15/.

Затова, когато праведните се отклонят, те трябва да изповядат греховете си, да се покаят, да се променят и да се помирят с Бога.

„Молим ви от име Христово: примирете се с Бога!”
/2 Кор. 5:20/.

„Умийте се, очистете се; махнете от очите Ми злите си деяния; престанете да правите зло; научете се да правите добро, търсете правда, избавяйте угнетен, защитавайте сирак, застъпвайте се за вдовица. Тогава дойдете - и ще отсъдим, казва Господ. Да бъдат греховете ви и като багрено, - като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур, - като вълна ще избеля”/Ис. 1:16-18/.

За разлика от сестрите, братята Мирослав, Красимир и Първан, бързо се обезвериха. За Мирослав имах откровение да не се съгласява да му взимат биопсия от крака и увреденото място ще бъде калцирано. Но, – той се отчая и обезвери. Постъпи в болницата и както съм го виждал, точно така са му взели материал от десния крак и с медикаменти го лекуват, за да се калцира болното място. Той се възстановява духовно и физически, като постепенно натоварва болния крак. От голямо значение за него бяха молитвите на вярващата му съпруга и двете му деца.

Красимир дойде у дома заедно с брат Димчо. Диагнозата му беше рак на лимфната тъкан. Той седна на стола, но веднага помоли да легне на леглото, защото се почувства много зле. След изповедта по Мирния договор и молитвата, стана от леглото и заяви: „Изцелен съм”. На другия ден

отиде на работа. Съгласи се да посетим жилището му, за да видим дали няма книги, които са „мерзост“ пред лицето на Бога и са „крепост“, зад която демонът на рака да се крие и от там да го атакува. Оказа се, че има много атеистични и богохулни книги, между които беше и на богохулника Дан Браун. Напълнихме една чанта с тях и когато решихме да си тръгваме, пристигна съпругата му и каза, че тези книги няма да ни ги даде. На следващия ден състоянието му рязко се влошава. Приемат го в раковата болница и го поставят на системи. Казват на работодателя му, че му остават най-много десетина дни живот и вече не може да се движи. Той отива с нотариус в болницата, за да прехвърлят водещия се на Красимир автобус. Посетихме го в болницата. Казах му, че когато се молих за него, - видях във видение един голям, облечен в броня и със железен шлем на главата демон, - да стои до вратата и го чака, за да го убие. Той отвърна, че точно там са книгите в чантата, които мисли да изгори през зимата в камината. Съгласи се Димчо и един техен колега да вземат книгите и да ги изгорят. След изгарянето на книгите оздравява и отново отива на работа. Дойде и в нашето събрание и благодари на Бога за изцелението. Казва на брат Димчо, че чувства постоянно прилив на сили. Но, - демонът на рака не спи. Един следобед, след работно време началникът на Красимир го кани на вечеря в ресторант „Шипка“. След вечерята Красимир отново е много зле. Димчо го посещава и го пита да не би колегите му да са похулили Бога или да са се присмивали на изцелението му и той да е участвал в богохулствата им. Отговорил му, че не си спомня и го помолил да си отиде. Сутринта в 6 часа е починал.

Случайно ли Божието слово ни предупреждава?

„Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци, в пътя на грешници не стои и в събранието на развратители не седи“/Пс.1:1/.

Брат Димитър докара Първан, полицаи от Враца, с диагноза рак на белия дроб. Той беше толкова зле, че едва дишаше. Не можеше да ходи и затова ме помолиха да се молим за изцелението му в колата. Направихме отричане

по Мирния договор и той помоли да се молим Господ да му помогне да остави цигарите и алкохола. По време на молитвата и тримата усетихме силно посещение на Светия Дух. Попитах брат Димитър, който също пушеше по две кутии цигари: „Искаш ли Господ и тебе да те освободи от цигарите“, а той отговори: „Да, но поне по две цигари да мога да си пуша на ден“. Първан изповяда, че е изцелен, и че се чувства добре, диша спокойно, и обеща, че ще дойде в събранието и ще прослави Бога за чудното му изцеление. Прибира се в квартирата здрав, не му се пуши, нито му се пие, кара си спокойно колата и върши обикновените си работи, но забравя за обещанието. Брат Димитър не беше освободен от цигарите. Той често напомня на Първан и го подканя да дойде и да прослави Бога, но той все отлага. След време лекарите успяват да го убедят, че не е изцелен и трябва да му се направи операция. Той събира пари назаем за операцията. Оперират го и Петдесятните църкви в София и Ботунец се молят усърдно за изцелението му, но той умира.

Какво се случи с Красимир и Първан? Това, което предупреждава Господ Исус Христос.

„Когато нечистият дух излезе от човека, минава през безводни места, търсейки покой и не намира; тогава казва: ще се върна в къщата си, отдето излязох. И като дойде, намира я празна, пометена и наредена; тогава отива и довежда други седем духа, по-зли от себе си, и като влязат, живеят там; и последното състояние на оня човек става по-лошо от първото...“/Мат. 12:43-45/.

Тайната е в това, че малцина вярват и знаят, че ракът, спинът и ковид 19, холерата и чумата са демони, които се крият зад разни вируси и образувания по тялото. Когато демонът напусне тялото, образуванието и вирусите също изчезват.

Едва ли има евангелски християнин, който да не е чувал думите, които Господ каза на Исус Навин:

„не се отклонявай от него (от закона) ни надясно, ни наляво, та да постъпваш разумно във всичките си предприятия. Да се не отделя от устата ти тая книга на закона;

но се поучавай от нея денем и нощем, за да изпълняваш точно всичко, написано в нея: тогава ти ще имаш сполука в пътищата си и ще постъпваш благоразумно“/Ис. Нав. 1:7,8/.

Мнозина знаят наизуст тези думи от Свещеното Писание, но малцина са тия, които ги изпълняват. Едни се отклоняват във фанатизъм и духовна или църковна гордост, което често започва от **църковна ревност, и ги прави „мразещи християни“**, а други - в компромиси и съжителство с греха, което е път към морално падение, а то води до духовна смърт. И едните, - и другите стават „лъжерелигиозни“, мамещи себе си, защото връзката им с Бога е прекъсната. Мразещите християни често стават основатели на опасни ереси, а ония, които живеят разпуснато, служат за съблазън на немощните.

„оная (вдовица) пък, която живее разпуснато, приживе е умряла“/1 Тим. 5:6/.

Хем е жива, хем е умряла. Тук апостол Павел ни предупреждава, че ако живеем разпуснато, духовно ще умрем и ако не се покаем и променим преди телесната ни смърт, след нея ще отпътуваме във втората смърт, тъй като: „няма да влезе в него (в Небесното царство) нищо нечисто“/Откр. 21:27/.

Всеки човек ще мине през първата смърт, защото всяка твар е обречена на тление, а духовната смърт е отказване от духовен живот. Когато се възгордяваме, ние мислим и представяме себе си много по-високо, отколкото сме в действителност.

Спасителят каза на фарисеите: „вие представяте себе си за праведни пред човеците, но Бог знае вашите сърца; защото, което е високо у човеците, то е мерзост пред Бога“ /Лука 16:15/.

„Защото, който счита себе си за нещо, бидейки нищо, той себе си мами“/Гал. 6:3/.

Колкото и високо да сме се издигнали, колкото и духовни и свети да сме станали, ако ни липсва смирение и любов към грешниците, нищо не сме.

„Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че

да мога и планини да преместям, - щом любов нямам, нищо не съм“/1 Кор. 13:2/.

„Фарисеинът, като застана, молеше се в себе си тъй: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправодеици, прелюбодейци, или като тоя митар: постя два пъти в седмица, давам десятък от всичко, що придобивам“ /Лука 18:11,12/.

Ако постим два пъти в седмицата и даваме десятък от всичко, що придобиваме, дали не сме станали толкова святи, че сме заприличали на фарисеина.

„Всеки горделив по сърце е гнусота пред Господа: можеш се обзаложи, че той не ще остане ненаказан“/Пр. 16:5/.

Някои евангелски християни, научени от своите пастири, ги е страх да почитат и прославят светиите и апостолите. Този страх им се вгълпяваше от комунистическите властници, които се опитаха да детронират светиите и дори светите братя Кирил и Методий, наричаха: Константин Кирил - Философ и брат му Методий, а свети цар Борис - покръстител на българите, наричаха Борис Първи. И така евангелските пастири в проповедите си, - не смеят да произнесат името Света Богородица, а я наричат само Мария. А за светите апостоли говорят като: Петър казва..., Павел казва..., като поучават лъжливо, че е грях и дори идолопоклонство да се почитат и прославят светиите. След идването на демокрацията, - същите, които детронираха светиите, ги реабилитираха, а евангелските проповедници, - още не са ги реабилитирали и продължават да се страхуват да ги почитат и прославят.

А Спасителят казва нещо по-друго: „Който Ми служи, нека Ме последва; и дето съм Аз, там ще бъде и Моят служител. И който служи на Мене, *него ще почете Моят Отец*“/Иоан 12:26/.

Бог Отец ще почете Христовите служители, но някои ги е страх да ги почитат. Има ли някой между протестантите да е служил на Спасителя повече от майка Му и светите апостоли? Някои казват: „Така е, но ние не можем да им отдаваме слава, защото славата принадлежи само на Триединния Бог“.

Но, - Спасителят им дава славата Си: *„И славата, която Ми бе дал, Аз дадох тям*, за да бъдат едно, както Ние сме едно“/Иоан 17:22/.

Отклонението в компромиси с греха, - може да доведе до извършване на непростим грях.

„Истина ви казвам: на човешките синове ще се простят всички грехове и хули, с каквито биха хулили; но който похули Духа Светаго, за него прошка не ще има вовеки, а виновен ще е за вечно осъждане“/Марка 3:28,29/.

А това означава втора смърт. Много често ония, които се отклоняват наляво или надясно, за да оправдаят поведението си, започват да проповядват малко по-друго благовестие или лъжлива религия, като изопачават благовестието Христово и попадат под анатема.

„Чудя се, че тъй скоро преминавате от Оногова, Който ви е призвал чрез благодатта Христова, към друго благовестие; не че има друго благовестие, но има някои, които ви смущават и искат да изопачат благовестието Христово. Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде. Както по-горе казахме, и сега пак казвам: който ви благовества нещо по-друго от това, що приехте, анатема да бъде“/Гал. 1:6-9/.

Анатема означава: отлъчен от Христовата църква за вечността и обречен на унищожение.

Някои евангелски проповедници поучават, че братята Иаков, Симон, Йосия и Иуда, - ги е родила Св. Богородица, и попадат под анатема, а други са писали „дописки“ срещу тия, за които Господ Исус Христос е умрял. Те се надяват, че „Законът е прикован на Кръста“ и Бог е справедлив и милостив и Той няма да им „дири сметка“, а ще ги възнагради, - затова, че са били „пастири“, независимо от това, какво са проповядвали и вършили. Така се опитах да ги оправдая и аз, като се молах за тях. Но, - Светия Дух ми отговори, че за пастируването си, - са получавали заплати, а за греховете, които съзнателно са извършили, ако не се покаят, ги очаква смърт.

„Защото, когато живеехме по плът, тогава страстите греховни, узнавани чрез закона, действаха в членовете ни, за да принесем плод на смъртта“/Римл. 7:5/.

„Никой, кога е в изкушение, да не казва: Бог ме изкушава; защото Бог се от зло не изкушава, а и Сам не изкушава никого, но всеки се изкушава, увличан и примамван от собствената си похот; след това похотта, като зачене, ражда грях, а грехът, извършен, ражда смърт“/Иак. 1:13-15/.

Може би, - си мислим, че става дума само за сластолюбие. Похотта може да бъде и себелюбие, сребролюбие, славолубие, властолюбие и други такива. Всеки човек и всяко общество, което се отклонява от законите на Бога или нарушава моралните норми на общуване, наредени от Твореца на Вселената, неминуемо ще стигне до беззаконие и анархия, както и до морално падение, а оттам и до погибел и унищожение. И за да не стигнем до там, Бог изпрати Сина Си, за да ни каже какво да правим, за да преминем от смърт към живот.

„Истина, истина ви казвам: който слуша словото Ми и върва в Оногова, Който Ме е пратил, има живот вечен, и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот“/Иоан 5:24/.

Дали искаме, или не искаме, Творецът на Вселената ще ни дири сметка за това, дали сме послушали Неговия Единороден Син, или сме отхвърлили думите на Всемогъщия Бог, казани и записани в Евангелието, независимо от това какви лъжерелигиозни етикети сме си поставили.

„Аз ще им издигна Пророк изсред братята им, какъвто си ти (Моисей), ще вложи думите Си в устата Му, и Той ще им говори всичко, що Му Аз заповядам; а който не послуша думите Ми, които (Оня Пророк - Господ Иисус Христос) ще говори от Мое име, от него ще дира сметка“/Вт. 18:18,19/.

Когато арестуваха Господ Иисус Христос: „Тогава всички ученици Го оставиха, и се разбягаха“/Марка 14:50/. Господ Иисус предупреди учениците, че всички ще го изоставят, а апостол Петър три пъти ще се отрече от Него, и те го направиха. Защо Господ не им помогна и не ги защити? За да разберат колко слаби и немощни сме хората без Неговата

помощ - и да не се надяват никога повече само на себе си. От Писанието научаваме, че който се отклонява от вярата в Спасителя, той се отклонява за погибел.

Мнозина се чудят, - защо българите сме на последно място в Европа по жизнен стандарт, докато през 1939 година - сме били на трето - четвърто място. Защото сме се отклонили от задълженията си към Бога и към ближния. Всяко общество, което се отклонява от вярата си, се превръща в общество от дезертьори. Покойният дядо Никола Качамаков, от село Долно Камарци, казваше: „Армия без дисциплина и народ без вяра са боклук и човек без вяра става по-лош от звяра“.

Мнозина се заблуждават и мислят, че религия и спиритизъм са едно и също нещо. Религията означава „обратна връзка с Бога“, а спиритизъм – обратна връзка с бесовете. В стихотворението си „Вяра“ - Никола Йонков Вапцаров пише, че ако някой вземе от вярата му - колкото пшенично зърно, той би „ревнал от болка, като ранена в сърцето пантера“ - и продължава, че „миг след грабежа ще бъде разнищен и ще бъде той нищо“. Завършва стихотворението си с твърдата увереност, че за неговата вяра - „бронебойни патрони няма открити!“ За съжаление, вярата му е била отклонена в най-неправилната посока, като е повярвал на антихристите.

Свещеници и владици, пастири и учители престанаха да учат народа, - да различава добро от зло и чисто от нечисто.

Една сестра попитала свещеника - дали може да присъства на литургията и да се причасти, когато е неразположена - и той отговорил, че преди не можело, но сега може. Друга попитала дали може жена да влиза в олтара и той казал, че преди не можело, но сега може. Трета попитала пастира си - дали може да участва в Господната трапеза, като е нечиста, а той ѝ отговорил, че в Новия Завет няма нищо нечисто.

Деца дезертираха и престанаха да слушат, да почитат и обичат родители и учители, а те престанаха да ги възпитават, и мислят, че знанието е много по-важно от възпитанието, и безбожието – от вероучението.

Често научаваме за деца, които са нанесли побой над родители, без да знаят, че са извършили грях за смърт. Ме-

диите официално съобщиха, че 80% от учениците в средните училища участват в побоища, като 60% от побойниците са момичета. Когато учехме вероучение, също се случваше някои момчета да се бият, но нито съм видял, нито чул, момичета да се бият в клас. Това беше така, защото вероучението, домашното възпитание и възпитанието в тогавашните училища, - учеха деvojките да бъдат добродетелни, да имат свян и да се срамуват и страхуват, - да не посрамят и родителите си. Сега безсрамието взема връх, а думата свян отдавна е забравена.

Жените не се покоряват на мъжете си, мъжете не се покоряват на началниците. Народът не почита управниците, а управниците не ги е много грижа за народа. Наближава времето, когато поради отклонението от вярата и отстъплението от законността - всички ще застанат против всички, а заедно – против разума, както е казал един еврейски мъдрец, за да настъпи отстъплението и да се открие човекът на греха.

„Никой да ви не прелъсти по никой начин; защото оня ден не ще настъпи, докле първом не дойде ОТСТЪПЛЕНИЕТО и се не открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или светиия, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог“/2 Сол. 2:3,4/.

За съжаление, много евангелски християни са прелъстени по много начини. Един от тези начини е лъжата за четиримата Му братя и „всичките Му сестри“, които са родени от първа братовчедка на майка Му, Мария Алфеева. Как и четиримата евангелисти са пропуснали да запишат името поне на една от „всичките Му сестри“, които в действителност са Му втори братовчедки?

В много държави по света празнуваме „Ден на независимостта“, но колко от нас са независими? Едни са обладани и зависими от духове на прелест, гордост, гняв, жестокост, властолюбие, а други от алкохолизъм, наркомания, клептомания, хазарт, сребролюбие, сексуални извращения и какви ли не робства на греха. Малцина са склонни да признаят,

че сами, и да искат, не могат да се освободят и да станат независими от греха.

На ония, които не искат да признаят това, Спасителят казва: „истина, истина ви казвам: всякой, който прави грях, роб е на греха. А робът не пребъдва вечно вкъщи; синът пребъдва вечно. И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“/Иоан 8:34-36/.

„Иисус казва на учениците Си: колко мъчно богатите ще влязат в царството Божие! А учениците се смаяха от думите Му. Но Иисус пак им отговаря и казва: чеда, колко мъчно е ония, които се надяват на богатството си, да влязат в царството Божие! По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие“/Марка 10:23-25/.

Тогава учениците започнали да питат: „А кой може да се спаси?“ Спасителят им казал:

„за човеците това е невъзможно, ала не и за Бога; защото за Бога всичко е възможно“/Марка 10:27/.

От думите Му разбираме, че човек сам не може да се спаси. Необходим му е Спасител. Тогава какво да правим?

„Умийте се, очистете се; махнете от очите Ми злите си деяния; престанете да правите зло; научете се да правите добро, търсете правда, избавяйте угнетен, защитавайте сирак, застъпвайте се за вдовица. Тогава дойдете - и ще отсъдим, казва Господ. Да бъдат греховете ви и като багрено, - като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур, - като вълна ще избеля. Ако поискате и послушате, ще ядете благата земни; ако пък се отречете и упорствате, меч ще ви изтреби: защото устата Господни говорят“/Ис. 1:16-20/.

Този меч може да бъде военен, ураганен, земетръсен, буреносен, наводнителен, пожарен, катастрофален или вирусен. В последно време ние сме свидетели и научаваме за опустошителни урагани и земетресения по всички краища на земята, при които загиват хиляди, поради непослушанието, отклонението от вярата в Бога, отричането и упорството на човеците по целия свят. Това ще доведе до изпълнение на пророчествата.

„Тъй казва Господ Саваот: ето, нещастиято ще минава от народ към народ, и голям вихър ще се подигне от краищата земни. И в оня ден поразени от Господа ще има от единия край на земята до другия“/Иер. 25:32,33/.

Не се ли изпълняват думите на това пророчество днес, през пролетта на 2020 година, когато по целия свят има поразени от коронавируса, наречен Ковид 19?

„И по цялата земя, казва Господ, две части от нея ще бъдат изтребени, ще измрат, а третата ще остане на нея. И ще прекарам тая трета част през огън, и ще ги разтопя, както топят сребро, и ще ги очистя, както чистят злато: те ще призовават името Ми, и Аз ще ги чуя и ще кажа: това е Моят народ, и те ще рекат: Господ е мой Бог!“/Зах. 13:8,9/.

„Има ветрове, които са създадени за отмъщение и в яростта си усилят ударите си; във време на устрема си те изливат сила и удовлетворяват яростта на Оногова, Който ги е създал. Огън и градушка, глад и смърт, всичко това е създадено за отмъщение; зъбите на зверовете, скорпиите, змиите и мечът, който отмъщава на нечестивите с гибел, - ще се зарадват на повелята Му и ще бъдат готови на земята, кога потрябват, и в свое време не ще престъпят думите Му“/И.С.Сир. 39:34-38/.

„Кажете на праведника: блазе му! защото ще яде плодовете на делата си; а на беззаконника - горко му! защото ще има отплата за делата на ръцете му“/Ис. 3:10,11/.

От Священото Писание разбираме, че житейският път на християнина не е много лесен. Затова трябва да помним думите на Спасителя:

„А от дните на Иоана Кръстителя до сега царството небесно бива насилвано, и насилници го грабят“/Мат. 11:12/.

Вярата в Бога изисква усилия, за да ходим в Неговия път, да приемем истината за нашето спасение и да живеем живот според Божия стандарт. Всяко отклонение от Пътят, Истината и Животът може да бъде фатално, ако отклонилият се, - не се свести и опомни, а се закорави в гордостта и заблудата си. Някои казват: „Не мога да бъда християнин“. Всеки може да бъде верен християнин, но малцина искат да Му бъдат

верни. Други казват: „Как да вярвам, като не знам дали това е истина“. Как ще откриеш истината, ако вярваш на лъжата?

Господ Иисус ни предупреждава: „Влезте през тесните врата; защото широки са вратата и просторен е пътят, който води към погибел, и мнозина са, които минават през тях; защото тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират“/Мат. 7:13,14/.

„Тогава всички тия девизи (пет мъдри и пет неразумни) станаха и приготвиха светилниците си; а неразумните рекоха на мъдрите: дайте ни от вашето масло, защото светилниците ни гаснат. Мъдрите пък отговориха и казаха: да не би някак да не стигне и нам, и вам, по-добре идете у продавачите и си купете. А когато те отиваха да купят, пристигна младоженецът, и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвориха. После дохождат и другите девизи и викат: господине, господине, отвори ни! А той им отговори и рече: истина ви казвам, не ви познавам“/Мат. 25:7-12/.

Всеки вярващ християнин знае дали познава Спасителя, но знае ли, - дали Той го познава? Какъв ужас ще бъде, ако ни каже: „Не ви познавам!“ Има мнозина, които не искат да се спасяват. Те казват: „Животът си е мой и искам тук да си поживея, а после да ме слагат, където искат“. Други казват: „Не искам да бъда - нито в рая, нито в ада. Искам да ме няма“. Но, - кои са тези, които искат да се спасяват и не ще смогнат? Колко страшно ще бъде в Съдния ден, - християнин с Библия в ръка, - да чуе думите на Спасителя: „Не те познавам“, и да бъде хвърлен в огненото езеро.

На много места в Писанието има предупреждения, на които днешните модерни християни не желаят да се спират и да ги проповядват. Ако пък някой се спира на тях и ги проповядва, наричат го законник, фанатик и „консерватор“, който не разбирал „духа на времето, духа на толерантността“.

Апостол Павел ни предупреждава, че още по времето на върховните апостоли и първите християни - „Тайната на беззаконието вече действа“/2 Сол. 2:7/.

На няколко места в посланието до Евреите намираме

сериозни предупреждения - към немарливите, които „ще поискат да влязат, но не ще могат“.

„Защото, ако изреченото чрез Ангели слово излезе вярно, и всяко престъпление и непослушание получи праведна отплата, как ние ще избегнем, ако занемарим такова велико спасение, което, бидейки отначало проповядвано от Господа, ни се удостовери от ония, които го бяха чули от Него“/Евр. 2:2,3/.

„Защото ония, които веднъж са се просветили, вкусили са от небесния дар, станали са причастници на Светаго Духа и, като са вкусили от добрата реч Божия и от силите на бъдещия век, са отпаднали, - не е възможно пак да бъдат обновени за покаяние, когато те повторно разгъват в себе си Сина Божий и Го хулят“/Евр. 6:4-6/.

„Ако оня, който се е отрекъл от Моисеевия закон при двама или трима свидетели, безмилостно се наказва със смърт, колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи пък оня, който е потъпкал Сина Божий и счел за нечиста кръвта на завета, чрез която е осветен, и е похулил Духа на благодатта? Защото ние знаем Оногова, Който е рекъл: „отмъщението е Мое, Аз ще отплатя“, казва Господ. И пак: „Господ ще съди Своя народ“. Страшно е да попадне човек в ръцете на живия Бог!“/Евр. 10:28-31/.

Преди много години, в няколко съновидения ми беше показана една планина, на върха на която имаше град, който светеше като слънце. От подножието на планината към върха тръгваха много пътища, но само един стигаше до светеция град. Имаше пътища, които вървяха успоредно на тесния път, но те стигаха до някакви пропасти и там свършваха. По тези пътища вървят човеци, които търсят верния път, но го търсят на погрешни адреси. Има пословица, която казва, че всички пътища водели до Рим, но това е лъжа. Има такива, които минават по-далеч, а трети много далече от Рим. Виждаха се и пътища, които излизаха от тесния път, но по-нагоре се отклоняваха встрани и надолу, и свършваха до брега на голямо море. Хората, които вървяха по един от тези пътища, стигаха до морето, нагазваха до глезените, после до

колената, до пояс, до гуша и накрая потъваха и изчезваха. Дрехите и лицата им бяха сиви, като оловни. Дърпах ги за дрехите, виках им: „Не виждате ли къде отивате? Всички, които вървят по този път, загиват. Върнете се обратно“. За съжаление, те нито ме чуваха, нито реагираха по какъвто и да е начин. Писанието казва, че такива човеци гледат, но не виждат, слушат, но не чуват. Ужасих се, като разбрах, че това бяха огромни тълпи, движещи се духовни мъртъвци. Какво се е случило с тези хора, които са тръгнали по верния път и защо са се отклонили?

„...носиш име, че си жив, а си мъртъв“/Откр. 3:1/.

Господ Иисус Христос казва: „Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Всяка пръчка у Мене, която не дава плод, Той отрязва; и всяка, която дава плод, чисти я, за да дава повече плод... Ако някой не пребъде в Мене, бива изхвърлен навън, както пръчката, и изсъхва; и събират пръчките, та ги хвърлят в огън, и те изгарят“/Иоан 15:1,2,6/.

„и секирата лежи вече при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, бива отсичано и хвърляно в огън“/Мат. 3:10/.

В едно от тези съновидения видях, че се намерих пред вратата на светещия град. Там имаше един процеп и пристигащите подаваха в него кръстовете си. Когато подадох моя кръст, нещо щракна и в ръцете ми падна едно картонче, на което пишеше: „Пропуск за Небесното царство“. Един брат от Бургас дойде и ми каза, да му помогна да си намери кръст. Попитах го къде е неговият кръст, защото никой няма да си даде кръста. На другия ден той отиде и се разведе с жена си.

В друго съновидение видях, че в подножието на планината минава широк асфалтиран път, който се пресича от тясна пътека, по която ходех и стигнах до кръстовището. Надясно от мен, наклонът на широкия път беше надолу и потъваше в пълен мрак, а наляво – вървеше нагоре и водеше до някакъв предел и от там се спускаше надолу, към също такава тъмнина. Имаше пътници и за надолу и за нагоре. Като пресяхох широкия асфалтиран път, реших да продължа по тясната пътека към върха. Тогава срещу мен задуха ураганен вятър,

който искаше да ме върне на асфалта. Обърнах се с гръб, за да мога да устоя на силата на вятъра. Той духаше известно време и престана. Като се обърнах, - видях, че пред мен върви висок, здрав мъж. Тръгнах по стъпките му. Пътеката ставаше все по-стръмна и накрая вертикална. Катерех се, като си помагах с ръцете. Мъжът се изкачи на една площадка, обърна се и ме гледаше. Бях много изморен и затова му казах: Не мога повече. Той отговори: Аз знам, че можеш. Започнах да се изкачвам на ръце (на мускули) и с последни усилия се измъкнах на площадката. Той каза: Сега малко почивка и после продължаваме. От там видях, че широкият път нагоре стига до едни дворци, но те бяха опожарени.

Ония, които вървят по широкия път надолу, тръгват по пътя на най-малкото съпротивление и търсят щастието в удоволствията и развлеченията от греха. Те не могат да стигнат по-далече от Содом и Гомор. Ако някои се свестят, опомнят и поискат да тръгнат по тясната пътека, трябва да се обърнат и да тръгнат нагоре, за да намерят и се върнат отново на ТЕСНИЯ ПЪТ, а за това се иска усилие. Подвигът на преподобната Мария Египетска ни показва, че няма невъзможни неща дори за покварени човеци. Широкият път, който върви нагоре, - е много по-съблазнителен. Това е пътят на земната слава. По този път може да стигнеш до славата на генерал, маршал или на генералисимус; на президент, на професор или академик; на патриарх или папа; на световен шампион; на световно известен композитор, сценарист, артист, журналист, писател, художник, милиардер, олигарх, революционер и други върхове на земната слава, а тя е само до гроба. Всеки ден медиите съобщават за края на земни величия. Но, - ако са загубили душите си, какво ще ги ползва? Може ли, когато си стигнал предела на земната слава, да тръгнеш по тясната пътека? Разбира се, но ще ти е много трудно да се върнеш назад, да се смириш и да си спомниш за всяко зло престъпление, неправда, беззаконие, завист, лъжа и измама; да ги признаеш и да поискаш прошка от Твореца и Господаря на Вселената, Който е твой Баща и от всички, които си оцетил, оскърбил, ограбил, наклеветил,

предал, наранил или убил. Ако си милиардер, трудно ще ти бъде - да раздадеш всичко на сиромасите и да започнеш работа със средна заплата, или да тръгнеш след Исус и да станеш Негов ученик и служител.

„По-лесно е камила да мине през иглени уши“/Мат. 19:24/, отколкото да сториш това, както богатия младеж от Евангелието. Но е възможно, както Закхей го направи. Тогава ще трябва да минеш през подигравки и унижения, през много изпитания, скърби и страдания, защото този покварен свят няма да ти прости, но Господ ще ти прости и ще те спаси, за да признаеш, че славата и величието са Негови и да се радваш през вечността. Ако си генерал или маршал, също можеш да тръгнеш по тясната пътека, ако последваш примера на римския стотник Корнилий. Ако си папа или патриарх, ще ти бъде още по-трудно. Ако си православен патриарх, митрополит или епископ, едва ли ще се съгласиш, че има някой евангелски или католически християнин, който да е равен по духовност с тебе, да не говорим, че може да е и по-духовен от теб. Ако го признаеш, ще нарушиш каноните. Ако си католически епископ или папа, трудно ще признаеш, че има равни по духовност с теб евангелски или православни християни. Да не говорим за по-духовни от теб. Но, - е възможно, както го прави Иоан Павел Втори, при посещението си в евангелската църква „Христускирхе“ в Рим, където казва: „Сега ние, католиците, не демонизираме Лутер. Знаем също така, че много от думите, приписвани на Лутер, никога не са били произнасяни от него; че той никога не е искал да унищожи Църквата, а да я реформира“. Както и при посещението си в Германия през ноември 1980 г., където казва: „Идвам днес при вас, при духовните наследници на Мартин Лутер... **Всички съгрешихме. Трябва да заявим това с цялата сериозност** и да си извадим съответните заключения“.

Ако пък си евангелски християнин и мислиш, че няма по-духовни православни или католически християни от теб, ти вече си се възгордял и си се отклонил от Христовата кротост, любов и смирение.

Според свети Василий Велики, тесният път е пътят на добродетелите, а широкият – на пороците.

„Пътят на спасението, колкото бъдещи блага обещава, толкова трудности на настоящето разкрива. Невъздържаният и порочен живот предлага не това, което ще настъпи в бъдещето, а това, което е наслада в настоящето. Поради това всяка душа идва до смайване и не може да устои сред размислите за живота – когато се размисли за вечното, тя избира добродетелта; когато пък обърне поглед върху настоящия живот – тя предпочита удоволствието! Тук тя вижда прохлада за плътта, а там – поробване; тук пиянство, а там – пост; тук необуздан смях, а там – обилни съззи; тук танци, а там – молитви; тук музика, а там въздишки; тук блуд, а там – девство...блажен е всеки, който не е увлечен от примамките на гибелното удоволствие, но с търпение очаква надеждата на спасението и при избора на един от двата пътя на живота, той не встъпва в пътя, който води към зло!“

Когато една сестра предупредила гинеколога да внимава, защото е девствена, той се развикал: „Суеверие, суеверие! Глупости, глупости!“ Не е трудно да разберем, че сестрата е встъпила на тесния път, а докторът - на широкия. Ходещите по широкия път се грижат много за земните - житейски неща и не искат да помислят за небесните, вечни неща.

Ето какво казва Божието слово и светиите за девството:

„След това видях: ето, Агнецът стои на планината Сион, и с Него сто четирийсет и четири хиляди, които имаха на челата си името на Неговия Отец...и пеят като че ли нова песен пред престола и пред четирите животни и старците; и никой не можеше да научи тая песен, освен ония сто и четирийсет и четири хиляди, които бяха изкупени от земята. Тия са, които се не оскверниха с жени, защото са девствени; тия са, които вървят след Агнеца, където и да отиде“ /Откр. 14:1,3,4/.

„Не всички възприемат тая дума, но на ония, на които е дадено; защото има скопци, родени тъй от майчина утроба; има и скопци, скопени от човеци; и има скопци, които

сами са се скопили заради царството небесно. Който може възприе, нека възприеме”/Мат. 19:11,12/.

Св. Антоний Велики: „Девството е печат на съвършенство, подобие на Ангелите, духовна и свята жертва; венец, сплетен от цветя на добродетелите, благоухаеща роза, оживяваща всички, които се намират до нея, най-приятно благоухание за Господа Исуса Христа, велик дар Божий, залог за бъдещото наследство в Небесното царство”.

„Сърце, грижещо се за житейски неща, особено излишни, оставя Господа – Източника на живот и на мир и затова се лишава от живот и спокойствие, от светлина и сила, и когато се разкае за суетните грижи и от тленните вещи, отново от все сърце се обърне към истинския Бог, тогава отново започва да тече в него изворът на жива вода, отново се въдворява тишина и спокойствие, светлина, сила и дръзновение пред Бога и пред хората. Мъдро трябва да се живее”/из дневника на св. Йоан Кронщадски, стр.178/.

Много е писано и говорено за духа на антихриста и мнозина мислят и се занимават само с една личност, а освен личността Антихрист, има и много антихристи, в които действа духът на антихриста. Но, - колко малко внимание отделяме за изобличаването на духа на лъжепророка. Това не е човек, а дух, който в последно време действа по целия свят и задачата му е да отклони всички човеци от тесния към широкия път. Неговите служители поучават, че човеците не бива да говорят за усилия, трудности, скърби, изпитания, страдания и други според тях „негативни“ неща, за които не бива нито да мислят, нито да говорят, ако искат да бъдат щастливи, проспериращи, богати, весели и доволни, ползвайки се от удоволствията, които Бог бил създал за тях.

Свещеното Писание е на по-друго мнение: „Ако доставяш на душата си това, що е приятно за прищевките, тя ще те направи гавра за враговете ти”/И.С.Сир. 18:31/.

„Защото ще дойде време, когато човеците не ще търпят здравото учение, но, водени от своите похоти, ще си насъберат учители да им гъделичкат слуха”/2 Тим. 4:3/.

„Обаче, горко вам, богати, защото си получавате утехата. Горко вам, преситените сега, защото ще изгладнеете. Горко вам, които се смеете сега, защото ще се наскърбите и разплачете“/Лука 6:24,25/.

Нека не забравяме притчата за богаташа и бедния Лазар. В много евангелски деноминации - вярата в живото Божие слово - масово се заменя с положителното мислене. След проповед на Дуайт Муди, приятелите му казали: „Прекрасна проповед!“ А той отговорил: „И затова никой не пожела да излезе, да предаде живота си на Исус и да стане Христов ученик“.

Ако Спасителят и апостолите минаха през много скърби, изпитания и страдания, и ние трябва да се въоръжим с тая мисъл, ако сме истински Христови ученици и желаем да встъпим в тесния път.

„Блажени сте вие, когато ви похулят и изгонят, и кажат против вас лъжовно каква и да е лоша дума заради Мене“/Мат. 5:11/.

„И тъй, понеже Христос пострада за нас по плът, и вие се въоръжете със същата мисъл; защото, който е пострадал по плът, престанал е да греши“/1 Петр. 4:1/.

„Възлюбени! не се чудете на огненото изкушение, що се праща вам за изпитание, като на случка странна за вас; но, доколкото участвате в страданията на Христа, радвайте се, та, и кога се яви Неговата слава, да се възрадвате и развеселите. Ако ви корят за име Христово, блажени сте, защото Духът на славата и Духът Божий почива върху вас. От тяхна страна Той бива хулен, а от ваша – прославян. Никой, прочее, от вас да не страда като убиец или крадец, или злосторник, или като посегател на чуждо; но, ако страда като християнин, да се не срамува, а да прославя Бога за такава участ. Защото време е да почне съдът от Божия дом; ако пък почне първом от нас, какъв ли ще е краят на ония, които се не покоряват на Божието евангелие? И ако праведникът едвам се спасява, нечестивецът и грешникът де ще се яви? И тъй, ония, които страдат по волята на Бога, нека предадат Нему, като на верен Създател, душите си, правейки добро“/1 Петр. 4:12-19/.

„като утвърдяваха душите на учениците, като ги увещавах да постоянстват във вярата, и поучавах, че през много скърби трябва да влезем в царството Божие“/Деян. 14:22/.

„И ето сега, свързан от Духа, аз отивам в Иерусалим, без да зная, какво ще ми се случи там – освен онова, което Дух Светий свидетелства по всички градове, казвайки, че ме чакат окови и скърби“/Деян. 20:22,23/.

„Не само това, но се хвалим и със скърбите, като знаем, че скръбта поражда търпение, търпението – опитност, опитността – надежда, а надеждата не посрамя, защото любовта Божия се изля в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий“/Римл. 5:3-5/.

„Защото не искаме, братя, да не знаете за нашата скръб, която ни постигна в Асия; понеже бяхме отегчени твърде много и вън от силите си, тъй че не се надявахме и живи да останем. Но сами в себе си носехме смъртната присъда, за да се не надяваме на себе си, а на Бога, Който възкресява мъртвите, Който ни избави от такава страшна смърт, и още избавя, и Комуто се надяваме, че пак ще ни избави“/2 Кор. 1:8-10/.

„Отвред сме наскърбявани, но не стеснявани; в затруднение сме, но се не отчайваме; гонени биваме, но не изоставяни, повалени биваме, но не загиваме. Винаги носим в тялото си мъртвостта на Господа Иисуса, та и животът Иисусов да се открие в тялото ни. Защото ние, живите непрестанно се предаваме на смърт заради Иисуса, та и животът Иисусов да се открие в смъртната ни плът. Защото кратковременното наше леко страдание ни доставя в голямо изобилие пълна вечна слава“/2 Кор. 4:8-11,17/.

„Ние никому с нищо не туряме препънка, за да се не опорочи служението ни, но във всичко се препоръчваме за служители Божии, с голямо постоянство, в скърби, в нужди, в утеснение, при рани, в тъмници, в скитания, в трудове, в бдения, в пости..., при чест и безчестие, при укори и похвали; смятат ни за измамници, но ние сме истинни, за непознати, а сме добре познати; смятат ни за умиращи, а ето, живи сме; наказват ни, ала не могат ни умъртви; огорчават ни, а ние

винаги сме радостни; бедни сме, а мнозина обогатяваме; нямаме нищо, а всичко притежаваме“/2 Кор. 6:3-5, 8-10/.

„Служители Христови ли са (в безумие говоря), аз съм повече. Аз съм бил много повече в трудове, безмерно в рани, повече в тъмници, и много пъти на умирање. Иудеите ми удариха пет пъти по четирийсет удара без един; три пъти са ме с тояги били, веднъж – с камъни, три пъти съм корабострушение претърпял, нощ и ден съм прекарал в дълбинето морско; много пъти съм пътувал, бил съм в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от сънародници, в опасност от езичници, в опасност по градове, в опасност по пустини, в опасност по море, в опасност между лъжебратя, в труд и мъка, често в бдение, в глад и жажда, често в пост, на студ и в голота“/2 Кор. 11:23-27/.

Лъжеучителите и лъжепророците казват, че наистина Спасителят и апостолите са минали през много скърби, изпитания, изкушения и страдания, и то е заради нас, та ние съвременните християни да не минаваме от там.

Но, - апостол Павел ни казва, че то се отнася и за нас, съвременните християни:

„защото вам е дарувано заради Христа не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него“/Фил. 1:29/.

Задачата на духа на лъжепророка е да отклони вярващите от тесния път през скърби, изкушения и изпитания по удоволствията на този свят.

„Защото скръбта по Бога произвежда неизменно покаяние за спасение, а световната скръб докарва смърт“/2 Кор. 7:10/.

„Блажени, които гладувате сега, защото ще се наситите. Блажени, които плачете сега, защото ще се разсмеете. Блажени ще бъдете, кога ви намразят човеците, кога ви отлъчат и похулят и изхвърлят името ви, като лошо, заради Сина Човечески. Възрадвайте се в оня ден и се развеселете, защото голяма е наградата ви на небесата“/Лука 6:21-23/.

„Затова радвайте се, макар сега и да поскърбите малко (ако е потребно) в различни изкушения, та изпитаната ваша вяра да излезе по-драгоценна от нетрайното, макар и чрез

огън изпитвано злато, за похвала и чест и слава, кога се яви Иисус Христос“/1 Петр. 1:6,7/.

„Блажен е оня човек, който търпи изкушение, защото, след като бъде изпитан, ще получи венеца на живота, що Господ е обещал на ония, които Го обичат“/Иак. 1:12/.

Защо и как става отклонението на праведните?

„Понеже те, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се заблудиха в своите помисли, и неразумното им сърце се помрачи; наричайки себе си мъдри, те обезумяха“/Римл. 1:21,22/.

„Защото, след като са избягнали световните скверности чрез познаване Господа и Спасителя нашего Иисуса Христа, ако пак се заплетят в тях и бъдат победени, то за такива последното състояние бива по-лошо от първото. За тях би било по-добре, да не бяха познали пътя на правдата, отколкото, след като са го познали, да се върнат назад от предадената тям свята заповед. С тях се е случило, според истинската пословица: „псето се върна на своята бълвотина“, и „изкъпаната свиня – в тинната кал“/2 Петр. 2:20-22/.

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; а сега нямат извинение за греха си... Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не щяха да имат“/Иоан 15:22,24/.

Не малко млади, пък и стари вярващи, родени и израснали в църквата, „вкусили от добрата реч Божия“, от радостта на спасението и силата на Светия Дух, видели с очите си чудеса и знамения, усетили действието и дори запечатани със Светия Дух, решават да отидат в света, за да си „поживеят“. Това поживяване много скъпо се плаща. Понякога цената му е загуба на земния, а нерядко и на вечния живот. Светът ни предупреждава, че няма безплатен обяд. Една китайска пословица казва: „Ако някой получава пари, за които не се е трудил, той трябва да знае, че някой друг се е трудил за тях, но не ги е получил“.

Неслучайно апостол Иаков ни предупреждава: „Прелюбодейци и прелюбодейки! не знаете ли, че приятелството

със света е вражда против Бога? Който, прочее, поиска да бъде приятел на света, враг става на Бога“/Иак. 4:4/.

Защо добрите християни стават приятели със света, изоставят християнските добродетели и морал, отклоняват се от библейските идеали на кротост и смирение, себеотрицание и благочестие? Защото разделителната линия между вярващи и безбожници, между християни и антихристи, - е толкова замъглена, че вече е на изчезване. Нали, - при много гъста мъгла по магистралите стават верижни катастрофи - като тая на магистрала „Тракия“, станала в началото на м.юли 2017 г., където бяха ранени около 30 души. Антихристите полагат огромни усилия, влагат огромни средства за оклеветяване на верните християни. Кой финансира Дан Браун, за да се напечати гнусната клевета за някаква сватба на Господ Иисус Христос с Мария Магдалина, в „Шифъра на Леонардо“, в около 50 милиона екземпляра? Да бъдем ли толерантни с богохулниците? Знаете ли, че в Дания богохулството беше криминилизирано и ако публично похулите Бога, можете да получите до три години затвор. От 2017 г. - вече можете да богохулствате и никой няма право да ви притеснява. Но, - аз знам, че за богохулника е много по-добре да излежи три години, отколкото да попадне под Божия гняв.

„Бог поругаван не бива. Каквото посее човек, това и ще пожъне“/Гал. 6:7/ и „нашият Бог е огън, който изтребя“/Евр. 12:29/.

За съжаление, - от другата страна на бариерата - лидерите на голяма част от християнските вероизповедания плащат високи заплати на талантиливи проповедници артисти, от събраните десетки и дискусии, за да забавляват и развличат посетителите в църквите им. Техните проповеди не трябва да изобличават гнусните содомски грехове, станали популярни напоследък. Дори самата дума грях не се споменава. Обещават им финансов просперитет и никога не проповядват върху притчата за бедния Лазар и богаташа. Бих препоръчал на такива забогатели проповедници да напишат на лимузините и самолетите си думите на Господ Иисус Христос:

„по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие“/Мат. 19:24/.

Когато апостолите чуха тези думи, много се смутиха, защото вярваха, както и днешните сребролюбци, че богатството е благословение от Бога, независимо по какъв начин си го придобил.

Мнозина са съгласни с думите на Спасителя: „Не можете да служите на Бога и на мамона“/Лука 16:13/, но си въобразяват, че могат да служат на Бога и на финансовия просперитет, което е едно и също.

Проповедите на такива евангелизатори са приятни, развлекателни, меки, удобни и способни да гъделичкаят ушите на светските хора и на плътските християни. Те се съобразяват не с това да проповядват изобличително, за да се изобличи греха, а с това какво слушателите предпочитат да чуят. И църквите се превръщат в естрадни, сатирични, музикални, драматични и оперни театри, а понякога приличат и на цирк, в който проповедниците се държат като шутове и палячовци (Виж книгата на Дерек Принс „Врява в църквата“). От това и антихристите, и лидерите на такива църкви са доволни. Църквите се пълнят с хора, които търсят развлечение и забава, пускат своята лепта в дискусите.

Някои се съгласяват да се кръщават втори път, от незнание, че нарушават 59-то правило на Картагенския събор: „да не се позволява повторно кръщение“ и могат да попаднат под проклятие, или са забравили, че: **„един е Господ, една е вярата, едно е кръщението“**/Еф. 4:5/.

Записват се в регистрите на църквите и редовно си дават десетъците, които се използват, - не по предназначението им, не според библейските заповеди. Някои от тях открито проповядват, че ония християни, които са болни или бедни, са прокълнати. А църковните водачи стават проспериращи, забогатяващи „християни“, „които от нищо не се нуждаят“ и не знаят, че са злочести и клетни сиромаси, слепи и голи /Откр. 3:17/. Много често такива стават и децата им и внуците им. И от християни бавно и сигурно се превръщат

във вероотстъпници, а някои и в предатели и антихристи, забравили предупреждението на Спасителя:

„**Никой** не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона (на богатството)“ – Мат. 6:24.

„А посеяното в тръни е онзи, който слуша словото, но грижите на тоя век и примамливото богатство заглушават словото, и то бива безплодно“/Мат. 13:22/.

„При това им рече: гледайте и се пазете от користолюбие, защото животът на човека не се състои в това да преумножава имотите си“/Лука 12:15/.

„Голяма печалба е да бъде човек благочестив и доволен от себе си. Понеже нищо не сме донесли на света, явно е, че не можем и нищо да изнесем. Като имаме прехрана и облекло, нека с това бъдем доволни. А ония, които искат да се обогатяват, падат в изкушение, в примка и в много безразсъдни и вредни похоти, които потопяват човеците в провала и погибел. **Защото корен на всички злини е сребролюбието, на което предавайки се, някои се отклониха от вярата и си навлякоха много мъки.** Но ти, човече Божий, бягай от тия неща и стреми се към правда, благочестие, вяра, любов, търпение и кротост“/1 Тим. 6:6-11/.

В книгата си „История на евангелските петдесетни църкви в България“, - пастир Иван Зарев, след като се опитва много аргументирано да защити старозаветния десятък, пише: „Пълна централизация на съюзните финанси въвежда Диньо Желев. След Динов, при Зарев, финансите на Съюза **достигат завидно положение**“. Едва ли са си давали сметка колко скъпо ще им струва това завидно финансово положение на тримата председатели на Петдесетния съюз. Когато почина Ангел Динов, сънувах, че в дома ми дойде офицер и много тъжно ми каза: „Той не може да влезе в Небесното царство. Пишеше дописки срещу вас и те натежаха на везните. Осъден е“. В друг сън сънувах, че се намерих на брега на пропаст. Стените ѝ бяха вертикални. На около 7-8 метра надолу, върху една талпа, поставена на две греди, се разхождат и

проповядват другите двама председатели. На другия бряг на бездната стоеше голям Ангел, висок около три метра. Той ги посочи, и като ме погледна, каза: „А те си мислят, че са намерили дебелията сянка!“ Случайно ли Господ ми заповяда, - да не събираме десетъци и дискусии, защото отивали не по предназначението им?

Преди години, пред вратата на евангелска църква в гр.София, стоеше и просеше един сиромаш, облечен в скъсан лоден (горна дреха), разгърден, със скъсани обувки и чорапи, треперещ от студ през студените януарски дни. Спрях се при него с брат Цвятко Траянов и той го попита: „Искаш ли да отидем в ЦУМ, да ти купим дрехи, обувки и чорапи?“ А той се усмихна и отговори: „Какво говорите? Ако се облека и обуя с нови дрехи и обувки, кой ще се смили над мен, - да ми даде милостиня?“ Този човек живееше на ул. „Св. Княз Борис“, сам в една стая. Срещу жилището му живееше брат Петър, евангелски християнин, който често го посещавал и му помагал с продукти и пари. Един ден, като отишъл да го види, намерил го починал. Веднага се обадил в милицията и двама милиционери пристигнали и започнали да описват имуществото му. Един от тях погледнал под кревата и от там извлякъл поцинковано корито, пълно с монети и дребни банкноти, обърнал се към брат Петър и казал: „Абе човек, защо избърза да ни извикаш, а не погледна под кревата? Сега ние трябва да описваме този куп монети, за да ги предадем в държавната хазна, щом този човек няма никакви роднини“.

Съществува мнение, че богатите хора са и скъперници, но много често това не е така, а е обратно. Мнозина, - които нямат богатства, си въобразяват, че ако ги имат, те ще им осигурят радост, сигурност, здраве и щастлив живот. Князът на този свят дава мило и драго на Христовите служители, за да се откажат от служението си към Бога и да преминат в служба на духа на антихриста. Той се бори за тях още от най-ранната възраст на човека. Понякога ги лъже да прилепят сърцата си към лъскави играчки, по-късно към удоволствията от цигарите, алкохола, наркотиците и извращения секс. Ако не успее с това, предлага им земна слава на прославени артисти,

журналисти и спортисти. Друг път ги мами с утопията, че като избият много свои братя и сестри, проливайки реки от невинна човешка кръв и дадат живота си за победата на световната революция, за изграждането на миражно светло бъдеще на братство, равенство и свобода, ще намерят истинското щастие.

Гледах интервю със сценарист на нашумял филм. Между другото, - той каза, че дълго време е изследвал какво зрителите обичат да гледат и при написването на сценария, - се е съобразявал с вкусовете на публиката. И какво предпочита да гледа публиката? Войни, убийства, изневери, грабителства и всякакви престъпления, при които грешникът винаги се спасява и дори е победител. Но, - малцина си дават сметка, че за всяко престъпление има провидение.

Гледах френския филм „Наемен убиец“. На безработен красавец предложиха много доходна работа. Трябваше да убие възрастен богаташ срещу голямо възнаграждение. Когато го извърши и получаваше възнаграждението си, поръчителят му, - като го видя смутен, го успокои с думите: „Не се притеснявай, ще го преживееш. Трудно е само при първия път. После свикваш и ги трепеш като мухи“. Какъв пример за подражаване е на младежите? В друг филм ще видите как семейни мъж и жена флиртуват, после се закачат и оттам - в леглото. Ако на някой от тях, - му е за първи път, партньорът го успокоява: „Не се притеснявай. Освободи се от робството на вина. Ще свикнеш и ще ги сменяш като износени ръкавици“. Но, - те не знаят горките, че „той е тръгнал като вол на клане“, а тя „като сърна на вистрел“ и ако навреме не се покаят, ще се пържат в огненото езеро. Но, - да сте чули в някой филм или театрално представление думите: „покай се“? Неслучайно Ленин твърди, че киното е страшно оръжие за превъзпитание на народите. И какъв е резултатът от това превъзпитание? СССР стана на първо място в света, - по аборти, разводи и псевдосираци (нито един от биологичните им родители не е мъртъв). В България картината не е по-различна, тъй като разделяме първо

място с Франция в Европейския съюз на извънбрачните деца – около 60%.

По данни на Световната Здравна Организация повече от един милиард жители на планетата са със сериозни нервно-психически заболявания. Главната причина е отклоненията от християнските добродетели и морал на болните и на родителите им.

Ако някой се стреми към съвършенство, по-добре ще бъде да чете и изпълнява съветите на свети Никодим Светогорец в книгата му „Стремеж към съвършенство“, в която ни съветва как да побеждаваме пороците и страстите, и как да придобиваме добродетелите.

Отклонението на Никола Йонков Вапцаров

Роден е в евангелско семейство. Майка му, Елена Безьова Вапцарова, е била евангелска християнка. Със съдействието на американската мисионерка мис Стоун, завършва американския колеж, - в град Самоков. Става мисионерка и учителка в евангелското училище, - в град Банско. Майката обучава сина си Никола в християнските добродетели, вяра и морал. Когато е на десет години, у тях на квартира пристига д-р Борис Майлер, който се представя за белогвардейски офицер, а в действителност е бил большевишки агент на НКВД, изпратен със специална задача. След провала на Септемврийското въстание, - „докторът“ бяга в СССР. Този руснак се оказва по-голям мисионер от майката на Никола и успява да посее в сърцето на юношата, - плевелите на масонската утопия, - за земно братство, равенство и свобода. В същото време, - семейството на Йонко Вапцаров се посещава и от царските особи, като Фердинанд, Вилхелм II и техни роднини. Има запазена снимка на десетгодишния Никола с цар Борис III. Посещават ги и видни интелектуалци, поети и художници, като Пейо Яворов, Елисавета Багряна, Константин Щъркелов, Иван Пенков и други. Естествено е, - любознателният младеж да се е ласкаел от познанството му с царските особи и известните и прославени поети и художници, и лукавият дух да го е насочвал към земната слава на поет и земното царство на комунизма. Большевишкият агент Майлер, - му е повлиял много по-силно, - с личното си обаяние на революционер, - от проповедите на евангелските пастири, - за смирението и стремежа към освещение и съвършенство. Явно не е бил предупреден или не е вярвал в коварството на сатаната. Предполагал ли е, че в Народна Република България, - ще има около сто лагера,

като Белене, Скравена, Ловеч, Ножарево и други, където да бъдат „заселени“ и измъчвани най-моралните и почитени българи, които не са се поклонили на червения звяр – духа на антихриста. Интересно е, - защо Вапцаров не е продължил образованието си в Банско, където майка му е била учителка, а е отишъл да учи в Разложката гимназия. Може би, - баща му е искал, - Никола да има светско образование и затова го е изпратил във Военноморско висше училище, което не е било призвание на поета. След завършването на Военноморското училище, е назначен като кандидат - офицер на прославения кораб „Дръзки“, а по-късно служи на кораба „Бургас“, с който посещава Цариград, Фамагуста, Александрия, Бейрут, Порт Саид, Хайфа и др. места по света, където лукавият му показва царствата си, с единствената задача – да се отклони от царството Божие и неговата правда и да започне да служи на дяволската лъжа за световна революция и по този начин да се поклони на духа на антихриста. И той го прави, свързва се с Цвятко Радойнов и започват подривна дейност срещу държавните институции, - чрез диверсиите на така наречените „подводничари“, за да установят земен рай в България и в целия свят. Дано в тая борба да не е пролял невинна кръв, и ако го е направил, дано да се е покаял и поискал милост от Спасителя, преди разстрела. Изневеряват му тия, - на които се е възхищавал. Големият художник Константин Щъркелов след 09.09.1944 г., - е осъден и изпратен в затвора за това, че не се застъпва за поета, а Елисавета Багряна дава сведения за Вапцаров, че поезията му няма литературна стойност. Цар Борис III, макар и да е имал възможност, не го помилва да бъде осъден на доживотен затвор, а подписва присъдата на съда, - от 23 юли 1942 година, която е „смърт чрез разстрел в срок от 24 часа“. Същия ден в 21ч. и 10м., в тунелите на стрелбището на Школата за запасни офицери в София, - Никола Вапцаров е разстрелян, заедно с още няколко комунисти – борци, за „светлото бъдеще на България“.

Какво е било погрешно във възпитанието на Вапцаров, - от майка му, която е била и мисионерка и учителка, затова, че не е успяла да го предпази от отклонението му. Той е

вярвал, че и след смъртта ще продължава да съществува и това е казал в последните строфи, които е написал няколко часа преди смъртта си:

Борбата е безмилостно жестока.
 Борбата, както казват, е епична.
 Аз паднах. Друг ще ме смени и...толкоз.
 Какво тук значи някаква си личност!
 Разстрел, и след разстрела – червеи.
 Това е толкоз просто и логично.
 Но в бурята ще бъдем пак с тебе,
 народе мой, защото се обичахме!

Вторият куплет на стихотворението е написан в деня на произнасянето на присъдата и поетът е написал: „14ч. - 23 юли 1942 г. или седем часа преди разстрела.

Прощално

/на жена ми/

Понякога ще идвам в съня ти.
 Като неканен и неискан гостенин.
 Не ме оставяй ти отвън на пътя.
 Вратите не залоствай.
 Ще влезна тихо. Кротко ще приседна,
 ще вперя поглед в мрака да те видя.
 Когато се наситя да те гледам -
 ще те целуна и ще си отида.

„Прощално“ - е написано в предварителния арест в тогавашната дирекция на полицията през април 1942 – три месеца преди разстрела.

Вярата му в задгробния живот, - дано да не е била като тази на Хо Ши Мин, който в завещанието си бил записал, че когато четат завещанието му, той ще бъде при другарите Маркс, Енгелс, Ленин и Сталин.

Представям си каква щеше да бъде съдбата на поета Вапцаров, ако беше заминал за САЩ или Германия, и от там да се завърне, - като велик евангелизатор, - по примера на Дуайт Муди или Озборн в САЩ, или като Джон Уесли

във Великобритания, или като Лутер и Райхард Бонке в Германия. Мисля, че нямаше да бъде по-различна от тая на Харалан Попов или на десетките свещеници и пастири, влачени по затворите и тайно избивани. Щяха да го обвинят, че е англо-американски или германски шпионин и да го разстрелят като Неврокопския митрополит Борис или като блажения Евгени Босилков. Ако пък беше си останал поет, който говори и пише истината, тайно щяха да го ликвидират като Георги Марков.

Защо? Защото: „те мразят оногова, който изобличава при портите, и се гнусят от оногова, който говори правда“ /Ам. 5:10/.

Ако пък беше помилван от неговия познат, - от детинство, - цар Борис III, - и бе дочакал победата на 9 септември 1944 г., щеше да стане известен поет като партизанина Веселин Андреев, който, разочарован от утопията на комунизма, прокле живковистите, загина не от куршум на враговете, а от собствения си куршум, - като се самоуби. Разбира се, че една е славата да загинеш в борбата за тържествуването на една утопия и съвсем друга, разочарован от нея, да се самоубиеш. До къде ли щеше да стигне вярата на Вапцаров, ако доживееше да види неговите другари за братство и равенство, станали олигарси, натрупали милиони и милиарди и забравили своите братя – сиромаси?

Искам да попитам моите братя и сестри, новородени и кръстени със Св. Дух, които пазят в библиотеките си произведенията на Веселин Андреев, на Хемингуей, на Шолохов, Джек Лондон, Маяковски, Есенин, Блок, Пеньо Пенев и други писатели и поети самоубийци, няма ли опасност, - духът на самоубийството да проникне и в душите на децата и внуците ви? Вярвам в безсмъртието на душата и съм уверен, че сега Вапцаров е разбрал, че няма много голяма разлика между ония, които го осъдиха и разстреляха, - и избиваха комунистите, негови другари, и някои други от другарите му, които осъдиха на смърт и изпълниха присъдата над 2730 най-образовани и видни българи. И по най-жесток начин отнемаха живота на свещеници, пастири и миряни – духовни

братя и сестри на майка му, а може би и нейни съученици и състуденти от американския колеж, като ги хвърляха живи от Черната скала при град Самоков.

Какво да кажем и за едните, и за другите? Това, което е казал Спасителят: „Безумни и слепи водачи на слепци“.

Както пише свети Иоан Богослов: „на убийци... делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт“ /Откр. 21:8/.

Когато се помолих за душата на Георги Марков, - усетих радост, но когато казах и за душата на Никола Вапцаров, радостта изчезна.

Някои от комунистите, опазиха ли себе си, от смъртни грехове? Ако са изпълнявали Божието слово, което казва: „Избавяй водените на смърт, и не се отказвай от обречените на убиване. Ще кажеш ли: ето, ние не знаехме това? А Оня, Който изпитва сърцата, нима не знае? Оня, Който бди над душата ти, знае това и ще отдаде на човека според делата му“ /Пр. 24:11,12/.

Така че, - не цар Борис, не Светият Синод на Българската православна църква, не депутатът Димитър Пешев и не българската интелигенция по онова време, а Всемогъщият Бог, като видя желанието им да „избавят водените на смърт“, ги защити и ги избави, защото Негови са царството и силата и славата.

В християнството също има партии, наречени вероизповедания и деноминации. Във всяка деноминация се проповядва Христовото благовестие, но също се правят опити да се изопачава и проповядва друго благовестие, което да вкарва под анатема всички, които повярват на така нареченото друго благовестие. Ако лукавият успее да постави начело, - на дадена деноминация, - отстъпници, от чистото и пълно Христово евангелие, чрез тях той погубва много ценни души, които се отклоняват от истината и вярват на лъжата. Знаем, че е имало „чистачи“ и по време на инквизицията. Такава лъжа е и проповядването на така наречения „финансов просперитет“. Проповедниците му, са забравили, - посланието на апостол Павел към Тимотей:

„А ония, които искат да се обогатяват, падат в изкушение, в примка и в много безрасъдни и вредни похоти, които потопяват човеците в провала и погибел. **Защото корен на всички злини е сребролюбието**“/1 Тим. 6:9,10/.

Както и думите на Спасителя: „**Защото по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие**“/Лука 18:25/. Или пък умишлено изопачават Христовото благовестие за своя и на учениците си, - погибел.

Една сестра ни покани да я посетим, защото е паднала и не може да се изправи. Два екипа на Бърза помощ я прегледали и направили изследвания на кръвта, урината и захарта, и не открили никакво заболяване. Брат ѝ предполагаше, че се касае за психично отклонение. Ние сме твърдо убедени, че тя не може да стане от леглото и се налага да бъде обслужвана. Оказа се, че тя е искрено привързана към лъжите на проповядващи финансов просперитет. Беше се затрупала с книги на лъжеучители, предлагащи много лесно забогатяване, - чрез повтарянето на лъжливи мантри, които последователите им повтарят и пишат десетки и хиляди пъти. Тя повярвала на лъжите им и престанала да си плаща консумативите. Не си беше плащала и осигуровките за пенсия, очаквайки обещанията от лъжеучителите, - големи суми в евро и лева. Едно след друго пристигат писма, че при неплащане на задълженията ѝ, ще стартират съдебни действия за събирането на дълга. Оказа се, че е попаднала в примката на финансовия просперитет. Заяви, че всичките си златни, сребърни предмети и десет процента от продадената гарсонiera е посяла със семе вяра, като ги е предала на пастир Георги Бакалов и сега очаква да пожъне хилядократно на това, което е посяла. За целта се моли със специални мантри, които е научила от проповедниците на „финансовия просперитет“.

Ето някои примерни мантри, които тя е повтаряла хиляди пъти: „Моят Бог точно сега снабдява моята спешна финансова нужда от 3000 евро и 10000 лева, според Своите богатства и слава...“ „Изпращам тези пари да благословят някого, който има спешна нужда от тях. Знаем, че скоро ще се върнат при

мен отново хилядократно и милионократно преумножени чрез името на Иисус...” Това не е ли кошунство с името на Иисус? „Изпращам тези пари да циркулират в потока на безкрайния просперитет. Знам, че ще се върнат при мен преумножени... Виждам как тази покупка се превръща в благословение за мен и задоволява моите най-големи финансови желания. Използвам Божия ред, за да предизвикам всеки ден инструментите на мигновения ми успех, победи и просперитет. Платено ми е веднага и напълно от Божествената материя. Благодаря на Бога за непосредственото и пълно плащане, което имах възможност да направя. Умът ми е проектиран всеки ден да привлича успех, победи, просперитет, здраве и неизследимо богатство“.

А резултатът от повтарянето на горните мантри при даването на десетъка и даренията, - са я довели до пълен банкрут и безпаричие, до големи финансови задължения и съсипване на здравето ѝ. Мислят ли измамниците, проповядващи финансовия просперитет, че ще се разминат с Божия гняв. В почти всички подобни мантри се употребява Божието име напразно и не е чудно, че изговарящите Го, вместо благословение, получават наказания.

„Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ (Бог твой) няма да остави ненаказан оногова, който употребява името Му напразно“/Вт. 5:11/.

Дали виждат своите грехове, проповедниците на т.нар. „финансов просперитет“?

„А ония, които искат да се обогатяват, падат в изкушение, в примка и в много безразсъдни и вредни похоти, които потопяват човечите в провала и погибел. Защото корен на всички злини е сребролюбието, на което предавайки се, **някои се отклониха от вярата** и си навлякоха много мъки. Но ти, човече Божий, бягай от тия неща и стреми се към правда, благочестие, вяра, любов, търпение и кротост“/1 Тим. 6:9-11/.

Напоследък се рекламират така наречените проспериращи християни, които като забогатеят, забравят думите на Спасителя, че не можем да служим на двама господари, - и на мамома (богатството), и на Бога. Те се сравняват с Авраам и твърдят, че несправедливото богатство, което често се придобива от десетъците на сиромасите или от дарения на еретици, антихристи и лъжехристи, и земната им слава, били благословения от Бога. За такива апостол Павел говори със сълзи на очите си и казва: „Понеже мнозина, за които ви съм често говорил, а сега дори със сълзи говоря, постъпват като врагове на кръста Христов; техният край е погибел, техният бог – коремът, а славата – в срама им; те мислят за земното“/Фил. 3:18,19/.

Имаше един от дванайсетте апостоли, който обичаше просперитета, и той се казваше Иуда Симонов Искарот.

Един проспериращ християнин заяви, че не може да живее с малко пари. За разлика от него апостол Павел казва: „знам да живея и в оскъдност, знам да живея и в изобилие; научен съм на всичко и всякак, и сит да бъда и глад да търпя, и в изобилие да бъда и в лишение. Всичко мога чрез Исуса Христа, Който ме укрепява“/Фил. 4:12,13/.

Кога започна отклонението?

„Змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог създаде. И рече тя на жената: истина ли каза Бог, да не ядете от никое дърво в рая? Жената отговори на змията: плодове от дърветата можем да ядем, само за плодовете на дървото, що е посред рая, рече Бог: не яжте от тях и не се докосвайте до тях, за да не умрете. Тогава змията рече на жената: не, няма да умрете; но Бог знае, че в деня, в който вкусите от тях, ще ви се отворят очите, и ще бъдете като богове, знаещи добро и зло“/Бит. 3:1-5/.

Жената реши да се отклони от Божията заповед, набра от забранените плодове, защото ѝ се прииска да стане богиня, яде от тях, па даде и на мъжа си, та и него да го направи бог. И като ядоха от забранения плод, вместо да станат богове, изведнъж очите им се отвориха и те разбраха, че са голи.

Когато се изправим срещу изкушения, ако пренебрегнем Божиите заповеди и предупреждения или ги забравим, можем да бъдем сигурни, че ще бъдем съблазнени и победени. Не знаем дали Ева и Адам бяха забравили или пренебрегнаха Божията заповед.

„Видя жената, че дървото е добро за ядене и че е приятно за очите и многожелано, защото дава знание, взе от плодовете му и яде, па даде и на мъжа си, та яде и той. Тогава се отвориха очите на двамата, и разбраха, че са голи, па съшиха смокинени листа и си направиха препасници“/Бит. 3:6,7/.

Бог предупреди Каин: „Ако правиш добро, не подигаш ли лице? Ако пък не правиш добро, то грехът стои при вратата; той те влече към себе си, но ти владей над него“/Бит. 4:7/.

Каин се подхлъзна и повлече по греха.

„...И когато бяха на полето, Каин нападна брата си Авел и го уби. И рече Господ (Бог) на Каина: где е брат ти Авел? Той отговори: не зная; нима съм пазач на брата си? И рече

(Господ): какво стори? Гласът на братовата ти кръв вика от земята към Мене“/Бит. 4:8-10/.

И целият свят се раздели на потомци на Авел, които биват мразени, гонени, преследвани, хулени, малтретирани и избивани, но душите им се намират под престола на Бога, облечени в чист и бял висон, с лаврови венци на главите, защото делата им са добри. Другата половина са потомци на Каин, които злобеят, завиждат, хулят, преследват, малтретират, убиват и лъжат, че не били съгрешили, защото целта им оправдавала средствата. Бог им дава шанс да се покаят, да приемат Изкупителя, за да бъдат помилвани, но предупреждението е, че, ако не го направят, осъждението им ще бъде много по-страшно от това на баща им Каин – втора смърт в огненото и жупелно езеро. Някои потомци на Каин се оправдават, че извършеното от тях убийство, - може да бъде благороден акт за спасяването на други човеци. Възможно е, - например, нека си представим, че няколко терористи – убийци, които са синове на Каин, са пленили невинни жени и деца и искат откуп, голяма сума, която няма откъде да им бъде дадена, или искат техни братя революционери, извършили убийства и които са в затвора, да бъдат пуснати на свобода. Ако не се изпълни условието им, те започват да убиват по едно дете и една жена, на всеки няколко часа. Ако се намерят смели хора, които да убият терористите и да освободят жените и децата, няма ли вместо осъждение, Бог да ги благослови, защото макар и убийци, в крайна сметка те са освободители. Такива сценарии може да видите по много телевизионни канали и главната им цел е да представят убийството, - не като грях, а като добродетел. Какво казва Писанието по този въпрос?

„И Господ (Бог) му каза: затова именно всекиму, който убие Каина, седмкратно ще се отмъсти“/Бит. 4:15/.

В 13 век, във Франция, - съществува християнска община на валденсите или лионските бедняци. В техните хроники е записано, че е невъзможно човек да осъди или убие друг човек, колкото и грешен да е той, без да извърши грях за смърт.

Къде е толерантността на МОН към вярващите ученици?

Докато някои пастири твърдят, че и атеизмът е религия, то някои атеисти пишат и твърдят, че атеизмът не е религия, а лична философия за света. Религиозните хора учели децата си, - да мразят и да се подиграват с атеистите. А вие, господа, на какво възпитавате читателите си, като се гаврите със светото кръщение и наричате вярващите „орди от религиозни фанатици“ и хулите църквите и манастирите. Религиозните хора учели децата си, - да не уважават училището като институция и да считат всичко, казано там, за лъжа, защото само така могли да се спасят от истините на атеизма – лъже в статията си, някой си господин Борисов. А интимната му мисъл е: „Религиозни хора, престанете да предупреждавате децата си, - да не вярват на атеистични измислици“.

Ето какво казва мъченикът анхимандрит Борис за атеизма:

„Атеизмът е демонично явление, а материализмът - проява на животинщината в човека. И единият, и другият, доведени до последна консеквентност (крайна обективност - б.а.), означават край на всяка човечност и всяка култура. Атеизмът отрича Бога и всичко божествено в живота и човека...Атеизмът означава победа и тържество на демоничното начало, а материализмът - победа и тържество на животинското начало в човека и живота. Атеизмът иска да демонизира човека, а материализмът се стреми да го превърне в животно...И в нашето училище, където материализмът и атеизмът се ширят свободно, тези разрушителни сили преследват същата крайна цел и дават същите гибелни резултати...Нашето училище биде обезчовечено“.

Мнозина се заблуждават и вярват, че атеистичното (безбожно) обучение в българските училища е започнало след 09.09.1944 г. Още през 1908 г., - авторът на „Върви народе

възродени”, писателят Стоян Михайловски, в поемата си „Словоборците станаха богоборци”, - предупреждава: „... онези даскалчета, които заявиха, в своя конгрес, че са противни на всякакво религиозно възпитание - и изказаха желание да се изхвърли Законът Божий из школските (училищни) програми, че ако успеят, ще превърнат децата в демонизирани животни”.

И за съжаление успеха, 2/3 от учениците в България са с психични (душевни) отклонения, а болните от аутизъм и шизофрения са наистина демонизирани.

На помощ на детските душеубийци идват и медиите, които рекламират демонизиращите хомеопатични лекарства, а за увредените от тях деца, - лъжат неграмотните родители, че аутизмът е седмата раса и демонизираните им деца са от ерата на Водолея.

Ученици от Пловдивско средно училище, - ми разказаха за един случай, когато на специално събрание, пред целия състав на училището, бил изнесен доклад, от професор по анатомия от МОН, който запознал учениците с произхода на човека. Той доказвал, че преди много милиони години, човекът е произлязъл от маймуната. След доклада имало време и за въпроси и отговори, и един ученик от осми клас попитал: „Вярно ли е, че костната структура на човешката глава е съставена от множество свързани помежду си кости, които са назъбени и свързани неподвижно една спрямо друга с шевове?” Професорът отговорил: „Вярно е. И костната структура на главата се нарича череп (cranium), а отделните плоски черепни кости се наричат „ossa plana”. Тогава ученикът продължил: „Изглежда, че Онзи, Който е сътворил човека, е знаел, че ще дойде време да се правят операции на мозъка и ще се наложи да се отваря черепът на човека и затова го е направил сглобяем, за да улесни лекарите от черепната хирургия. Доколкото знам, при маймуните и другите животни не е така”. Някои от учениците се изсмели, а професорът попитал ученика как се казва, на което той отговорил, че това няма значение. На въпроса от кой клас е, ученикът отново отговорил, че и това няма значение. Учениците започнали

да се смеят и настанал голям шум в събранието. Директорът закрил събранието, а любознателният ученик бил строго мъмрен от ръководството на училището и се оказало, че бил син, както казва г-н Борисов, - на „религиозни фанатици“.

През месец ноември 2017 година, единадесетгодишният син на мой приятел имал писмен изпит на тема „Митове и легенди“. Първа точка от изпита била „Библейски митове и легенди“. Младежът станал и казал: „Госпожо, не е справедливо да ме карате да пиша против това, в което вярвам“. Учителката се замислила и казала: „Ти, - прескочи първия въпрос“. След малко, като размислила, казала: „Ученици, който иска, може нищо да не пише, - по първия въпрос“.

Господин Борисов твърди, че религията учела децата да не уважават родителите си и пита: „Какво ще спре детето на фанатизирани родители, ако Бог му каже да убие родителите си?“

Бях командирован в Козлодуй, при строежа на Пети енергоблок и една вечер на масата, на която вечерях, дойдоха двама младежи и седнаха при мен. В разговора, между другото, единият от тях ми каза, че ако партията му нареди да разстреля родителите си, той щял да го направи, без да му мигне окото. Когато го попитах кой го е научил на такава вярогност към партията, той ми отговори: „Баща ми, който е комунист и е учител в град Чирпан“. Както виждате, не Бог, а партията учи децата на подобни отклонения. А в Библията, която вие хулите, господин Борисов, е записано: „Вие, децата, бъдете послушни на родителите си, в името на Господа, защото това е справедливо. „Почитай баща си и майка си“ (това е първа заповед с обещание), „за да ти бъде добре, и да живееш дълго на земята“/Еф. 6:1-3/.

Но, - много е важно дали родителите са „фанатизирани“ християни или заслепени антихристи. Гледах по телевизията осъждането на 18-годишната Наташа Корнет в САЩ, която застреляла семейство - мъж, жена и дете, пред вратата на една църква. Тя била дъщеря на атеистични родители, които са я учили, - да не вярва на Библията, защото за всяка постъпка, - Господ ни наблюдава и ще ни дири сметка, и от такава вяра,

- може да ни измъчва чувството за вина. Съветвали я, - да се освободи от „робството“ на съвестта. Когато съдията я попита защо е убила това семейство, тя отговори, като се смееше: „защото са фанатизирани християни“. Въпреки, - че беше малолетна, за назидание на младежите и децата, - съдът я осъди на смърт. Атеистичните ѝ родители, - пожънаха това, което бяха посели в душата ѝ.

Препоръчвам на господин Борисов и на доц. д-р Бончо Асенов внимателно да прочетат книгата „Кризата в нашето училище“ от архимандрит Борис, ректор на Софийската Духовна Семинария, издание на Св. Синод на Българската Църква от 1928 г. и много сериозно да се замислят за най-сериозните предупреждения към тях и всички работещи в МОН и Държавна Сигурност.

„Щом човек се откъсне от Бога и от всичко възвишено и светло, той полита от висините стремглаво надолу към бездната на разрушението и смъртта, и загива, ако не се стресне и не се върне обратно към първоизточника на живота...Обезверяването води неминуемо към озверяване. Това е неумолим естествен закон в нравствения мир...Когато след чудовищното злодеяние в катедралата „Св. Неделя“, бидоха намерени и някои тайни документи...намерено биде и едно окръжно, в което между другото се даваха следните наредби: „Когато се срещнете с нашите противници, унищожавайте ги без милост и без пощада! Бъдете жестоки и безпощадни и оставете на страна хуманността, човешчината и други тем подобни дивотии!“

„Първият основен недъг на нашето училище се състои в това, че то само обучава, но не възпитава. То обръща изключително внимание на ума и пренебрегва свършено душата. То дава само познания и не отглежда почти никакви добродетели...“

Ето защо комунистите разстреляха митрополит Борис чрез своя агент, защото смело изобличава тяхната жестокост, безчовечност и демоничност, а не както твърди главният вербовчик доц. д-р Бончо Асенов в интервю пред вестник „Шок“, че уж митрополит Борис бил закачил жената на

свещеника убиец. А защо убихте архимандрит Горазд, Фоти Янев, Евгени Босилков, Йосафат Шишков, Павел Джиджов, Камен Вичев, пастир Георги Тодоров, Натанаил Цачев и други мъченици на комунистическата ви власт? Да не би да са закачали жените ви? На въпроса: „ДС вербувала ли е монахини?“ Доц. д-р Асенов отговаря: „Спомням си, че след 9 септември 1944 г. е имало опит за вербовка на една монахиня, заради някакви нейни деяния. Притиснали я и тя се самоубила, защото не можела да приеме, че ще донася на дявола. За нея Държавна Сигурност е бил дяволът“.

Невъзможно е вярваща монахиня да се самоубие, като знае, че самоубийството е непростим грях. На мен ми се струва, че така силно са я „притиснали, че са я самоубили, без милост и без пощада“. Монахинята, която му е казала, че и без искрено покаяние, - ще отиде в рая, може би е същата тяхна доносничка, която разпространи лъжата, че е спала с мен и аз съм я завивал с думите: спинкай чадо, спинкай.

След като препоръчвате жестокостта и безчовечието, а човештината наричате дивотия, не се чудете, че поведението на мнозина от учениците и студентите е като на подивели.

Ето какво прочетох във вестник „Вечерни новини“ за моралния облик на студентите от Студентски град в София:

„Студентите нямат спирачки – пианство и разгул кипят в сърцето на София. Родителите им не знаят за какво става въпрос. Всяка нощ има по 30 сигнала за сбивания, пиански свад и нарушаване на нощната тишина в Студентски град. Едва смогваме с наличните сили да посетим всички места, където има проблеми, защото в този не много голям район се получи струпване на над 150 заведения, а потокът е около 70 хиляди души на денонощие“. Това разказва началникът на столичното Седмо РПУ – комисар Петър Неделчев. За да предотвратят инциденти и побоища на местата, където заведенията са едно до друго, в рамките на 100 метра има и по два полицейски патрула, които следят за спазването на реда.

„Обикновено младежите се напиват с алкохол в някое заведение, но щом започнат да правят проблеми, охрани-

телите ги изхвърлят. Навън те остават беззащитни и ако са две компании, достатъчно е една реплика или неволно сбутване при разминаване, които взривяват обърканите им представи и те се нахвърлят едни срещу други”, обяснява комисар Неделчев. За около една година пазителите на реда са арестували 21 дилъри, които продавали кокаин, хероин и други наркотици, край заведенията и дискотеките. Всяка седмица поне по двама студенти получават присъди за хулиганство, след бързо полицейско производство”.

Кой в България пречи на децата и младежите да отидат при Спасителя, за да бъдат благословени с християнски добродетели и морал; за да бъдат защитени от пороците; за да бъдат изцелени и спасени душите им?

Повече от 90% от депутатите в Народното Събрание ще отговарят в Съдния Ден, - затова, че, - като гласуваха, най-малко три или четири пъти против вероучението в училищата и университетите, лишиха младежите от възпитанието им в християнските добродетели.

Свидетелства за дякон Игнатий – Васил Левски

На втори април, 2017 година, около 17 часа, слушах предаване за живота на Васил Левски, по националното радио „Христо Ботев“. Водещият отхвърляше свидетелствата на Стоян Заимов и Захари Стоянов, които „се опитвали да възвеличават Левски“ и предлагаше своите болшевишки, безбожни мъдрувания, че на религиозните хора в България, им се искало и Васил Левски да е бил религиозен. Левски бил отхвърлил монашеството, в което игуменът - вуйчо му (архимандрит хаджи Василий) насила го замонашил, хвърлил расото и станал „свободомислещ“ човек.

Има две свидетелства, които никога не трябва да забравят ония, които го носят в сърцата си, защото те са излязали не само от устата, но и от сърцето на дякон Игнатий. Първото свидетелство е записано от свидетелите Стоян Заимов и Матей Преображенски и е издадено от писателя комунист – Николай Хайтов. Една пролет Апостолът, Стоян Заимов и Матей Преображенски, - идват от Северна България и преминават Балкана под връх св. Никола (сега Шипка). Пред тях се открива цъфналата Казанлъшка долина. Дякон Игнатий изпада в умиление, коленичи, вдига ръце към небето и със сълзи на очи, - произнася пророческите думи на съкровената си молитва към Всемогъщия Бог: „Господи, събуди тоя заспал народ и помогни ми да разчупя оковите на роба, пък тогаз, ако искаш, вземи ми душата“. Второто свидетелство е на поп Тодор, който е изповядал и причастил с Христовите дарове – Апостола, малко преди да бъде обесен. Аз вярвам на свидетелствата на Стоян Заимов и на Иван Вазов, а не вярвам на лъжите на издателство „Партиздат“, че не е имало изповед и причастие.

Иван Вазов разказва какво е чул от самия поп Тодор: „Покойният поп Тодор, който го е изповядал на предсмъртния

му час, ми разказа как е станало това. Повикан от пашата, той дошел тука и видял Левски обиколен от турски войници, от много турча и кадъни, които го ругаели. Левски бил много изнемощял от страданията, със сухо, пребледняло, страдалческо лице. Поп Тодор бил много уплашен, понеже били близки приятели с Левски и се боял да не би да е направил някакво опасно за него признание. Но, - работата била друга. Пашата се обърнал към свещеника: „Папаз, ефенди, сторете с тогова според както е с вашия закон!“, и посочил Левски. Поп Тодор приближил до Левски и го поканил да се изповяда. В тоя върховен миг той го намерил религиозно настроен. Левски няколко време с тих шепот му се изповядал. После завършил с тия думи: „Дядо попе, поменувай ме в молитвата си с **йеродякон Игнатий**“. Игнатий е било духовното име на дякона Левски /т. IX, с. 335, Иван Вазов/.

За съжаление, Апостолът е имал три имена: християнското име Васил, духовното - йеродякон Игнатий и светското - Левски. Представете ли си противниците на футболния отбор Левски да крещят по стадионите: „Долу йеродякон Игнатий?“ Затова считам, че имената на селища и улици на името на Апостола, - трябва да се прекръстят на дякон Игнатий.

Сънувах, че се намирам пред църквата „Св. София“, в гр. София и виждам, че покрай стената на църквата върви Васил Левски и носи голяма погача в ръцете си. Той отиде при вечния огън и постави погачата на огъня. От небето се чу мощен глас, който каза: „Той обичаше своя народ и доказва, че го обича, като умря за народа“. Предполагам, че погачата означава неговия непорочен живот, който той принесе в жертва за греховете на народа. Дали църквата ще го канонизира или не, аз съм твърдо уверен, че той е спасен и се намира в бели дрехи при светиите.

Убеден съм, че Васил Левски не се радва много на това, че го величаем и почитаме, като с държавни средства му правим паметници, принасяме му скъпи венци и гърмим с фойеверки, а много ще се радва, ако ония, които твърдим, че много го обичаме и почитаме, не само да го почитаме, но и да се постарам да приличаме на него.

Пренебрегването на богослуженията в църквата може да има фатални резултати

„Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци, в пътя на грешници не стои и в сборището на развратители не седи“/Пс. 1:1/.

Благовъзпитан младеж, роден в благочестиво семейство замина да учи в САЩ. Там вместо с християни, се събирал с нечестивци, грешници и развратители. От там се завърна, по свидетелство на родителите му: блудник, наркоман, богохулник и непримирим ругател на родителите си. Решил да се откаже и от вярата си. Ако този младеж беше фанатизиран християнин и беше изпълнил само първия стих, - на първия Псалом, нямаше да стигне дотам. За съжаление, той решил да послуша антихристите и станал толерантен с нечестивците, грешниците и развратителите и станал като тях – вероотстъпник и потомък на Каин.

Какво да правят родителите, роднините и приятелите на този младеж. Това, което е направил великият евангелизатор Дуайт Муди със своя син. Когато навършва 18 години, Уили, който е синът на Муди, пише на родителите си, че не е съгласен с тяхната вяра. Чрез Дуайт Муди, Господ разтърсва САЩ и Великобритания, и в края на 19, - и в началото на 20 век е известен по целия свят. Дори в с.Долно Камарци, - има свои последователи и един от тях, първи братовчед на майка ми, го наричаха Муди. От неговия университет се изпращат хиляди мисионери по целия свят, а синът му заявява, че не е съгласен с вярата на родителите си. След 7 години усърдна молитва към живия Бог, Уили се връща като блудния син, - при своя баща, отново се покаява и става съработник на баща си.

Младеж от евангелска църква, пренебрегнал предупреждението на първия псалом и също решил да си поживее. Запознал се със светски, непокаяни младежи и станал приятел с тях, надявайки се да им помогне да се покаят, но започнал, когато е време за църква, да ходи и да се напива с тях. При едно сбиване, - ударил полицаи и попаднал в затвора. Там се научил да взима и наркотици. След излизането от затвора, - се оплакваше и от психични проблеми. А защо стигна до там? Защото отхвърли съветите на вярващата си майка.

Майката на Никола Димитров от село Долно Камарци, - дала на сина си свещи и го изпратила да отиде на църква и да запали по една свещ за здраве на баща си, на майка си и на двамата му по-малки братя. Никола взел свещите и казал: добре, но като излязал на улицата, мушнал свещите под керемидите на дуvara и вместо на църква, решил да отиде в кръчмата да се повесели. Там двама мъже се биели и чичо ми Димитър Цветанов Велев решил да ги разтърве, но един от пияните мъже го пробол с нож и хвърлил ножа на земята. Точно в този момент Никола влизал в кръчмата и убиецът го посочил и казал: „Той уби Димитър“. Пред съда се явили 15 лъжесвидетели, които се заклели, че са видели, - как Никола е убил чичо ми Димитър, забравили Божиата заповед:

„Не лъжесвидетелствай против ближния си“/Вт. 5:20/ и „Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ (Бог твой) няма да остави ненаказан оногова, който употребява името Му напразно“/Вт. 5:11/.

Осъдили Никола на 15 години затвор и докато лежал в затвора, - през първата година умрял убиецът, през втората - първият лъжесвидетел, през третата - вторият, през четвъртата - третият, през петата - четвъртият и така до петнадесетата година, когато умрял и четиринадесетият лъжесвидетел. Когато Никола излязал от затвора, отишъл при петнадесетият лъжесвидетел, който бил жив и го попитал: „Нали знаеш, че аз не съм убил Димитър?“ Лъжесвидетелят отговорил: „Ти го уби“. Същата година и той умрял. Баща ми, - ми разказа, че убиецът на чичо ми е друг и хората в

селото знаели кой е. Веднъж Никола ме срещна на улицата, прегърна ме и като заплака, каза, че не е убил чичо ми. Казах, че му вярвам и знам, че той не е убиец. Тогава ми разказа горната история, - как жестоко е бил наказан, като се е опитал да излъже майка си. Понякога едно отклонение от църквата, - може да ни струва много скъпо.

Попитах 90-годишния дядо Иван Паунин: „Чуваш ли и разбираш ли от богослужението?“ А той ми отговори: „Нищо не разбирам. Годишите ми натежаха и се чувствам немощен, когато идвам на църква, но след богослужението, - ми става някак си леко, леко“. Попитах го: „Защо вярваш в Бога?“ А той отговори: „Винаги съм вярвал, но в живота ми се случи нещо, което никога няма да забравя. Пътувахме за фронта и спряхме да преспим в едно училище в Сърбия. Беше голям християнски празник. Казах на войниците да отидем на църква и да се помолим на Господ да ни опази и да се върнем живи и здрави след свършването на войната. Войниците ми се изсмяха и се развикаха: вижте го, тоя бил набожен. Но, - един от тях дойде с мен. След богослужението, когато излизахме от църквата, се чу страшен гръм. Какво се бе случило? Полският стражар на селото, намерил две авио-бомби на полето в нивите. Качил ги на един катър и ги докарал при войниците в училището, за да ги видят какви са. Бомбите били със закъснител, настроени да се взривят в определен час. Точно тогава изгърмели и избили всички войници, които ми се присмяха, а мен Господ ме опази, не само тогава, но и през цялата война“.

Възрастен християнин от Петдесятната евангелска църква, когато съпругата му отивала на църква, той често се събирал с компания на атеисти и антихристи, но се разболя от рак. Когато отивахме да се молим за неговото изцеление, Господ ми каза: „Няма да бъде изцелен, защото в пияно състояние похули Светия Дух“. Когато го посетихме, го попитах: „Обичаше ли да пиеш?“ Той отговори: „Да“. „А да хулиш?“ - „Много“. Поговорихме за голямото милосърдие и толкова великото спасение, което Господ Иисус Христос изработи за нас на Кръста, където Той, Невинният, претърпя смърт, та

да бъдем помилвани, да живеем и да наследим вечен живот, ние грешниците. И ако след като бъдем помилвани, „умрем за греха и живеем за правдата“, както казва апостол Петър, ще имаме право чрез Неговите рани да получим изцеление от всяка болест и от всяка немощ. Той седеше в средата на стаята на един стол и нищо не промълви. Настояваха да се молим за изцелението му. В молитвата казах: „Господи, сила дай!“ Божията сила го грабна от стола, на който седеше и го хвърли в тѣгла на стаята. Присъстващите извикаха: „Слава на Бога! Бог го изцери!“ Но, - след няколко дни почина.

Пастир Иван Зарев в книгата си „Кръщението със Светия Дух в Библията“, - разказва един пример с покаян младеж, който се отклонил от вярата, поради женитбата си с невярваща жена, която се представяла за вярваща. След сватбата, тя му казала: „Искаш ли да имаме тежест пред близки и познати, трябва да се присъединим към някои от техните удоволствия. Аз се омъжих за теб, за да бъда щастлива, но никога няма да стана такава, щом не искаш да оставиш своята набожна група и не вършиш онова, което вършат другите“. Тя отказала да участва в богослуженията. Опитвал се сам да поддържа молитвата в дома им, но тя победила. Оставил молитвата и вярата в Бога, но и Бог го оставил. Внезапно се разболял и колкото се усилвала болестта, толкова се усилвал и неговият ужас. „Ако можеше Бог да ми върне здравето, непременно щях да се върна от лошия си път“ - си рекъл той. Бог чул молитвата и той оздравял. Даже позволил да го посещават и вярващи. Не удържал обаче на думата си и отново се впуснал в греха с още по-голяма сила. Един от посещаващите го вярващи, - го попитал: „Какво мислиш ще стане с теб, ако умреш в това състояние?“ „Ако има Бог на небето, ще отида непременно в ада, ако умра - бил отговорът. Убеден съм, че осъдителната ми присъда е вече подпечатана. Помня и онова време, когато Светият Дух окончателно се отдръпна от мен. Не се учудвай, че от това не изпитвам никакво безпокойство. Така живея, като че ли няма Бог, Който да наказва греха, като че ли няма ад, който да измъчва грешниците“. Вярващият бил потресен от тези думи

и буквално онемял пред тъпото му равнодушие. Отстъпилият отново се разболял, за да не оздравее никога. Предложили му молитва, но той подел същия тон на отчаяние: „Еднакво би било, ако се молите за дявола, както бихте се молили за мен. Нима е възможно да разбиете небесната врата, здраво заключена от Божията справедливост? Вашите молитви ще се върнат върху собствените ви глави, защото аз не ги желая“. Преди да умре, поискал чаша вода и продължил: „След един час ще бъда на мястото, където вече никога няма да получа капка студена вода“. Накрая повикал жена си и изрекъл последните си думи: „Ти си виновна за моето вечно проклятие“. От новороден и кръстен със Светия Дух християнин, той станал негоден за спасение. Колко е важно да устоим докрай.

Мой приятел, току-що беше повярвал в Бога и се запознал с „вярващо момиче“. Той е прекрасен, красив и благороден човек. Тя го подканвала да не закъсняват за богослуженията, но след сватбата му казала: „Когато те видях, се влюбих от пръв поглед и реших, че непременно трябва да се омъжа за теб и затова се правех на вярваща, но никога не съм вярвала в никакъв Бог“. Този път мъжът опази вярата си, но мнимата вярваща се разболя от рак. Съгласи се да се молим за изцелението ѝ, и тя се подобри. Имах видение за нея, че има много голям език и когато се молехме, езикът ѝ се прибра в устата ѝ. Наскоро след това отново се влоши. Видях, че големият ѝ език отново изскочи от устата ѝ, и тя почина. Предполагам, че дългият ѝ език, е причина да си отиде от този свят. Вероятно, след подобрението, вместо да благодари, е похулила Бога.

Има и такива случаи. Отиваме при тежко болен. Питаме го: Вярваш ли в Бога? – Да. Имаш ли водно кръщение (воден завет)? – Да. Новороден ли си? – Да. Кръстен ли си със Светия Дух? – Да. Говориш ли на нови езици? – Да. Изповяда ли греховете си по Мирния договор на грешника с Небесното царство? – Да. Сключи ли мир с Бога? – Да. Остави ли греха? – Не, не мога.

Истината е, не че не може, а не иска.

Съпругата, дъщерята и балдъзата на евангелски пастир дойдоха в събранието и предложиха да се молим за изцелението му. Дадено беше откровение, че баща му е създал и организирил църквата, в която са се спасявали души, а той се е отклонил от вярата, сприятелил се е с антихристите и е разорил църквата с помощта на комунистите, като е станал предател и затова няма да бъде изцелен, защото наказанието за предателство е смърт. И аз чух Божия глас, който каза: „А на предателите, нито песните, които Ми пеят, нито проповедите, които проповядват, нито молитвите, с които Ми се молят, ще им помогнат, защото наказанието за предателство е смърт“. Балдъзата му каза, че всичко това е вярно и такъв страх го бил обсебил, че нощно време слагал заредена ловната пушка при себе си под юргана, да не би някой християнин, когото е предавал, да дойде и да го убие. Този пастир се разболя от рак и след мъчително боледуване почина. Дано искрено да се е покаял.

Всеки, който пренебрегне Божията благодат, вярата, надеждата, любовта, истината, правдата, светостта или „нехае за богатството на Божията благодат, кротост, дълготърпение“ /Римл. 2:4/, неминуемо ще се сблъска с Божия гняв, когато ще се открие праведният съд от Бога.

„Който ще въздаде всекому според делата му: живот вечен на ония, които с постоянство в добри дела търсят слава, чест и безсмъртие; ярост и гняв пък на тия, които упорстват и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата“ /Римл. 2:6-8/.

Ония, които се покоряват на неправдата и не обичат истината, Бог им праща дух на заблуда.

„Затова Бог ги предаде на срамности страсти: жените им замениха естественото употребление с противоестествено; също и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разпалиха се с похоти един към други, и вършеха срамности мъже на мъже, та получаваха в себе си отплата, каквато подобаваше на тяхната заблуда. А понеже се не опитаха да имат Бога в разума си, то Бог ги предаде на извратен ум – да вършат онова, що не прилича,

бидейки изпълнени с всяка неправда, блудство, лукавство, користолюбие, злоба; пълни със завист, убийство, разпри, измама, злонравие; бидейки клюкари, клеветници, богомразци, ругатели, горделивци, самохвалци, изобретатели на зло, непослушни към родители, безразсъдни, вероломни, недружелюбни, непримирими, немилостиви. Те, ако и да знаят правдата Божия, именно, че тия, които вършат такива дела, са достойни за смърт, пак не само ги вършат, но са и благосклонни към ония, които ги вършат“ /Римл. 1:26-32/.

Доведоха в събранието един беснуем млад човек. Той ни разказа, че заминал за Холандия да търси работа. Вместо да потърси християни, попаднал в общежитие на травестити и мъжеложци, отклонил се от вярата, истината, чистотата и светостта, и започнал да прави извратен секс, но вместо щастие и удоволствие, бил обладан от бесове, които се гаврели с него и го измъчвали. Тогава намерил и посетил няколко евангелски събрания и конференции, където се молили с молитви за освобождение, но никъде не получил изцеление. Когато се молахме за освобождението му, бесът в него започна да го гърчи и да ръмжи като звяр, но освобождение не се получи. Брат Иван имаше откровение, че е обречен и няма да бъде освободен, защото е похулил Светия Дух. Трагедията му, е дошла от това, че той се е отклонил от църквата и вярата в Бога, и е повярвал на антихристите, че трябва да бъде толерантен с мъжеложниците и да живее между тях. На една много мила и кротка сестра, синът ѝ, - също замина за Холандия. От там се обади на майка си, че се е „омъжил“.

Една сестра ме помоли да се моля за нея и да попитам Господ, - дали е волята Му да отиде на почивка на море. Когато се молах за нея, видях във видение, че тя се намира на брега на морето и слиза по стълби, които се губят надолу във водата. Изведнъж тя се подхлъзна, падна и потъна в морето. Разказах ѝ видението. Тя не се съобрази с откровението и замина. Върна се от там разочарована и отчаяна, защото вместо да намери църквата, намерила греха. Беше извършила гнусни, смъртни грехове. Опитваше се да приспи съвестта си, като се оправдаваше. Тогава чух глас, който ми каза: „Всеки,

който счита блудството и прелюбодейството за нищо, има пред себе си отворени вратите на ада“. Тя продължи да живее в грях. Отново ми се обади много отчаяна. Сънувала, че Господ Иисус ѝ казва: „Понеже не искаш да се промениш, няма да те помилвам. Виж какво ще ти се случи“. Усетила, че някаква сила я хвърля в непрогледен мрак и тя изпитала страшен ужас. Продължихме да се молим за нея. Тогава сънувах сън, че я виждам застанала на автобусна спирка и изведнъж пада на земята. Затичах се да ѝ помогна, но от земята излезе голям стоманен варел, висок около три метра, който я покри. Не можех да ѝ помогна. Можем ли да ходим на почивка край море? Можем, ако там потърсим църквата, а не греха. Във всяко крайморско селище има църкви, но ако отидем на море и не потърсим църквата, а потърсим греха, по-добре е да не ходим.

Голямата измама на мнозина е в това, че вярвайки в Христос, си мислят, че могат да служат на антихриста. Други се заблуждават, че могат да бъдат неутрални: нито християни, нито антихристи, вярвайки си посвоему, което е невъзможно. Никой не може да се спаси, вярвайки си посвоему. Защото или вярва на истината за спасение, или вярва на лъжата за погибел. На 19 юли 2015 г. в предаването „Благовестие“ по националното радио „Христо Ботев“, - слушател от В.Търново заяви, че половината от православните християни са православни атеисти, а другата половина – православни езичници. Преподавателят по Богословие в Софийския университет се съгласи с него, като допълни, че по-малко от 3% от българите взимат причастие, като около 80% от тях са заявили при преброяването, че са православни християни. Искам само да припомня на тези 77% наши сънародници, - думите на Господ Иисус Христос:

„истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот“/Иоан 6:53/.

Когато приятели и родители на ония, които се отклоняват, ги предупреждават за ужасните последствия от отклонението от Пътят, Истината и Животът, мнозина от тях отговарят:

животът си е мой и ще го живея както си искам. Те не са наясно, че цялото, така наречено, светско човечество, е отстранено от Бога. То е покварено, развратено, извратено и нечестиво. Извратените и развратниците са под особена закрила на светските закони, а ония, които говорят истината, ги хулят, унижават и преследват.

„Те не знаят пътя на мира“/Ис. 59:8/.

А оставят след себе си: лъжа, неправда, разрушения, скръб, ужас и смърт. Те се намират във война с Небесното царство, което е царство на правда, истина, чистота и святост, защото Бог е свят и праведен и такова е и Неговото царство. За съжаление, голяма е вината и на проповедниците, пастирите и свещениците, защото не се проповядва пълното и чисто Христово евангелие.

Ще разгледаме някои места от Священото Писание. Едва ли има просветен християнин, който да не знае наизуст думите, записани в посланието към Евреите 10 глава, 38 стих:

„А праведният чрез вяра ще бъде жив“, но малцина знаят, че това е само половината от този стих. Другата половина е: „ако пък се отклони, душата Ми няма да благоволи към него“. Следващият стих ни предупреждава какво ще ни се случи, ако се отклоняваме и какво – ако вярваме: „Ние пък не сме от ония, които се отклоняват за погибел, а от ония, които вярват за спасение на душата“.

Порочна практика е да се вади един стих или половината от него и да се създава учение, което да ни гъделичка слуха.

Срещам евангелски християни, които смело заявяват: „Всичко ми е позволено. Аз уповам на посланието до Римляните 8:1, където е писано: „И тъй, сега няма никакво осъждане за ония, които са в Христа Исуса...“ и забравят останалата част от същия стих: „и живеят не по плът, а по дух“.

Явно е, че ако живем не по дух, а по плът, ще има осъждане, ако навреме не се опомним, не се променим и Синът не ни освободи от робството на греха.

Освобождаването от робството на греха, - не може да стане от само себе си, защото вързаният и окован във веригите на

мрака не може сам да се развърже. Ако можеше, нямаше Господ Иисус да пролива кръвта Си и да умира за греховете ни. Да освобождават от веригите на сатаната имат сила Господ Иисус и ония, на които е дал такава власт.

„Когато Иисус си отиваше оттам, тръгнаха подире Му двама слепци и викаха: помилуй ни, Иисусе, Сине Давидов!... И Иисус им рече: вярвате ли, че мога стори това? Те Му казват: да, Господи! Тогава Той се допря до очите им и рече: нека ви бъде по вашата вяра. И очите им се отвориха“/Мат. 9:27-30/.

Иисус каза на апостолите: „болни изцелявайте, прокажени очистявайте, мъртви възкресявайте, бесове изгонвайте. Даром получихте, даром давайте“/Мат. 10:8/.

„После се възкачи на планината и повика при Себе Си, които Сам искаше; и дойдоха при Него. И отреди от тях дванайсет, за да бъдат с Него и да ги разпраца да проповядват, **и да имат власт да церят болести и да изгонват бесове**“/Марка 3:13-15/.

След изцелението на Цветанка Харизанова от рак на стомаха, – следователите от бившата Държавна Сигурност ме заплашиха със затвор, ако продължавам да изцелявам неизлечимо болни, тъй като законът бил такъв, че дори и да имам диплома за завършено медицинско образование, ако не съм назначен от Министерството на здравеопазването, нямам право да изцелявам болни. Отговорих им, че не съм изцелил болен дори от хрема. Тогава ме попитаха, кой ги изцелява, на което отговорих: „Бог“. И двамата следователи се развикаха и крещяха: „Няма Бог“. „И как така става, че единият оздравява, а другият умира?“ – попита майор Николов. Разбрах, че ме пита за случая със семейство Шипкови. Отговорих му: „Защото единият повярва в Бога, а другият – не повярва“.

Съпругата на генерал Шипков, командващ ракетни войски по онова време, беше болна от рак на белия дроб. Поканиха ни да се молим за изцелението ѝ. След молитвата, пристигна и генералът, но мина покрай нас, без да каже нито дума, излезе на терасата и запали цигара. След като си тръгнахме, влезнал при жена си и казал ядосан: „Дай

ми имената на тия религиозни агитатори, за да ги пратя там, където им е мястото“. Лекарите от Правителствената болница бяха казали на генерала, че медицината е дотук и на жена му, - ѝ остават не повече от пет дни живот. Но, - доктор Савка Шипкова повярва, беше изцелена и живя точно десет години след изцелението си. Но, - когато се отказа от вярата си и заяви пред мен и сестра ми, че никога не е била болна от рак, демонът на рака, - веднага се върна, - и за по-малко от месец я унищожил. Не знам дали е отпаднала от вярата, или са ѝ наредили антихристите да каже, че не е била болна от рак, за да ме унижат и изкарат лъжец. Но, - опитът ѝ, - да свърже божественото ѝ изцеление с лъжа, - се оказа за нея фатален, защото е невъзможно името на Този, Който е Пътят и Истината и Животът, - да се свързва с каквато и да е лъжа. И генералът се разболя от рак на белия дроб. Когато съпругата му го посъветвала да се моли Бог да го изцели, той отговорил: „Аз вече го направих, но не вярвам да има Бог“. След тази му декларация генерал Шипков почина. Затова единият оздравя, защото повярва, а другият не оздравя, защото не повярва, но когато и първият пренебрегна вярата си, и той умря.

Кенет Хегин, Кетрин Кулман, Йонги Чо, Норвъл Хейс и други служители с изцелителни дарби заявяват, че не могат да кажат защо Бог изцелява едни, а други не. Едни от неизцелените казват, че служителят с изцелителна дарба за тях не се е молил усърдно, други, че тях по-малко ги обичал, трети, че не му били симпатични и т.н. Според мен, едни от болните са готови за изцеление, а други - не. Забелязал съм, че ако някой дойде в изцелителното събрание с каквато и да е претенция, като: че е новороден и кръстен със Светия Дух, че е син или дъщеря на пастир или свещеник, че е от четири или пет поколения православни, евангелисти или католици, че редовно ходи на църква и си дава десетъка, че не си спомня да е извършил смъртни грехове и други подобни претенции, не получава изцеление.

Писанието предупреждава: „Грешникът да не казва, че той не е съгрешил, защото разпалени въглени ще пламнат

върху главата на оногова, който казва: „аз не съм съгрешил пред Господа Бога и славата Му“/3 Езд. 16:54/.

Когато някой изповяда пред мен големи и гнусни грехове, Светият Дух ме изпълва с жалост и любов към такъв нещастник и получавам твърда увереност, че такъв човек ще бъде изцелен. Но, - когато някой заяви, че нищо не е съгрешил, в мен се надига гняв и негодувание, защото мами себе си и прави Бога лъжец. Такъв човек няма да получи изцеление, защото истината и Божието слово не са в него.

„Ако кажем, че нямаме грях, себе си мамим, и истината не е в нас... Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Го лъжец, и словото Му не е в нас“/1 Иоана 1:8,10/.

Ако живеем в грях и мразим или клеветим тия, за които Иисус е умрял, ние сме в тъмнина и ако „ходим в тъмнината, ние лъжем и не постъпваме по истината“/1 Иоана 1:6/.

Кога ще ходим в светлината? Когато обичаме Господа Бога с цялата си душа, с всичкия си разум и с всичките си сили, и ближните ни, както себе си и тогава:

„кръвта на Иисуса Христа, Неговия Син, ни очиства от всеки грях“/1 Иоана 1:7/ и „като умрем за греховете, да живеем за правдата: „чрез Неговата рана се изцерихте“/1 Петр. 2:24/.

Обадиха ми се от град Видин и ме помолиха да се молим за изцелението на сестра Парижка, която била болна от рак на дебелото черво. След десетина дни, - сестрата се обади радостна и ме помоли да свидетелствам пред събранието за голямата ѝ благодарност към живия Бог, Който я изцери от това заболяване. И на трите контролни прегледа във Видин, Монтана и Враца установили, че образуванията са изчезнали. Тя сподели, че редовно слушала нашите предавания и заедно с нас се отричала по Мирния договор. Преди си мислела, че не е чак толкова голяма грешница, но когато прочела за греховете, описани там, искрено и от сърце се покаяла и обещанието в Мирния договор се изпълнило и над нея. А това обещание е: „Мирният договор на грешника с Небесното царство е универсално лекарство против всички болести и рака. Който от сърце го приеме и изпълни, ще бъде изцелен,

а който го отхвърли или го приеме формално, няма да бъде изцелен“.

След като бъдем изцелени, новородени и кръстени, ако искаме да устоим докрай и да живеем при Бога, Който е пояждащ огън и вечен пламък, трябва да бъдем като:

„Оня, който ходи в правда и говори истина; който презира печалба чрез потисничество, удържа ръцете си от подаръци, затиква уши да не слуша за кръвнина, и затваря очи да не вижда злото.... Очите ти ще видят Царя в Неговата красота“ /Ис. 33:15,17/.

„Ето, ти оздравя; недей греши вече“ /Иоан 5:14/.

„Опитът свидетелства, че греховете и страстите разрушават здравето на душата и тялото, а победата над страстите доставя небесно спокойствие на душата и здраве на тялото. Победи многоглавата хидра на греха – и ще бъдеш здрав. Запази в себе си спокойствието на духа и не се възмущавай, не се раздражнявай от никакви неприятности, обиди, неизправности, неправди – и ето, ти винаги ще се наслаждаваш на душевно и телесно здраве. Вълненията, възмущенията, огънят на различните страсти пораждат в нас множество душевни и телесни болести“ /Моят живот в Христа, из дневн. на св. Йоан Кронщадски/.

Много често ние си мислим, че сме се покаяли, че сме новородени и сме кръстени със Светия Дух и като че ли Бог е задължен да ни изцели, но прокаженият каза: „Ако искаш, можеш да ме очистиш“.

Някои намират в думите му недостиг на вяра, но други – наличие на смирение и Спасителят каза: „Искам, бъди очистен!“

Срещнах млади проповедници, които се оплакаха от демонични нападения. Въпреки усърдните молитви на църквата и на роднините им, те не получаваха освобождение. Когато разговаряхме с тях, стигнахме до братята и сестрите на Господа, за което те твърдяха, че са родени от майката на Иисус, Света Богородица. Когато ги попитахме, дали могат да се откажат от тая ерес, те отговориха, че не могат. Нормално е, - да не получават освобождение, защото са под

проклятие.

„Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде. Както по-горе казахме, и сега пак казвам: който ви благовества нещо по-друго от това, що приехте, анатема да бъде“/Гал. 1:8-9/.

Портрети и книги на антихристи, – и огнестрелно оръжие в домовете ни, – пречат на изцелението ни

Молихме се за млада жена. Получаваше освобождение или подобрене, но атаките се подновяваха. Сънувах, че се намирам в нейния дом, виждам я откъм гърба, и че тя държи някаква картина или портрет, но го гледа също от към гърба, така че, нито тя вижда какво е на него, нито аз. Чувам властен глас, който казва: „Изхвърли от дома си портрета на този диктатор Сталин“. Тя казваше, че като влезе у дома си, чувства някакво нечисто присъствие и напрежение. Продължихме да се молим. Тогава сънувала, че вижда много тъмни на цвят, плюшени играчки в една тава до енциклопедиите. Когато се събудила, застанала на молитва, и в молитвата ѝ, в мислите ѝ се вмъква думата енциклопедия. Малко след това, отива при библиотеката, отваря най-горната енциклопедия и там намира портрета на Сталин. Видяла и портретите на Маркс и Ленин и на други антихристи, които откъснала, а Сталин забравила да го откъсне. Преди да ги хвърли на боклука искаше да ми ги покаже и какво се оказа, че Сталин го няма. Разбрахме, че лукавият много държи на портрета на Сталин, - да остане в дома ѝ, за да го използва като крепост, зад която да се крие. След като го махнала и него, изпълнявайки откровението от Бога, което ми бе дадено за нея, баща ѝ, който дотогава бил толерантен към нейната вяра, рязко се променил и с гняв, наричал вярата ѝ в Господ - глупости.

Молихме се за моя първа братовчедка, която беше болна от рак. На сън ми беше казано, че тя няма да бъде изцелена, ако не изхвърли от мазето си портретите на Ленин. Тя призна,

че наистина в мазето ѝ, - има портрети на Ленин, които зет ѝ, - ги донесъл от тогавашния ВМИ „Ленин“ и ги е прибрал в мазето ѝ, след промените през ноември 1989 г., но не вярваше, че заради някакви си портрети, Господ няма да я изцери, тъй като тя посещаваше евангелска църква и сестрите и братята постеха и се молеха, Господ да я изцели. Постехме и се молахме и ние в нашето събрание за изцелението ѝ, но тя не получи изцеление, а си премина. Мислите ли, че помалко съм обичал братовчедката ми Ана, или че не толкова усърдно съм се молил, както за непознатата за мен Парижка от Видин. Наистина портретите на диктаторите не могат да попречат на Всемогъщия Бог, но с тези откровения, - Той проверява вярата ни, послушанието ни, и смирението ни. Някой е казал, че не може да има смирение без послушание. Щеше ли Нееман да бъде очистен от проказата, ако не беше се потопил точно седем пъти в мръсните води на река Йордан?

„Тъй казва Господ: проклет оня човек, който се надява на човек и плът прави своя опора, и чието сърце страни от Господа“/Иер. 17:5/.

В 24-то единно училище в София имаше двама братя, на които им викаха: Хико и Стако, но в действителност, - те се казвали Хитлер и Сталин. Можете да си представите какви християни са били родителите им. Писанието ни предупреждава, че ако искаме да наследим благословения, не трябва да се надяваме на човек, а на Господа.

Някои ни хулят и ни наричат „мракобесници“, защото ги предупреждаваме, че ако не изгорят богохулните си книги, а ги пазят в библиотеките си, те ще бъдат свидетелства в Съдния ден против тях, и ако бъдат осъдени, ще горят в огненото езеро. Ние не казваме да изхвърлят всички книги, а само богохулните. Горещо ви препоръчвам книги като: „Изтезаван заради вярата“ на Харалан Попов; „Отец Йоан Кронщадски“ от аримандрит Методий; „Път към Голгота“ - книга за живота и героичната смърт на Неврокопския митрополит мъченик Борис от Богдан Христов; „Кризата в нашето училище“ от митрополит Борис и най-вече Светата Библия и Житията на светиите.

Свидетелствата на семейства, в които имаше огнестрелни оръжия

Една сестра от град Дупница дойде у дома и ми каза, че целият ѝ дом са болни. По време на молитвата видях един пистолет. Казах видението на сестрата, но тя заяви, че никога в техния дом не е имало пистолет. Мина известно време и тя се обади и каза, че е намерила пистолета гресиран и скрит между гредите в мазето. Занесла го и го хвърлила в един дълбок вир в реката. В дома им настанал мир и радост, и болестите изчезнали.

Едно семейство от гр. София, в квартал св. Троица, ни помоли да ги посетим и да се молим за двете им деца, които нощно време се стряскали и пищели. Децата бяха около 7-8 годишни. Попитах ги да не би родителите или прародителите на децата, - да са се занимавали с окултизъм, врачуване, гадателство или магьосничество, и майката отговорише: „такива неща няма в техния род“. Тя ни разказа, че с мъжа си са ходили в Швейцария и са участвали в молитвена група, която се молила, - Господ да разпръсне магьосниците от определено място в страната, за което се знаело, че има магьосническо гнездо. Оттам се завърнали живи и здрави. Попитах я, - да не би в техния дом да има огнестрелно оръжие, и тя отвърна, че има пистолет, и го донесе. Взех го, насочих го срещу стената и натиснах спусъка. Пистолетът изгърмя. Оказа се, че е бил зареден. Подариха ни го и ние го хвърлихме в една дълбока река. Колко ли семейства по света държат в домовете си смъртоносните играчки? Преди години медиите съобщиха, че дете намерило пистолета на баща си и застреляло сестра си. Бащата бил офицер.

Посетихме едно семейство, за да се молим за пострадал човек, който беше полупарализиран. Освен книгите с

безбожно и богохудно съдържание, които се съгласиха да изхвърлят от дома си, болният призна, че е имал пистолет, но го зазидал в бетонна плоча. Тази вечер брат Димчо беше паднал и си изкълчил крака. Едва стъпваше и твърдеше, че много го боли. По време на молитвата за болния човек усетихме много голямо помазание и брат Димчо прослави Бога и каза, че по време на молитвата в глезена си, чул: „Пук“ и болката моментално изчезнала. Болният каза, че е получил лекота и облекчение, но изцеление не се получи. Може би, ония, които притежават огнестрелни оръжия, не трябва да ги зазиждат или бетонират, а да ги върнат в полицията. Известно е, че след демократичните промени в България са били раздадени **деветстотин хиляди единици** огнестрелно оръжие на комунистите. Служители на МВР твърдят, че срещу по-голяма сума, - всеки, който търси, може да се снабди с огнестрелно оръжие. Само че, - малцина знаят, че заедно с него внасят в домовете си и проклетие.

Не става дума за военните и полицаите, които имат законно право да притежават огнестрелно оръжие и най-строго да спазват инструкциите за употребата и съхранението му. Писанието казва, че стражарят носи оръжие, за да пази добротворците и за наказание на злосторниците. Но, - ако прави обратното, горко му. Когато военни попитали Йоан Кръстител какво да правят, той им отговорил да не се клеветят едни други и да се задоволяват със заплатите си.

Молихме се за един брат, който беше получил инсулт и се намирал в болница. Помазахме една дреха и дъщеря му я занесе в болницата. Оказа се, че и в техния дом има пистолет. Роднините му обещаха да го изхвърлят от дома си. След два дни, - жена му се обади и каза радостна, че съпругът ѝ, е много добре, ще го изпишат и ще се върне у дома. Той се възстанови напълно и лекарите са му казали, че спокойно може да шофира колата си. Тия, които се надяват на огнестрелното си оръжие, не си дават сметка, че някой от техния дом, - може да отиде в гроба, а убиецът - в огненото езеро. Друга е съдбата на оня, който, вместо на огнестрелно оръжие, се надява на Господа.

„Благословен оня човек, който се надява на Господа, и комуто надеждата е Господ. Защото той ще бъде като дърво, посадено при води и което пуска корените си край потока; не знае то, кога наставка пек; листата му са зелени, и във време на суша то се не бои и не престава да дава плод“/Иер. 17:7,8/.

„Защото само Аз зная намеренията, които имам за вас, казва Господ, намерения за добро, а не за зло, за да ви дам бъднина и надежда. И ще викнете към Мене, ще отидете и ще Ми се помолите, и Аз ще ви чуя; ще Ме потърсите, и ще намерите, ако Ме потърсите от все сърце“/Иер. 29:11-13/.

Понякога Бог допуска да пострадаме, за да Го потърсим от все сърце. Това е вярвал и псалмопевецът:

„Добре ми е, че пострадах, та да се науча на Твоите наредби“/Пс. 118:71/.

Но, - когато не внимаваме и не забелязваме изобличенията от Бога, може да ни се случи нещо много страшно. Мнозина проповядват, че болестите, страданията и изпитанията ни, - идват от дявола, но истината е, че Бог ги допуска, когато не искаме да чуем Неговите предупреждения.

„Бог говори веднъж и, ако това не забележат, още веднъж: на сън, в нощно видение, когато сън наляга човеците, във време, кога дремят на леглото. Тогава Той открива на човека ухото и запечатва Своего наставление, за да отведе човека от някое предприятие и да отстрани от него гордостта, за да отведе душата му от пропаст и живота му от поражение с меч. Или бива вразумяван с болест на постелката си и с люта болка във всичките си кости, – и животът му се отвръща от хляба, и душата му – от обичната храна. Плътта на него изчезва, тъй че не се вижда; костите му, които се не виждат, се подават. Душата му се приближава към гроба, и животът му – към смъртта. Ако има у него Ангел – наставник, един от хиляда, за да показва на човека правия му път, – Бог ще се умиливи над него и ще каже: освободи го от гроба; Аз намерих откуп. Тогава тялото му ще се освежи повече, отколкото на младини; той ще се върне към дните на младините си. Ще се моли Богу, и Той ще бъде милостив към него; с радост поглежда лицето му и възвръща на човека праведността му.

Той ще гледа людетe и ще казва: „грешил съм и кривил съм правдата, и не ми е въздадено; Той освободи душата ми от гроба, и животът ми вижда светлина“. Ето, всичко това Бог върши два-три пъти с човека, за да отведе душата му от гроба и да го просвети със светлината на живите“/Иов 33:14-30/.

Трябва да знаем какво е полезно и какво е вредно за нас.

„Но това, що беше за мене придобивка, поради Христа счетох го за вреда. Па смятам, че и всичко е вреда, поради превъзходството на познаването Христа Иисуса, моя Господ, заради Когото от всичко се отрекох, и всичко считам за смет, за да придобия Христа, и да се намеря в Него, имайки не своя от закона праведност, а придобивана чрез вяра в Христа, сиреч праведност от Бога чрез вяра; за да позная Него, и силата на възкресението Му, и участието в страданията Му, като се уподобявам на Него в смъртта Му, та дано някак достигна възкресението на мъртвите“/Фил. 3:7-11/.

И по-надолу ни съветва да подражаваме на него и на ония, които постъпват по същия образец. Ние не постъпваме ли по друг образец, защото не обичаме да бъдем изобличавани и предпочитаме това, за което сме предупредени, че ще настане в последното време.

„Защото ще дойде време, когато човеците не ще търпят здравето учение, но, водени от своите похоти, ще си насъберат учители да им гъделичкат слуха; те ще отвърнат слуха си от истината и към басни ще се обърнат“/2 Тим. 4:3,4/.

„Не това ли правят сега светските хора и даже много от духовните? Не сами ли си избраха те учители, които да ласкаят слуха им? Не се учат от единния Учител – Христос, от Неговото Евангелие, и не в Неговата Църква, а от светски журналисти, фейлетонисти, романисти, поети, артисти, и казват: ах! Колко е занимателно всичко това! И ако не на думи, то на дело говорят: на нас не ни трябва нито Евангелие, нито Църква с нейните Богослужения, тайнства и проповядване на словото Божие. У нас има такива пренравствени учители! Господи Иисусе! До какво доживяхме? „Отхвърлиха Твоето слово зад себе си“/Св. Йоан Кронщадски/.

Посетихме една парализирана жена, която ни покани да се молим за изцелението ѝ. Наскоро бе починала дъщеря ѝ - известна журналистка от телевизията. Тя лежеше на леглото и на нощното шкафче имаше две книги. Едната за живота на свети Серафим Саровски, а другата на Дан Браун. Казахме ѝ да изхвърли книгата на тоя богохулник Дан Браун от дома си, ако иска да оздравее. Тя отговори, че написаното в книгата му, са литературни измислици. Попитах я: „Защо не е писал литературни измислици за баща си и майка си, а ги е писал, за да оклевети Господ Иисус Христос?“. Предложих ѝ, - да обещае, че ще изхвърли богохулната книга от дома си или да ни я даде, ние да я изгорим. В това време, - брат Димчо взе книгата и я разтвори, за да ѝ прочете някои от богохулствата. Тя леко се надигна на лакътя си и се развика: „Остави веднага книгата!“ . Димчо остави книгата и ние си тръгнахме, а болната попита: „Няма ли да се молите за изцелението ми?“ Отговорих ѝ: „Безсмислено е. Докато е на почит тоя богохулник в дома ви, изцеление няма да получите“.

Посетихме едно семейство в Доброславци, чиито две деца имаха демонични нападения, а диагнозата беше психични разстройства. Децата чували заплашителни гласове, особено нощно време и не можели да спят. Попитах майката, - какви книги чете, а тя ми отговори: „Новото издание на Шифъра на Леонардо“. Казах ѝ да изхвърли тоя боклук от къщата си, ако иска децата ѝ да бъдат освободени. Брат Димчо ѝ предложи, - да му я даде, да я изгори в предприятието, където работеше, а тя му отговори: „Да ви я дам, за да я продадете, дала съм 32 лв. за нея“. Напуснахме и тоя дом. След време ми се обади едно от децата: „Чичо Петре, молете се за нас, защото демоните ни измъчват“. „Ще се молим, а майка ти изхвърли ли книгата?“ – попитах аз, а детето отговори: „Не иска да я изхвърли“.

Молихме се за един обладан брат, който твърдеше, че лукав и зъл дух го реже като с електрожен. Пищеше и викаше с всичка сила. Съседите питали родителите му, какво става със сина им, а те отговаряли, че има криза. Когато се молахме

за освобождението му, видях черна сянка зад гърба му и чух властния глас на Светия Дух: „Няма да бъде освободен, ако не изхвърли от дома си тая книга“. Казах му, а той изплака и каза, че нямало такава книга. След известно време ми изпрати колет с няколко книги. Между тях беше „Доктор Фаус“ от Гьоте. Като я отворих, прочетох в нея гнусни хули на Мефистофел по адрес на Господ. Накъсахме я с брат Димитър и я хвърлихме на боклука. Вечерта обладаният ми се обади по телефона и каза, че е освободен.

Една сестра боледуваше от диабет. Кракът ѝ беше загнил и лекарите предлагаха да го отрежат. Когато я посетихме, намерихме я да лежи в стая пълна с книги. Каза ни, че е работила в печатница и от там е донесла всичките тия книги. Предложихме ѝ да изхвърлим книгите от стаята, които предполагахме, че не е плащала. Тя и дъщеря ѝ се съгласиха да ги изхвърлим. Напълнихме шест пълни чувала, които дъщеря ѝ преценяваше, че не им трябват. Може би, още толкова останаха в стаята. Молихме се за изцелението на крака ѝ и гнойта изтече и раната започна да се свива. Подобрението ѝ беше видно. След известно време дъщерята се обади и поиска книгите да се върнат, като ни клеветеше, че насила сме ги накарали да се откажат от тях, а пред Първа петдесятна църква излъгала, че освен книгите, сме взели и нотариалния акт за гарсонирата. Пастир Виктор Вирчев ме извика и ми каза да им върна книгите и нотариалния акт. Върнахме им книгите, но нотариален акт не им върнахме, тъй като нямаше такъв при нас. Болестта на майка ѝ се върна и отрязаха крака ѝ, а тя се разболя от рак. Докараха я на количка в събранието ни, да се молим за изцелението ѝ. Простихме ѝ, - и се молихме, но изцеление не се получаваше. Тя трябваше да отиде в Петдесятната църква и да изповяда, че е изговорила лъжесвидетелство против нас, защото е писано, че:

„Лъжесвидетел не ще остане ненаказан, и който говори лъжа, не ще се спаси“/Пр. 19:5/.

„Лъжесвидетелят ще загине, а човек, който говори, каквото знае, ще говори винаги“/Пр. 21:28/.

Молихме се още няколко пъти в събранието ни, - за изцелението ѝ, но тя почина. Дано да се е покаяла и опомнила от заблудата, до която я докараха безбожните приятели на майка ѝ.

Свети Йоан Кронщадски в книгата си – „Моят живот в Христа Иисуса“ казва: „Горките християни“...

Посетихме тежко болен, който беше бивш военен. Намираше се в тежко състояние. Каза ни, че 24 пъти са го закрепвали със системи. На библиотеката му имаше икона на врачката Ванга. Имаха окултна и еретическа литература, която се съгласиха да я изхвърлят и ни предложиха, ние да я изхвърлим. Молихме се за изцелението му, и като прие и Мирния договор на грешника с Небесното царство, той се изправи, лицето му светна и заяви, че се е почувствал много добре. Заедно със съпругата си радостни, ни благодариха и ни благославяха. След известно време ги посетили окултисти и дъновисти и го убедили да си поиска окултната и сатанинска литература, но ние вече бяхме я унищожили. Наричаше ни фашисти, които унищожават много „полезни“ книги. Състоянието му, по свидетелства на роднините му, рязко се е влошило. Изпратихме им книгите на Висарион (Зографски), „П.Дънов – анализ на едно лъжеучение“ и „Ванга – портрет на една съвременна магьосница“, които изобличаваха лъжите на Петър Дънов и на Ванга. Книгите са издадени от манастир „Свети Вмчк Георги Зограф“ – Света гора Атон, 2011 г. Отговориха, че те били православни християни и не искат такива книги, а си искат книгите на Дънов и на Ванга. Това ни накара, когато посещаваме такива колебаещи се вярващи, за да се молим за изцелението им, да искаме подписване на документ, че доброволно се отказват от книгите и портретите на еретици и богохулници, преди да ги изхвърлим.

В Псалтира на св. Ефрем Сирин се казва, че еретиците използват хитро написани книги и стихотворения и изкусително – съблазнителни разкази, които са непоносими за ухото на благочестивия християнин. „Аз прегледах книгата на Вардесан, пише св. Ефрем. И бях смутен от скръб; защото тя скверни моя слух със зловонието на своите хули. Аз

слушах хулите му в стихове и зловонието му в разкази... И за да разсея мрака на заблудите, които напълниха ушите ми, обърнах се към Св. Писание“/Псалтир на св. Ефрем Сирин/.

Цитати от Божието слово не помагат на доносници

Евангелски пастир беше болен от рак. Той беше налепил по стените, в стаята, на която лежеше, изписани с големи букви, като лозунги, стихове от Свещеното Писание, като:

„...прати Своего слово, изцери ги и ги избави“/Пс. 106:20/; „Аз съм Господ (Бог твой), целител твой“/Исх. 15:26/; „Той прощава всички твои беззакония, изцелява всички твои недъзи; избавя от гроб твоя живот, увенчава те с милост и щедрости“/Пс. 102:3,4/; „Духът е, който животвори; плътта нищо не ползва. Думите, що ви говоря, са дух и живот“/Иоан 6:63/; „Аз дойдох, за да имат живот, и да имат в изобилие“/Иоан 10:10/ и „чрез Неговите рани ние се изцелихме“/Ис. 53:5/.

Макар да вярваше напълно на писаното Божие слово, че то се отнася и за него, той не получи изцеление.

По-късно научих, че този пастир точно е изпълнявал Божието слово, което казва:

„И тъй, подчинявайте се на всяко човешко началство, заради Господа: било на цар, като на върховна власт, било на управници, като на пращани от него за наказание на злосторници и за похвала на добротворци“/1 Петр. 2:13,14/.

Но, - на безбожните комунистически власти е давал точна информация за тия, които посещават богослуженията, които сведения, може би, са били използвани, за преследване, уволняване от работа, а възможно е и ликвидиране на по-активните.

Разбира се, че Бог е, Който решава, кой, кога, - да си премине, но няма ли опасност тия, които го познаваха, - и знаеха за неговата вяра и упование на Писанието, да се съблазнят? Нека разгледаме последния стих, на който той се надяваше: „чрез Неговите рани ние се изцелихме“.

Апостол Петър ни обяснява кога ще се случи това изцеление.

„Той Сам с тялото Си възнесе нашите грехове на дървото, **та, като умрем за греховете, да живеем за правдата:** „чрез Неговата рана се изцерихте“/1 Петр. 2:24/.

Ако не сме умрели за греховете и не започнем да живеем за правдата, а вършим неправда, Неговата рана няма да ни изцели. Оказва се, че има условия, за да получим Божиите обещания.

Със сестра ми посетихме евангелска църква. След богослужението пастирът, много учтив и прекалено любезен, ни попита къде работим. Доверих му се и му казах. Няколко дни след това, сестра ми, беше уволнена по непригодност, а мен ме наказаха от 8-ми, на 2-ри разряд. Наскоро след това пастирът внезапно почина. Сънувах сън, в който ми бе казано: „Той не можа да влезне в Небесното царство. Пишеше дописки против вас и те натежаха на везните. Осъден е“.

След този случай, - станяхме по-недоверчиви.

Посетих църквата „Доктор Лонг“, където ставаха събрания и на Българска Божия църква. Пастир Павел Игнатов се провикна от амвона: „Брат Петре, къде ходиш, Божий човече?“ След службата към мен се приближи непознато лице и ме попита: Брат Петре, от къде сте? Отговорих: От София. А къде живеете? Дома си живея. А къде работите? Ядосах се и казах: За толкова много информация е необходима легитимация. Той се изчерви и започна да повтаря: Много ви е страх. Много ви е страх. Отговорих му: Не ме е страх, но ако ви плащат за такава мръсна работа, ще трябва да се потрудите за нея, а не на готово да си получавате парите. Той се ядоса, измърмори нещо и се отдалечи от мен.

По-късно научих от друг информатор, че за всеки донос получавал между 20 и 40 лева. Той се казваше Георги и искрено сподели пред мен следното: „Моята слабост са жените. А нали знаеш, че те искат да ги заведеш на ресторант, да хапнем, да пийнем и чак тогава да се отдадем на ласки и любов“. Работел като дърводелец в една кооперация и парите едва му стигали за консумативи, за храна и за пиене, затова

пишел доноси против мен и против такива като мен, от които получавал средства за удоволствия и любов. Наскоро след неговата изповед, - дойде в Първа петдесятна църква, - пиан и се развика в събранието: „Аллах е велик и Мохамед е Негов пророк“. Няколко мъже го извлякоха на улицата.

Преди няколко години дойде един едър мъж, доближи се до амвона, разплака се и каза: „Брат Петре, аз пиших доноси против теб, но сега съм в ужасно състояние. Моля ви, помолете се за мен!“ Молихме се за него, казах му, че му прощавам и той си отиде. Повече не го видях.

Посетихме с братовчедка ми Лидия, Петдесятна евангелска църква. След службата пастирът я попита: Сестро, за пръв път ви виждам, от къде сте? А тя отговори: От София. А къде живеете? У дома си живея. А къде работите? Все на едно и също място. И когато той се чудеше какво още да я попита, тя го изпревари: Вие да не сте от следствения отдел? Пастирът се обърна и се запъти към амвона.

Пастир Павел Игнатов ми разказа, че за да разрешат, да се събират на богослужение в църквата „Доктор Лонг“, в която той беше един от проповедниците, поискали от него списък с трите имена и адресите на посетителите. Той ги писал цяла нощ и когато бил готов, една сестра му се обадила по телефона и му казала, че сутринта Господ ѝ говорил да го предупреди да унищожи това, което цяла нощ е писал. Той се усъмнил, но когато бил на спирката, го посрещнала друга сестра и му казала същото. Отишъл на уговорената среща и когато го попитали, готов ли е списъкът, отговорил, че е готов. Когато му казали: Дай го, той отговорил: Няма да ви го дам, защото Господ казва, че с този списък, ако ви го дам, ще извърша голямо престъпление. След този разговор, вратите на „Доктор Лонг“ бяха затворени и на тях имаше съобщение: „Църквата е в ремонт“.

„Изповядвайте си един другиму греховете и молете се един за други, за да се изцерите“/Иак. 5:16/.

Молихме се за един брат, който беше болен от рак. Имах знание, че е извършил смъртен грях, като е прелюбодействал

със сестрата на съпругата си. Неговият грях е описан в книгите Левит и Второзаконие.

„Никой не бива да се приближава до сродница по плът, за да открие голотата ѝ. Аз съм Господ... Голотата на братовата си жена не откривай, тя е братова ти голота... Не вземай жена заедно със сестра ѝ, та да я направиш съперница, за да откриеш при нея голотата ѝ, докато е жива“/Лев. 18:6,16,18/.

„Проклет да е, който легне със сестрата на жена си! И целият народ да каже: амин“/Вт. 27:23/.

Помолих го да изповяда греха си, за да го изцери Господ, защото апостол Йоан пише:

„Ако някой види брата си да съгрешава с грях не за смърт, нека се моли, и Бог ще даде живот нему, –

сиреч, на оновова, който съгрешава не за смърт. **Има грях за смърт: не за него, казвам, да се моли**“/1 Йоана 5:16/.

Смъртният грях трябва да се изповяда. Братът беше дякон в евангелска църква и заяви, че евангелистите не си изповядват греховете, а уповават на Божието слово. И той, като евангелския пастир, - цитираше стихове от Писанието:

„А Той бе изпоранен за нашите грехове и мъчен за нашите беззакония; наказанието за нашия мир биде върху Него, и чрез Неговите рани ние се изцелихме“/Ис. 53:5/.

Каза ми, че отворил Библията **и му се паднало**: „Той прощава всички твои беззакония, изцелява всички твои недъзи; избавя от гроб твоя живот, увенчава те с милост и щедрости; насища с блага твоето желание: подновява се като на орел твоята младост“/Пс. 102:3-5/. Въпреки голямата му вяра и упование в писаното Божие слово и той не получи изцеление. Може би, защото вярваше, както голяма част от евангелските християни, че веднъж завинаги, Господ Иисус Христос е взел нашите грехове и проклетия на кръста и спасението ни е вечно. Така е, но има условие и то е: ако си изповядаме греховете и ги оставим. Това заблуждение идва от ереста на предопределението. Да приемем, че един на сто е предопределен да се спаси, а деветдесет и девет са отхвърлени. Избраният е благословен и може да прави каквото си иска: да живее неморален живот, дори в содомия,

да краде, да лъже, да бъде предател и убиец и да върши смъртни грехове, защото никога няма да загуби спасението си, понеже спасението е вечно. Някои проповядват, че ако сме определени за спасение, дори и бъдещите ни грехове са простени. Но, - Господ Иисус Христос каза на изцеления при къпалнята Витезда, който беше болен цели тридесет и осем години:

„ето, ти оздравя; недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо“/Иоан 5:14/.

А отхвърлените 99 били проклетни, и каквото и да правят: да слушат и изпълняват Христовите думи; да хранят гладни, да обличат голи, да посещават и се молят за болни, да спохождат затворници, да вярват в Светата Троица, според Символа на вярата, и да живеят свят живот, не можели да бъдат спасени, защото са отхвърлени. Такива заблудени и приспани от ереста на предопределението си вярват, че щом те са избрани и предопределени за спасение, то и децата им и внуците им са предопределени за спасение, защото християнинът раждал християнин и атеистът раждал атеист. Джон Уесли казва, че добрите дела не са условие за спасение, понеже сме спасени по благодат чрез жертвата на Господ Иисус Христос, **но те са следствие от спасението ни**. Както наказанието ни, така и наградата ни, ще бъде според делата ни.

„Защото ще дойде Син Човеческий в славата на Отца Си със Своите Ангели, и тогава ще въздаде всекиму според делата му“/Мат. 16:27/.

Може би, „николаитите“ в ефеската и пергамските църкви са вярвали, че са от избраните и делата им нямат никакво значение, но Господ казва, че мрази делата им.

„Но ти имаш това добро, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя“/Откр. 2:6/.

„Тъй и ти имаш някои, които държат николаитското учение, което мразя“/Откр. 2:15/.

Нека обърнем внимание и запомним това, че Господ не мрази николаитите, а мрази делата им.

Преди години, наскоро след демократичните промени, в град Кричим имало женска конференция, на която „пастирка“ от чужбина поучавала жените от евангелските църкви относно семейния живот. Между другото, тя посъветвала жените да правят секс по време на месечното си очистване, защото тогава нямало опасност да забременеят и да се налага да абортират. Не е тайна, че по-голяма част от евангелските жени познават добре Писанията и когато трябва да защитават собствената си деноминация, те са като картечници. Може би, от уважение пред авторитета на чужденката, нито една от тях не посмяла да цитира Левит 15 гл., където ясно и точно е обяснено, какво трябва да прави жената, когато е неразположена.

„Когато жена има кърваво течение, което тече из тялото ѝ, да стои отделена седем дни, докле се очисти; и всеки, който се допре до нея, да бъде нечист до вечерта.. Ако с нея преспи мъж, нечистотата ѝ да бъде върху него: той да бъде нечист седем дена, и всяка постелка, на която той легне, да бъде нечиста“/Лев. 15:19,24/.

Няколко сестри послушали лъжепастирката и си изпатиха. На едната се родиха едно след друго две деца, които и след петата си годинка, не могат да се изправят и да говорят. Явно е, че е забременявала, когато мъжът ѝ, е бил нечист. На друга, - децата ѝ се разболяха в областта на гениталиите.

Неразбиране духа на Евангелието поради неправилно избраната дума при превода

В българския превод на Библията има много места, където не е употребено най-подходящото значение на думата и това насочва някои читатели в грешна посока, но може и да е допуснато, за да бъдем изпитани и да бъдем без оправдание в Съдния ден.

В евангелието от Лука 14:26 четем:

„ако някой дохожда при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята и сестрите си, та дори и самия си живот, той не може да бъде Мой ученик“.

Употребената дума в гръцки език е „мисео“, което означава „мразя“, но тя има и синонимно значение „пренебрегвам“. Горният превод дава възможност на противниците да обвиняват Господ Иисус Христос, че е учел последователите Си, да нарушават петата заповед на Моисеевия закон, където е записано: „Почитай баща си и майка си, (за да ти бъде добре и) за да живееш дълго на земята, която Господ, Бог твой, ти дава“/Изм. 20:12; Вт. 5:16/.

Ако употребим синонимното значение „пренебрегвам“, преводът ще бъде по-точен и разбираем.

„Ако някой дохожда при Мене и не пренебрегне баща си и майка си... (заради Мене), той не може да бъде Мой ученик“ и няма да противоречи на записаното от евангелист Матей:

„Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене“/Мат. 10:37/.

Друг пример: „И не познаваше я, докле тя роди своя

първороден Син; и той му нарече името Иисус“/Мат. 1:25, синодален превод/.

В повечето протестантски преводи е употребена думата – „докато“.

На гръцки думата εχεος/хео, има следните значения: но, а, обаче, докато – при противопоставяне, като например: „Той я обичаше, докато тя не го обичаше. Той се мислеше за много умен, докато в действителност беше много глупав“.

Съвсем друг е смисълът, когато се употребят другите значения на думата.

„И той не я познаваше, но тя роди своя първороден Син...“
 „И той не я познаваше, а тя роди своя първороден Син...“ „И той не я познаваше, обаче тя роди своя първороден Син“.

Значението на този стих е: читателят да вярва, че Синът ѝ, е непорочно заченат от Светия Дух и че Йосиф не е баща на Иисус.

В 1 Кор. 11:15 четем: „...косата ѝ е дадена вместо покривало“. На гръцки език думата е периболаион (периволеон) и има следните значения: Мантия, наметало, було, горма, върхна дреха, облекло, дреха.

Същата дума е употребена в Евр. 1:12 – „...ще ги свиеш като наметало“.

„А Симон Петър, като чу, че е Господ, препаса дрехата си...“/Иоан 21:7/.

„Като имаме прехрана и облекло, нека с това бъдем доволни“/1 Тим. 6:8/.

Сънувах сън, че се намирам в Първа петдесятна църква в град София. До амвона застана голям Ангел с някакав съд, подобен на черек. С лявата си ръка държеше съда, а с дясната бръкна в него, взе нещо от там и замахна над присъстващите в залата. От ръката му излетяха сребристо бели, светещи звезди. Те достигнаха до главите на хората и застанаха над главите на жените, които бяха с покривала и започнаха да светят с пулсираща светлина. При жените, които бяха без покривала, звездите се завъртяха около главите им и се върнаха обратно в „черека“. Над почти всички мъже светеха звезди над главите им.

В 1 Кор. 13:7 четем: „Любовта... на всичко вярва...” На гръцки език думата е: „нас” и има следните значения: всякога, напълно, винаги, непрекъснато, съвършено, съвсем, изцяло, всичко.

Няколко примера, където думата „нас” е употребена: „и всякога, нощя и днене, по хълмове и гробища (гадаринецът) викаше и се удряше с камъни”/Марка 5:5/.

„...и дай на Твоите раби с пълно дръзновение да говорят Твоето слово”/Деян. 4:29/.

„И ходеше Иисус по цяла Галилея”/Мат. 4:23/.

„Търпението пък нека бъде съвършено нещо, за да бъдете съвършени и цялостни без никакъв недостатък”/Иак. 1:4/.

Нека сега да видим, ако употребим някое от другите значения на думата „нас”, няма ли да бъде по-ясно? Любо-
вта всякога вярва. Любовта напълно вярва. Любовта винаги
вярва. Любовта непрекъснато вярва. Любовта съвършено
вярва. Любовта изцяло вярва. Любовта не може да вярва на
всичките лъжи на атеистите и на антихристите, защото Бог
е любов и Той не вярва не само на всичките, но на нито една
от лъжите им.

Зная, че някои младежи, завършили английска филология
или съкратен библийски курс, превеждат Библията, а други
се канят да я превеждат от английски език. Дават ли си сметка
с каква огромна отговорност се натоварват?

Отклонението – повторно и повече кръщавания, – са ерес

След като ме убедиха да се кръстя повторно и аз се съгласих, отидохме с брат Здравко и пастир Русинов на Витоша над Бояна и той ни кръсти, с пълно потапяне, в един вир с течаща вода, в името на Отец, Син и Светия Дух. По-късно започнах да посещавам Божия църква и старейшината Борис Игнатов ме попита дали съм кръстен. Отговорих му: два пъти. Един път като дете в Православната и втори път в Петдесятната църква. Той ми обясни, че те не признавали тия кръщенета, защото трябвало да бъда кръстен в течаща вода с пълно потапяне. Когато му обясних, че точно така съм бил кръстен втория път, той ме остави на мира.

Един брат и една сестра ме попитаха: „Брат Петре, ти кръстен ли си?“ Отговорих им: „Таман два пъти“.

Започнах да се съмнявам в тия повторни кръщавания и застанах на молитва, в която попитах Господ Иисус Христос, кое от двете ми кръщенета е законното. Същата нощ сънувах, че се намирам на улица „Черковна“ и чувам властен глас от небето: „Доктор Петър Иванов Цветанов“. Погледнах към небето, но нищо не видях. Разбрах, че така съм записан в книгата на Христовото семейство. Православната църква, в която съм бил кръстен като дете, се намира на улица „Черковна“, в квартал Подуене. На кръщелното ми свидетелство и на всички дипломи и документи до излизането ми от казармата съм Цветанов. Но, - по това време излезе едно постановление – децата да носят фамилното име на бащата, а то беше Велев и оттогава, както и при второто ми кръщение, съм Велев.

Леля ми, Ана Петрова Мачканова, която ме е отгледала и е сестра на майка ми, Куна Петрова Мечкарова, ми разказваше, още когато не бях повярвал и не бях новороден, че когато са ме кръщавали в църквата, една жена плачела и те с баба ми Евфемия я попитали защо плаче, а тя им отговорила: „Защото виждам, че на кръщенето на това дете в храма присъства Господ Иисус Христос“. Когато се опитвах нещо да противореча на леля ми, тя твърдо заявяваше: „Ти, искаш или не искаш, рано или късно ще повярваш и ще служиш на Господ“. И след като повярвах, заедно с нея се молехме, пеехме и хвалехме Господа.

Само на моето ли кръщение е присъствал Господ Иисус Христос? Когато свещеникът пита три пъти кръщаващия се: „Отричаш ли се от сатаната?“ Той отговаря: „Отричам се“. „Отрече ли се от сатаната?“ – „Отрекох се“. „Съединяваш ли се с Господ Иисус Христос?“ И той отговаря: „Съединявам се“. „Съединили се с Господ Иисус Христос?“ – „Съединих се“. Какво става тогава? Името на тази душа се записва в Авраамовата книга на семейството на Господ Иисус Христос и тази душа вече е християнка.

Мнозина протестанти ме питат: „Какво ще кажеш за комунистите и антихристите, които са били кръстени като деца или младежи, а после избиваха свещеници и миряни, взривиха църквата „Св. Неделя“ и хулят Господ Иисус Христос?“

Ще кажа само това, че такива са се отрекли от Христа и са се съединили отново със сатаната. С отричането им от Спасителя, - имената им са заличени от книгата на живота. Ако се покаят и повярват, тогава имената им отново ще бъдат записани в книгата на живота и осиновяването им се възстановява.

„Господ каза на Моисея: „ще излича из книгата Си оно-гова, който е съгрешил пред Мене“/Изх. 32:33/.

За тях има втори шанс. Ако се покаят и се отрекат от сатана, антихриста и лъжепророка и сключат Мирен договор с Небесното царство, като признаят своята пълна и безусловна капитулация като слуги на антихриста, те няма нужда втори

път да се кръщават, защото има решение на вселенски събор: „Да не се позволява повторно кръщаване”/Правило 59 на Картагенския събор/.

Мнозина казват, че не трябвало да се кръщават деца, защото те не вярвали и нищо не разбирали.

„Той (Иоан Кръстител) ще бъде велик пред Господа; няма да пие вино и сикер и ще се изпълни с Духа Светаго още от утробата на майка си”/Лука 1:15/. Как ще се изпълни с Духа Светаго, ако не вярва?

„Защото, щом гласът на твоя поздрав достигна до ушите ми, проигра младенецът радостно в утробата ми”/Лука 1:44/. Може ли младенецът да проиграе радостно в утробата, ако нищо не разбира?

Проповядването да не се кръщават деца, - вкарва под проклятие такива проповедници. Виж решение на Картагенския и Лаодикийския събор. До около 1920 година в Евангелските църкви в България също са кръщавали деца. Тогава в България пристигат мисионери руснаци, които се подиграват с пастирите, които кръщавали деца, като ги наричат „детокръсници”. Петдесятните и баптистките пастири се засрамват и престават да кръщават деца, покланяйки се на духа на антихриста. Методистките и конгрешанските пастири не приели ереста и продължават да кръщават деца и днес.

Клеветата срещу светата равноапостолка Мария Магдалина

Искам да бъда чист от кръвта на мнозина евангелски пастори и проповедници, които клеветят и хулят света Мария Магдалина. Няма никакви сведения в Новия Завет за подобни клевети, които те разпространяват по амвоните.

По-долу цитирам всички места в Библията, където е записано името на Мария Магдалина.

„Там (на Голгота) бяха също и гледаха отдалеч много жени, които бяха последвали Исуса от Галилея и Му служеха; между тях бяха Мария Магдалина и Мария, майка на Иакова и Иосия, и майката на Зеведеевите синове..., а Иосиф, като взе тялото, обви Го в чиста плащаница и Го положи в новия си гроб, който бе изсякъл в скалата; и като привали голям камък върху вратата гробни, отиде си. А там беше Мария Магдалина и другата Мария, които седяха срещу гроба“ /Мат. 27:55,56,59-61/.

„И като мина събота, на разсъмване, в първия ден на седмицата, дойде Мария Магдалина и другата Мария да видят гроба. И ето, стана голям трясък: защото Ангел Господен слезе от небето, пристъпи, отвали камъка от вратата гробни и седеше върху него“ /Мат. 28:1,2/.

„А Иосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни. А Мария Магдалина и Мария Иосиева гледаха, де Го полагат“ /Марка 15:46,47/.

„След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковава и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев – слънце“ /Марка 16:1,2/.

„Възкръснал рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първом на Мария Магдалина, от която бе изгонил седем

бяса. Тя отиде, та обади на ония, които са били с Него и които плачеха и ридаеха; но те, като чуха, че Той е жив, и че тя Го видяла, не повярваха“/Марка 16:9-11/.

„И като се върнаха от гроба, обадиха всичко това на единайсетте и на всички други. Те бяха Магдалина Мария, и Иоана, и Мария, майка на Иакова, и другите с тях, които обадиха на апостолите за това. И техните думи им се показаха празни, и не им повярваха“/Лука 24:9-11/.

„При кръста Иисусов стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина. А Иисус, като видя майка Си и стоещия там ученик, когото обичаше, казва на майка Си: жено, ето син ти! После казва на ученика: ето майка ти! И от оня час ученикът я прибра при себе си“/Иоан 19:25-27/.

„А когато Иисус беше във Витания, в къщата на Симона Прокажени, приближи се до Него една жена, която носеше алабастрен съд с драгоценно миро, и го възливаше върху главата Му, когато Той седеше на трапезата“/Мат. 26:6,7/.

„И когато Той беше във Витания, в къщата на Симона Прокажени, и седеше на трапезата, дойде една жена, която носеше алабастрен съд с миро от чист, драгоценен нард, и, като счупи алабастрения съд, възливаше върху главата Му“/Марка 14:3/.

„Някой от фарисеите Го помоли да яде с него; и Той, като влезе в къщата на фарисея, седна на трапезата. **И ето, една жена от града, която беше грешница**, като узна, че той седи на трапеза в къщата на фарисея, донесе алабастрен съд с миро; и като застана отзад при нозете Му, плачейки, почна да облива нозете Му със сълзи; и ги изтриваше с косата си, целуваше ги и мажеше с миро. Като видя това фарисеинът, който Го бе поканил, рече в себе си: да беше пророк Тоя, щеше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него, защото тя е грешница. Като се обърна към него, Иисус рече: Симоне, имам нещо да ти кажа. А той отвърна: кажи, Учителю! Иисус рече: един заимодавец имаше двама длъжника: единият му дължеше петстотин динария, а другият – петдесет; но, понеже нямаха с какво да заплатят,

той прости и на двамата. Е, кажи, кой от тях повече ще го обикне? Симон отговори и рече: мисля, тоя, комуто повече прости. А Той му рече: право отсъди. И като се обърна към жената, рече Симону: видиш ли тая жена? Влязох у дома ти, вода за нозете, ти Ми не даде, а тая със сълзи обля нозете Ми и с косата си ги изтри. Ти целование Ми не даде; а тая, откак влязох, непрестана да целува нозете Ми. Ти с елей не помаза главата Ми; а тая с миро помаза нозете Ми. Затова казвам ти: прощават ѝ се многото грехове, задето много обикна; а комуто малко се прощава, той малко обича. Ней пък рече: прощават ти се греховете. И тия, които седяха с Него, на трапезата, почнаха да си думат: кой е Тоя, дето и грехове прощава? А Той рече на жената: твоята вяра те спаси; иди си смирно“/Лука 7:36-50/.

„Беше болен някой си Лазар, от Витания, от градеца на Мария и сестра ѝ Марта (*А Мария, чийто брат Лазар бе болен, беше оная, която помаза Господа с миро и отри нозете Му с косата си*)“ -Иоан 11:1,2.

Може би, недоучените евангелски пастири и проповедници се заблуждават, като мислят, че Мария (сестрата на Марта и Лазар), която помаза Исус и с косата си отри нозете Му, е била Мария Магдалина. Но, - по-вероятно е да вярват на Уилям Макдоналд и Виктор Пранге, които твърдят, че имало такова предание. Когато едно предание противоречи на Писанието, (виж Иоан 11:2), такова предание си е чиста лъжа и ония, които проповядват такива предания, проповядват лъжи.

„Мария пък, като взе литра нардово чисто, драгоценно миро, помаза нозете Исусови, и с косата си отри нозете Му; и къщата се напълни с благоухание от мирото“/Иоан 12:3/.

Тримата евангелисти ни казват, че Мария от Витания, която е сестра на Лазар, е помазала Господ Исус Христос с миро и е отрила с косата си краката Му, но Лука ни съобщава, че е дошла от града една жена, която е била грешница и със сълзите си умила краката Му и с косите си, - ги е отрила. Така че, - никъде в Библията не е писано за Мария Магдалина, че е голяма грешница.

Отговорността на родителите за отклоненията на децата им от вярата

Много родители не си дават сметка каква огромна отговорност носят пред Бога, - за неправилното възпитание на децата си. Тук не става въпрос за родители антихристи, които декларират публично, че не желаят децата им да учат вероучение, за да бъдат възпитани в християнските добродетели. Тяхното осъждение за вероотстъпничеството от вярата на дедите им, отдавна е приготвено. Тук става въпрос за родители християни, които не кръщават децата си и не ги учат да бъдат верни ученици на Господа Иисуса Христа.

Има много родители, които не кръщават децата си и така ги лишават от Христовата благодат. Те слушат лъжепастирите, които ги учат, че децата им първо трябвало да бъдат спасени и тогава кръстени и пречат на младенците да отидат при Спасителя. Такива лъжепастери попадат под анатема, изговорена на Картагенския събор: „Анатема на ония, които поучават и забраняват да се кръщават малки деца“/Правило 124/.

Както обрязването в Стария Завет, така и водното кръщение в Новият Завет, е договор за мир с Бога и Неговото царство.

„Но Иисус, като повика младенците, рече: оставете децата да дойдат при Мене, **и не им пречете**, защото на такива е царството Божие“/Лука 18:16/.

Кои са тия, които пречат на децата да дойдат при Иисус, за да бъдат благословени, изцелени и спасени? Това са: всички родители, учители, професори, академици, депутати, министри и президенти, пастири и свещенослужители, които са против вероучението в училищата и университетите. Те са най-големите врагове на българските деца, защото ги

лишават от християнските добродетели и морал и ги правят лесна плячка на сатанинското морално разложение на гейове и лесбийки, на блудници и прелюбодеи, на криминални престъпници и роби на различни пороци.

В посланието до Тимотея, апостол Павел пише, че жената „...ще се спаси чрез раждане на деца, ако пребъде във вяра, в любов и в светост с целомъдрие”/1 Тим. 2:15/.

„ако останат във вяра и любов и святост със здравомислие”(гръцки превод).

Подразбира се, че ако децата станат вероотстъпници и нечестивци, за това имат голяма вина и родителите.

„Надав и Авиуд, синове Ааронов, взеха всеки своята кадилница, и туриха в тях огън, и на него посипаха кадиво, и донесоха пред Господа чужд огън, за който Той не бе им заповядал; и излезе огън от Господа и ги изгори, и те умряха пред лицето Господне”/Лев. 10:1,2/.

Нека си спомним и за свещеник Илий и нечестивите му синове Офни и Финеес. Свещеник Илий е потомък на Аарон и е служел на Господа в Сило (Силом) – светилище, където се намирали Скинията и Ковчегът на Завета. Поради нечестивото поведение на синовете му Офни и Финеес, Божията присъда над синовете му и потомството му е предсказана от един Божий човек и потвърдена от детето Самуил.

„А синовете на Илия бяха лоши човеци; те не познаваха Господа и дълга на свещениците спрямо народа... Илий пък беше твърде стар и чуваше всичко, що правеха синовете му с всички израилтяни, и че те спят с жените, които се събират при входа в скинията на събранието. И им рече: защо правите такива работи? Защото чувам лоши думи за вас от целия народ (Господен). Не, деца мои, не са добри слуховете, които чувам (за вас; недейте прави тъй, понеже не са добри слуховете, които чувам); вие развращавате народа Господен; ако човек съгреша против човека, ще се помолят Богу за него; но ако човек съгреша против Господа, кой ще бъде ходатай за него? Ала те не слушаха гласа на баща си, защото Господ вече бе решил да ги предаде на смърт”/1 Цар. 2:12,13,22-25/.

Господ изпраща един Божий човек, за да предупреди Илий колко жестоко ще бъде наказанието за дома на свещеника, ако синовете му не се вразумят.

„И дойде един човек Божий при Илия и му рече: тъй казва Господ: не открих ли се на бащиния ти дом, когато те бяха още в Египет, в дома на Фараона? и от всички колена Израилеви, не Си ли избрах него за свещеник, за да пристъпня към Моя жертвеник, да кади тамян, да носи ефод пред Мене? Не дадох ли Аз на бащиния ти дом от всички с огън изгаряни жертви на синовете Израилеви? А вие защо тъпчите с нозе жертвите Ми и хлебните Ми приноси, които съм заповядал да се принасят в Моето жилище, и защо предпочиташ синовете си пред Мене, като се гоиш от начатаците на всички приноси от Моя народ Израиля? Затова Господ Бог Израилев казва тъй: Аз бях рекъл тогава: домът ти и домът на баща ти ще ходят пред лицето Ми навеки; но сега Господ казва: да не бъде тъй, защото Аз ще прославя ония, които Мене прославят, а ония, които Ме безславят, ще бъдат посрамени. Ето, настъпват дни, в които ще пресека мишцата ти и мишцата на бащиния ти дом, тъй че (никога) няма да има старец в твой дом; и ти ще видиш злополуката на Моето жилище, при всичко, че Господ прави добрини на Израиля, и през всички дни не ще има старец в твой дом. Аз няма да отстраня всичките твои от жертвеника Си, та да изнурявам очите ти и измъчвам душата ти, **но цялото потомство на дома ти ще умира в средна възраст.** И ето ти личба, която ще стане с двамата ти сина Офни и Финеес: и двамата ще умрат в един ден. И ще си поставя верен свещеник; той ще постъпва по сърце Ми и по душа Ми; и неговия дом ще направя твърд, и той ще ходи пред Моя помазаник през всички дни“/1 Цар. 2:27-35/.

Можем ли, - да си представим трагедията на родителите, които са разбрали, че те са виновни, - децата им да бъдат осъдени на вечно проклятие? И за да не се случи това, родителите трябва да се грижат, - много повече за това, - децата им да не погубят душите си, отколкото за преуспяването, в тоя преходен, кратък живот.

Лъжата, че в Новия Завет няма нищо нечисто

Младоженци ми донесоха покана за сватбата им, която щеше да се състои след няколко дни. Когато взех поканата, Светият Дух ми каза: „Не благоволявам в тази сватба!“ Казах това на младоженците и попитах годеницата: „Да не би в деня на сватбата да си неразположена?“ Тя отговори: „Да“. Предложих им да говорят с техния пастир и да отложат венчавката за следващата неделя. Те се съгласиха. След като казали това на пастира, той отговорил: „Бабини деветинини! Това е в Стария Завет. В Новия Завет няма нищо нечисто“. Като чули това няколко стари евангелистки се изсмели и казали: „О-о! Тоя Петър Велев още вярва в чисто и нечисто“. Венчани бяха по правилата на евангелските вероизповедания. Вдигнаха голяма и шумна сватба, но само след няколко месеца се разведоха. Тя беше забременяла и роди хубаво момченце, но вече като разведена. Бащата се отказа от бащинството. Когато научи тая история, друг пастир ме попита: „Да не би жената да е нещо нечисто? Какво от това, че е била неразположена?“

Нека видим какво казва Авторът на Библията: „Когато жена има кърваво течение, което тече из тялото ѝ, да стои отделена седем дни, докле се очисти; и всеки, който се допре до нея, да бъде нечист до вечерта. И всичко, на което тя легне, докато трае очистиането ѝ, да е нечисто; и всичко, на което седне, да е нечисто. И всеки, който се допре до постелката ѝ, да изпере дрехите си и да се измие с вода и да бъде нечист до вечерта. И всеки, който се допре до каквато и да е вещ, на която тя е седяла, да изпере дрехите си и да се измие с вода и да бъде нечист до вечерта. И ако някой се допре до каквото и да е нещо върху постелката, или върху оная вещ,

на която тя е седяла, да бъде нечист до вечерта. Ако с нея преспи мъж, нечистотата ѝ да бъде върху него: той да бъде нечист седем дена, и всяка постелка, на която той легне, да бъде нечиста“/Лев. 15:19-24/.

Обикновено защитниците, че в Новия Завет няма нищо нечисто, цитират Матей 9:20: „И ето, една жена, която бе страдала от кръвотечение дванайсет години, приближи се изотзад и се допря до края на дрехата Му, защото си думаше: ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея. А Иисус, като се обърна и я видя, рече: дерзай, дъще, твоята вяра те спаси. От тоя час жената оздравя“/Мат. 9:20-22/.

Дванайсетте години говорят, че тази жена е имала някакво заболяване, от което Господ я е изцерил, а не, че е била неразположена толкова дълго време.

Това, което е гнусно пред Господа, не може да бъде чисто и пред човека.

„Жена не бива да носи мъжки дрехи, и мъж не бива да се облича в женско облекло: всеки, който прави това, **гнусен е пред Господа, твоя Бог**“/Вт. 22:5/.

Някои спорят за това, че мъжете обикновено обличат панталони, но в Шотландия обличат и поли, без проблеми, защото там полата е и мъжка дреха, но ако един мъж в България се облича с пола, рокля или фустанела, със сигурност, ще бъде „гнусен пред Господа своя Бог“. В облеклото на жената и на мъжа има някаква тайна. На много места в Библията е записано: „да изпере дрехата си“, за да се очисти. Свидетел съм на това, че след като се молихме над дрехи и ги помазахме с масло в Господното име, брат Йордан от Якоруда беше изцелен от рак на белия дроб, а мъртвото дете в утробата на сестра Бонка оживя. Осветената дреха може да носи благословение, но осквернената дреха може да донесе проклятие. Мъж, който се облича с дреха, която е била обличана от жена, го осквернява и може да бъде атакуван от хомосексуален демон, както и жена, ако облича дреха, носена от мъж, може да се появи в нея желание да мърсува с жена. Бог е свършен и Той не дава заповеди,

които нямат никакво значение. Неслучайно травеститите, които се обличат като жени, се израждат в гейове.

„Да се умиеш и със снежна вода и съвсем да очистех ръцете си, и тогава Ти ще ме потопиш в тиня, и **ще се погнусят** от мене дрехите ми“/Иов 9:30,31/.

„Ще те накаже нечестieto ти, и твоето отстъпничество ще те изобличи... Затова, макар и да се умиеш със сапун и да употребиш много дуга, – твоето нечестие е отбелязано пред Мене, казва Господ Бог“/Иер. 2:19,22/.

„Те /свещениците/ трябва да учат Моя народ да отличава священо от несвящено и да им обясняват, кое е нечисто и кое е чисто... До мъртъв човек никой не бива да се доближава, за да не стане нечист; само заради баща и майка, заради син и дъщеря, брат и сестра, която не е била женена, **могат да станат те нечисти**“/Иез. 44:23,25/.

„Свещениците ѝ нарушават Моя закон и оскверняват Моите светини, не отделят свето от несвето и **не правят разлика между чисто и нечисто**...“/Иез. 22:26/.

Дали наистина в Новия Завет никъде не се говори за нещо нечисто?

„а други със страх спасявайте, като ги изтръгвате от огън, и изобличавайте със страх, **като се гнусите от дрехата, която е осквернена от плътта**“/Иуда 1:23/.

„Това прочее ви говоря и за свидетел призовавам Господа: да не постъпвате вече, както постъпват и останалите езичници по суетата на ума си, бидейки помрачени в разума, отстранени в Божия живот поради тяхното невежество и ожесточението на сърцето им; дошли до безчувствие, **те се предадох на разпътство и ненаситно вършат всякаква нечистота**... да отхвърлите от себе си ветхия според предишното ви живеене човек, който **изтлява в прелъстителни похоти**... **Никаква гнила дума да не излиза из устата ви**, а само добра, за назидание във вярата, за да принася благодат на слушащите“/Еф. 4:17-19,22,29/.

„Затова излезте из средата им и се отделете, казва Господ, и **до нечисто се не допирайте**, и Аз ще ви приема“/2 Кор. 6:17/.

„И тъй, възлюбени, имайки такива обещания, **нека се очистим от всяка сквернота на плътта и на духа**, като вършим свети дела със страх Божий“/2 Кор. 7:1/.

„Защото това трябва да знаете, че никой блудник, или **нечист... няма наследство в царството на Христа и Бога**“/Еф. 5:5/.

„Но в Сарди имаш няколко души, **които не са осквернили дрехите си**; те ще ходят с Мене в бели дрехи, понеже са достойни“/Откр. 3:4/.

„И няма да влезе в него (новия Иерусалим), **нищо нечисто, нито който върши гнусни работи и лъжа...**“/Откр. 21:27/.

„Ето, Аз ида като крадец: **блажен е, който бди и пази дрехите си**, за да не ходи гол и да се не виждат срамотите му“/Откр. 16:15/.

„А жената (голямата блудница – майка на блудниците и на земните гнусотии) беше облечена в багреница и червено, украсена със злато, драгоценни камъни и бисери; в ръка си държеше златна **чаша, пълна с гнусотии и нечистота от блудството ѝ**“/Откр. 17:4/.

Ревизор от Св. Синод ми разказа, че отишъл да направи ревизия на един свещеник, но никъде не могли да го намерят из селото, потърсили го и в църквата, но тя се оказала заключена отвътре. Когато успели да отворят, намерили свещеника заспал мъртво пиян в олтара на църквата. Господ Иисус Христос каза на първосвещениците и старейте народни:

„...истина ви казвам, че митарите и блудниците преварват ви в царството Божие“/Мат. 21:31/.

„И рече Господ на Аарона, думайки: вино и силни пития да не пиеш, ти и синовете ти с тебе, когато влизате в скинията на събранието, (или пристъпвате към жертвеника), за да не умрете; това е вечна наредба в поколенията ви, за да може да отличавате свещено от несвещено и нечисто от чисто“/Лев. 10:8-10/.

Пред вратата на храм-паметника „Св. Александър Невски“, един свещеник, като излезнал, запалил цигара. Един дядо го попитал: „Извинете, вие свещеник ли сте?“ Той

отговорил: „Да, свещеник съм“. Дядото продължил: „Така ли светите на народа, с цигарата в устата?“

Посетихме Черепишкия манастир. На входната врата има голяма табела: „В района на манастира не се пуши!“ От двете страни на входа стояха двама свещеници и пушеха.

При пастир Манол Манолов дошли група младежи и го попитали: „Грех ли е да се пушат цигари? Какво пише по тоя въпрос в Библията?“ Той отговорил: „В Библията нищо не пише за пушенето на цигари“. „А за играта на карти?“, продължили да питат младежите. „И за картите не пише“ – бил отговорът. Младежите благодарили и си тръгнали. Тогава брат Манолов ги попитал: „Младежи, мога ли и аз да ви попитам нещо?“ „Да“ – казали младите. „Вие християни ли сте?“ „Да, ние сме православни християни“ – в хор отговорили младежите. „Чудесно. Сигурно сте виждали картината „Тайната вечеря“. „Да“ – бил отговорът. „Тогава бихте ли си представили Господ Исус Христос и светите апостоли запалили цигари и играят карти? Ако сте истински православни християни, трябва да подражавате на Спасителя и на светите апостоли, както е писал и Тома Кемпийски в книгата си „Подражание на Христа“.

„И на ангела на тиатирската църква напиши: тъй казва Син Божий, Чиито очи са като огнен пламък, и нозете подобни на лъскава мед: зная твоите дела, и любов, и служба, и вяра, и търпение, и че последните ти дела са по-много от първите. Но имам малко нещо против тебе, задето допускаш жената Иезавела, която нарича себе си пророчица, да учи и прелъстява рабите ми да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за блудството си, но тя се не покая. Ето, нея хвърлям на постелка, а прелюбодействащите с нея – в голяма скръб, ако се не покаят за делата си; и чедата ѝ ще поразя със смърт, и всички църкви ще узнаят, че Аз съм, Който изпитвам сърца и вътрешност; и всекиму от вас ще въздам според делата му“ /Откр. 2:18-23/.

Това, което е гнусно и нечисто пред Господ, не може да бъде чисто за човека, независимо дали за него се говори в Стария или в Новия Завет.

„Кога влезеш в земята, която Господ, Бог твой, ти дава, да се не учиш да вършиш **г н у с о т и и**, каквито са вършили тия народи; не бива да се намира у тебе (такъв), който прекарва сина си или дъщеря си през огън, предсказвач, гадател, вражач, магьосник, омайник, ни който извиква духове, ни вълшебник, нито който пита мъртви; защото, всеки, който върши това, е **г н у с е н** пред Господа, и тъкмо поради тия **г н у с о т и и** Господ, Бог твой, ги изгонва отпреде ти. Бъди непорочен пред Господа, твоя Бог”/Вт. 18:9-13/.

Изброените нечестивци само в Стария Завет ли са били гнусни пред Господа. Сега не са ли гнусни?

Сънувах, че се разхождаме с един пастир от Петдесятната евангелска църква и той ми говори нещо и се смее. Изведнъж от небето се спусна една ръка и го удари през устата. Вярвах, че това беше Ангел Божий. Ангелът ме хвана за ръка и ме заведе пред вратата на друг евангелски пастир. Отвори вратата на жилището му и ме бутна да вляза вътре, а сам остана отвън. Намерих се в една стая, в която имаше разпънатата маса и на нея – тялото на пастира, което беше мъртво и без глава. Тялото толкова страшно миришеше, че започнах да се задушавам. Изтичах, блъснах вратата и излязох навън. Ръката на Ангела беше там. Чух гласа на Ангела, който ме попита: „Защо бягаш?” Отговорих: „Защото страшно вони” И той продължи: „И аз не мога да присъствам там, където има грях, защото грехът страшно вони”.

Като се събудих, спомних си, че петдесятният пастир беше казал, че Господ Иисус, на Голгота, на кръста, е бил чисто гол, а за другия пастир научих от свидетелства на стари вярващи, че се е уплашил и отказал от Господ Иисус Христос в „дома на атеиста” пред събрали се атеисти.

Наскоро след този сън, - петдесятният пастир се разболя от рак на белия дроб и след тежко боледуване, - Господ го изцери и той живя още доста години, като се завърна и на работното си място, където работеше като строителен инженер. Другият пастир също беше тежко болен. Молахме се усърдно и за неговото изцеление, но той не беше изцелен.

Бог предупреждава и наказва

„Всяко наказание изпърво не се показва да е за радост, а за скръб, но отпосле на обучените чрез него то принася мирен плод на праведност“/Евр. 12:11/.

Мнозина проповядват, че Бог не наказва никого, защото Бог е любов и ако има наказания, те са били в Стария завет, поради нарушаване на втората Божия заповед /Виж: Ис. 30:5; Вт. 5:10; 34:7; Иер. 32:18/.

„И премина Господ пред лицето му (на Моисей) и извика: Господ, Господ, Бог човеколюбивий и милосърдний, дълготърпеливий, многомилостивий и истиний, Който пази (правдата и показва) милост в хиляди поколения, Който прощава вина, престъпление и грях, **ала не оставя без наказание**, Който за вината на бащите наказва децата и децата на децата до трета и четвърта рода“/Исх. 34:6,7/.

Това наистина е в Стария Завет. Но ето, какво пише и в Новия Завет:

„Но имам малко нещо против тебе, задето допусках жената Иезавела, която нарича себе си пророчица, да учи и прелъстява рабите Ми да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за блудството си, но тя се не покая. **Ето, нея хвърлям на постелка, а прелюбодействащите с нея – в голяма скръб, ако се не покаят за делата си; и чедата ѝ ще поразя със смърт**, и всички църкви ще узнаят, че Аз съм, Който изпитвам сърца и вътрешност; **и всекиму от вас ще въздам според делата му**“/Откр. 2:20-23/.

Не е казано, че чедата на Иезавел са извършили грехове за смърт, но те са предупреждени, че, - ако се не покаят и отрекат от греховете на майка си, ще умрат заради нейните грехове.

Тези, които твърдят, че Бог не е наказвал и няма да накаже никого, явно е, че не са прочели цялата Библия или

ако са я прочели, са я забравили. На днешното извратено и нечестиво поколение много му харесва да върши беззакония, мерзости и гнусотии и да си остава ненаказано. Затова те предпочитат да слушат пророци и проповедници, „които да им гъделичкат слуха“. Християнин, който твърди, че е новороден и е чедо Божие, а върши грехове за смърт, и затова не бива изобличаван и наказван, може да бъде сигурен, че е отпаднал от вярата или новородението му е незаконно.

„Ако пък оставате без наказание, на което всички станаха съучастници, тогава сте незаконни деца, а не синове“ /Евр. 12:8/.

Когато написах Мирния договор с Небесното царство, чух на сын глас, който каза: „Какво държиш в ръката си?“ Отговорих: „Мирният договор на грешника с Небесното царство“. Гласът продължи: **„Това е универсално лекарство против всички болести и рака.** Който от сърце го приеме и изпълни, ще бъде помилван и изцелен, а който го приеме формално или го отхвърли, няма да бъде изцелен“. Свидетел съм на болни от различни заболявания, включително и рак, които бяха изцелени, но при някои не се получи, независимо от това, че те твърдяха, че от сърце са го приели, искрено са изповядали греховете си и са се покаяли. Това стана причина някои да се усъмнят в това откровение. На една сестра баща й, - беше болен от рак. Тя дойде в събранието и радостно ни каза, че той е приел Мирния договор и се е покаял по него. Молахме се за изцелението му, но той не получаваше подобрение и изцеление. Малко преди да си отиде от този свят, казал, - на дъщеря си, че всичко това го е направил заради нея, но не вярвал в Бога и Мирния договор.

Ние често се заблуждаваме, като мислим, че всеки, който е изповядал греховете си, Бог го е помилвал и му е простил. Тук се заблуждават много католици и православни, като вярват, че щом свещеникът е казал, че им се прощават греховете, със сигурност са простени. Имал съм случаи, когато съм се молил за някои хора и съм казвал: аз им прощавам и вярвам, че и Ти им прощаваш Господи, защото не са знаели какво са говорили и правели, но Той ми е казвал: **„Ти им прощаваш,**

но Аз няма да им простя, защото знаят какво говорят и какво правят“.

„Иисус им отговори: истина, истина ви казвам: всякой, който прави грях, роб е на греха. А робът не пребъдва вечно вкъщи; синът пребъдва вечно. И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“/Иоан 8:34-36/.

Нима Божието слово е немошно или невярно?

„Защото словото Божие е живо и действено и е по-остро от всеки двуостър меч: то прониква до раздяла на душа и дух, на стави и мозък, и преценява помисли и намерения сърдечни“/Евр. 4:12/.

„В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. То беше в начало у Бога. Всичко чрез Него стана, и без Него не стана нито едно от онова, което е станало“/Иоан 1:1-3/.

Цялата Вселена е сътворена чрез Словото Божие и в Свещеното Писание има около 33 хиляди обещания за нас, но зад всяко обещание има едно или няколко условия, за да го получим.

Свидетел съм на изпълнени обещания за изцеление на тежко болни, които според научната медицина бяха обявени за неизлечими. Свидетел съм, за съжаление, и на такива случаи, когато някои загубиха благословенията си, поради отклоненията им от Словото Божие, но и на такива, които, след като се бяха отклонили, върнаха се като блудния син и отново бяха оживени и изцелени.

Изцелени чрез вяра

Сестра Кети беше напълно парализирана вследствие на инсулт. Беше изписана от Пирогов като безнадеждна. Не можеше да мръдне, нито да говори. Бог я изцери съвършено.

Сестра Здравка беше парализирана и според лекарите, - ѝ оставаха 3-4 дни живот. Господ я изцери съвършено.

Сестра Пенка от град Ямбол имаше голям тумор в главата. Един ден преди операцията туморът изчезна.

Сестра Ксения имаше ошипяване на целия гръбнак и остър артрит на раменете. Лекарите заявили, че много е закъсняла и нищо не може да се направи. След молитвата, за една нощ шиповете и артритата изчезнаха.

Сестра Минка не беше спала в продължение на 14 години. Лекарствата и природолечението не даваха никакъв резултат. След една молитва, на другия ден, тя ми каза, че вече спи нормално.

Сестра Светла беше болна от рак с разсейки по цялото тяло. След една молитва, рактът и разсейките изчезнаха.

Брат Илия беше болен от злокачествена анемия. След усърдни молитви беше съвършено здрав, какъвто е и до днес.

Брат Йордан беше болен от рак на белия дроб. След молитвата върху негова дреха, която беше помазана от пастир Димитър Куличев, беше напълно изцелен.

Сестра Здравка беше болна от рак на белия дроб. На нея ѝ казваха, че е болна от двойна бронхопневмония. Лекуващата лекарка каза, че повече няма да стане от леглото. След молитвата в болницата, Здравка стана и оздравя.

Сестра Ганка беше болна от бъбречна недостатъчност и в болницата очакваха края. Видяла една ръка, че ѝ подава червен плод и ѝ казва: „Изяж го и ще оздравееш“. Когато

я изписвали от болницата, лекарите заявили: „За нас ти възкръсна“.

Брат Димитър беше болен от рак на стомаха с разсейки по всички вътрешни органи. По време на молитвата извика, че огън се е запалил в коремната му област. Ракът изчезна.

Сестра Елена беше болна от диабет и от псориазис. След една молитва в събранието, беше изцелена и доживя до дълбока старост.

Иван Добрев получи инфаркт. В „Пирогов“ съпругата му Лида чува лекарите да говорят, че едва ли ще издържи до сутринта. Тя донесе потник, върху който се молихме и пастир Иван Зарев го помаза с масло в името на Триединния Бог. На сутринта Иван става и се оказва, че сърцето му е изцелено.

Току-що бях написал горното свидетелство и по телефона, - ми се обади сестра Мария, - с радостната вест, че сестра Лили, след искрената ѝ изповед, отричането по Мирния договор и молитвата за изцеление, е изцелена. А тя беше болна от рак на белия дроб и беше на химиотерапия. В някаква клиника два пъти я гледали на скенер и установили, че ракът е изчезнал. Търсили още три пъти изчезналия рак на скенер, но нищо не намерили. Плодът на Св. Дух в този дом е голяма радост за всички роднини и приятели на сестра Лили. Не можем да не се радваме и ние, свидетелите на такива изцеления.

Сестра Стоянка имаше злокачествен тумор. След изповед по Мирния договор и молитвата за изцеление, доктор Е.Н. казва: „Невероятно! Необичайно!“ Когато доцент Л.П. разглежда резултатите и сестра Стоянка я попитала, как според нея, е станало това чудо на изцеление, тя отговорила: „Бог! Бог!“

Сестра Таня беше болна от „лъчев пулмонит“. След молитвите в събранието, беше изцелена.

Сестра Андре от Лион, Франция, беше болна от рак на белия дроб. След изповед по Мирния договор и молитва в дома ѝ, развитието на болестта спря и тя беше изцелена.

Брат Крум беше болен от паркинсон. Отказа се от членуването в БКП и БСП. Дъщеря му нарязва партийните билети

и ги хвърли в кофата за боклук. След изповедта по Мирния договор с Небесното царство и молитвата за изцеление, паркинсонът изчезна.

От Панагюрище доведоха жена, болна от рак. Св. Дух ми каза, че е член на БСП, и ако не напусне партията на безбожниците, няма да бъде изцелена. Тя отвори чантата си, извади партийния си билет, нахъса го на парчета и го даде на една сестра да го хвърли в кофата за боклук. Кризите веднага престанаха и ракът изчезна.

Една жена, като се качи в автобуса, в който пътувах и ме видя, се развика: „Брат Петре, брат Петре! Ти изцери снаха ми от рак на белия дроб!“ В това време пътниците в автобуса се обърнаха към мен, за да видят, кой е тоя, който изцерява от рак. Отговорих ѝ: „Ако аз съм я изцерил, едва ли ще бъде изцелена?“ Тя продължи: „Господ я изцери, но чрез тебе“.

Друга жена ми каза: „Брат Петре, ти изцери брат ми Иоан от язва на стомаха“. Отговорих ѝ, че Бог изцерява, а ние сме само инструменти, които Той, ако иска, употребява. А тя продължи: „Така е, но тези инструменти трябва да бъдат чисти“. Попитах я, дали има такива хирургически инструменти, които сами да се очистват. Така, и Лекарят на лекарите ни очиства с кръвта на Господ Иисус Христос и ни употребява, когато иска.

Този списък може да продължи, но тези са написани, за да вярваме, че Бог е верен на словото Си. Описаните братя и сестри опазиха изцеленията си, защото благодариха на Бога и прославиха името Му. По-надолу ще ви напомня за хора, които получиха чудесни изцеления, но не ги опазиха, защото се отклониха, болестите им се върнаха и ги сполетя нещо по-лошо, както пише в Иоан 5:14.

Получили Божествено изцеление, но го загубили поради отклонение от вярата

Брат Ставри се разболя от „Бюргер“. След молитва в Ш-та градска болница, оздравя и на сватбата на племенника си, играл хоро и ръченица. След няколко години, - заявява пред брат Янко, че Бог не го е изцерил. Болестта се връща, режат му краката и той умира.

Сестра Савка беше болна от рак на белия дроб. Лекарите казват на роднините ѝ, че ѝ остават не повече от 5-6 дни. След молитвата в дома ѝ, ракът изчезна и на петия ден отива пеша до Правителствената болница. Лекарите казват: „Стават и чудеса“. Десет години след божественото си изцеление, - заяви пред мен и сестра ми, че никога не е била болна от рак. Болестта веднага се връща, като този път поразява и черния дроб, и за по-малко от месец почина.

Сестра Павлина се разболява от рак на гениталиите с метастази по вътрешните органи. След молитвата в дома ѝ, - получи свършено изцеление. Завърна се на работното си място. Две години след чудесното си изцеление, в присъствието на брат Пламен, разказва вицове против Бога. Болестта се върна и след мъчително боледуване почина.

„Понеже те, като познах Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се заблудиха в своите помисли, и неразумното им сърце се помрачи; наричайки себе си мъдри, те обезумяха“/Римл. 1:21,22/.

Сестра Цветанка беше болна от рак на стомаха. След молитва в дома ѝ, - получи чудесно изцеление. След пет години се съгласява с лекарите, че никога не е била болна от рак, независимо от това, че на всички болнични листове

и епикризи, диагнозата е „карцином“. Веднага щом сменят диагнозата, ракът се връща и тя умира.

Сестра Светлана като ученичка се разболява от лупус и 24 професори твърдят, че в световната медицинска практика няма човек, изцелен от тая болест. Бабата на момичето заяви пред мен в храм- паметника „Св. Александър Невски“, че ако Бог изцери внучката ѝ, тя ще отиде да свидетелства на професорите. Бог я изцери. Тя завърши средното си образование и висшето си, в Икономическия институт. Бабата все отлагаше да изпълни обещанието си пред Бога. Беше мъмрена от партийното ръководство за „шума“, който се вдигал около изцелението на внучката ѝ. След повече от десет години, Светлана отново се разболя. Св. Дух постави условие на бабата и майката, - да напуснат партията, ако искат да бъдат свидетели на второ Божествено изцеление. След като помислиха, и двете отговориха, че младостта и животът им е преминал с тая партия и не могат да я напуснат. Броени дни след тяхната декларация, - Светлана почина. Св. Дух ми откри, че тя е спасена и е в бели дрехи в небето.

Сестра Тодорка се разболява от рак на стомаха с разсейки по вътрешните органи. Лекарите казват на сина ѝ, че не могат да ѝ помогнат. Беше станала само „кожа и кости“. След нейното покаяние по Мирния договор и молитва в дома ѝ, получи чудесно изцеление. Напълня и отиваше на село да работи в градината си. След няколко години дава подкуп на лекар онколог, който да ѝ даде документ, че е болна от рак, за да се пенсионира. Ракът се връща и наскоро след това умира.

Брат Димитър се разболя от рак на стомаха. Оперираха го, но той се стопяваше и също стана „кожа и кости“; покая се по Мирния договор и се молихме за изцелението му. Той оздравя, напълня и заедно ходихме с него в село Громишин, където си купи къща с 3 декара градина. Лекарите му предложиха химиотерапия, за всеки случай. Попитах го, - дали го боли нещо и той отговори - не. Храниш ли се нормално? - Да. Спиш ли? - Да. Имаш ли сили да ходиш и да работиш? - Да. Бившата му съпруга е зъболекарка.

Посъветвала го, - да не приема химиотерапията, но той приел, защото лекарите му казали, че може да има някоя ракова клетка и химиотерапията ще я унищожи. По време на химиотерапията, - получил много голямо възпаление, точно на мястото на операцията, и почина.

Сестра Митра имаше тумор в главата, с разсейки. Не можеше да пази равновесие. След изповедта по Мирния договор и молитвата, получи изцеление. Когато професорът разглеждал новите изследвания, попитал дъщеря ѝ: „Кой изцери майка ви?“ Тя отговорила: „Ако ви кажа, може да се присмеете и да пострадате“. „Как ще се присмее? Аз знам какво беше състоянието ѝ“. Тогава дъщеря ѝ каза: „Молихме се на Бога и Бог я изцери“. На това професорът отговорил: „Не се учудвам. Човек не можеше да стори това. Наскоро във Варна ще има конференция на онколозите и там ще я представим, за да видят колегите, че има изцеления от тумори без операция“. Всичко това разказа дъщерята на сестра Митра в изцелителното събрание, когато и двете ни посетиха и ние се радвахме заедно с тях за това чудо, извършено от живия Бог. Но, - преди да заминат за Варна, - решили да ѝ направят химиотерапия, може би, за да се похвалят, че те са я изцерили, но - по време на химиотерапията, сестра Митра починала.

Сестра Евза постъпва в болница с много силни стомашни болки. Мнението на лекарите е, че има рак на дебелото черво. Брат Стайко и брат Димчо я доведоха у дома, и след като тя се изповяда по Мирния договор, ние се молихме за изцелението ѝ. По време на молитвата, сестрата каза: „Болките изчезнаха“. Каза, че се чувства много добре и ще откаже операцията. Когато се завърна в болницата, лекарите успели да я убедят, че непременно трябва да се оперира. При операцията се установило, че няма никакви ракови образувания. След няколко месеца я посетихме у дома ѝ, и тя сподели, че напразно са я рязали. След около година, - стомашните болки отново се появяват и този път я оперират в друга болница, където умира.

Брат Роберт беше болен от цироза на черния дроб. Намерихме го в много тежко състояние, - в дома му. Той призна, че е вързан от алкохола и пуши по десет кутии цигари, - на ден. Изповяда се по Мирния договор, молихме се за изцелението му и той получи чудесно изцеление. Дойде в събранието и свидетелства за Божия слава, че е изцелен и няма никакво желание да пие алкохол и да пуши цигари. Започна да посещава нашите събрания. Външният му вид се подобри и стана красив мъж. След няколко години прекрати посещението на църквата. Срећнал красива жена, която се влюбила в него, но чрез нея изгъдените демони на алкохол и никотин се завърнали от „безводните и пусти места“ в тялото на Роберт. За да угоди на красавицата, той започнал да ѝ прави компания с пиенето на алкохол и пушенето на цигари. Майка му, сестра Ана, се разболя и също престана да ни посещава. Наскоро една нейна приятелка предложи да се молим и за двамата, защото тя била на легло, а Роберт отново се разболял. Молихме се, но допуснахме грешка, че не ги посетихме. На 23.01.2017 г., сестра Розалия ми съобщи, че Роберт е починал.

Списъкът на такива хора, които не са опазили божествено-то си изцеление, е много дълъг. И то е, защото са забравили предупрежденията на Божието слово:

„Който не е с Мене, той е против Мене; и който не събира с Мене, той разпилява. Когато нечистият дух излезе от човека, минава през безводни места, търсейки покой, и, като не намира, казва: ще се върна в къщата си, отдето излязох; и като дойде, намира я пометена и наредена; тогава отива и довежда други седем духа, по-зли от себе си, и като влязат, живеят там; **и последното състояние на оня човек става по-лошо от първото**“/Лука 11:23-26/.

При къпалнята Витезда, - Господ Иисус Христос изцери един човек, който беше болен от трийсет и осем години.

„След това Иисус го срещна в храма и му рече: ето, ти оздравя; недей греши **вече**, за да те не сповети нещо по-лошо“/Иоан 5:14/.

Слушал съм проповеди, че болестта не е била в резултат на негов грях, а му била дадена за изпитание и за Божия слава. Питам такива проповедници: какво означават думите: **„недей греши вече“**?

„Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодеен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели“ /Марка 8:38/.

„...а който се отрече от Мене пред човеците, и Аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен“ /Мат. 10:33/.

„...А праведният чрез вяра ще бъде жив; ако пък се отклони, душата Ми няма да благоволи към него“. Ние пък не сме от ония, които се отклоняват за погибел, а от ония, които вярват за спасение на душата“ /Евр. 10:38,39/.

Вярват, че има Бог, но не искат да се молим за изцелението им, – в името на Иисус

Известният сърдечен хирург Чавдар Драгойчев беше болен от рак на дебелото черво. Негови близки ме заведоха при него в дома му. На въпроса ми, дали вярва в Бога, той отговори с „да“. Разказа ми, че е повярвал още като студент в Москва, където бил приятел на известния самолетен конструктор на първия свръхзвуков пътнически самолет Ту-144, - академик Андрей Николаевич Туполев (1888–1972), който му подарил Библия. Като сърдечен хирург, Драгойчев направил около 3600 сърдечни операции, от които 3200 сполучливи. Познаванията му по анатомия на човека, - отхвърлят твърденията на материалистите, че всичките чудни действия, при пълна хармония, на отделните органи и милиарди клетки в човешкия организъм, могат да бидат самосъздали се. Човешкото тяло и животът в него е дело на Космически разум, Когото хората наричаме Бог. Тогава му разказах, че аз вярвам в същия Бог Отец, Който е Вседържител и Творец на всичко видимо и невидимо. Разказах му, че съм свидетел на чудесни изцеления от тумори и рак, но това става винаги, когато молим Всемогъщия Бог, - в името на Неговия Единороден и Възлюблен Син, Господ Иисус Христос. Попитах го дали иска да се молим на Бога, - в името на Господ Иисус Христос, - за неговото изцеление. Той ми отговори, че е съгласен да се молим на Всемогъщия Бог, но в името на Бахай. На разговора ни, - присъстваха мъж и жена, които говореха на руски език. Възможно е да са били бахаисти и под тяхно влияние да е казал това. Той се опита да ми обясни, че Бахай е велик ирански поет, който се е борил за правата

на жените в ислямските държави. Казах му, че доколкото знам, Бахай е умрял и на негово име, - има мавзолей в Иран, но той е мъртъв и няма да може да му помогне, а Иисус е жив и иска да го изцери, но за това е поставил условие и то е да повярваме в Него. Каза ми, че заминава за Франция за доуточняване на диагнозата и като се завърне, ще ме повика да продължим разговора и тогава може би ще се молим за неговото изцеление. Неговата домашна помощничка ме изпрати, и на вратата, със сълзи на очи, ме помоли да се молим за изцелението му, като каза, че е изключително добър човек. Чавдар Драгойчев замина за Франция, - за доуточняване на диагнозата, но друга среща не се състоя, защото почина. Бог да го прости!

Далеч съм от мисълта да оспорвам заслугите на доктор Чавдар Драгойчев към сърдечната хирургия и доброто, което е извършил с 3200 сполучливи сърдечни операции на пациентите си, с което е бил удължаван животът им. Видях го във видение, че седи на същия стол, както когато разговаряхме и около него имаше голям куп с бисери, които предполагам, че са добрите му дела. Но, - пища тия редове, за да знаем, че в никое друго име, освен в името на Господ Иисус Христос, няма нито спасение, нито Божествено изцеление, колкото и добрини да сме извършили.

Заведоха ме да се молим за младеж, който беше парализиран. Той живееше на тогавашния булевард Заимов, в жилищен блок, на първия етаж. Когато му разказах, че съм свидетел как Бог изцери парализираните сестри Здравка и Кети, след като се молихме на Бога, - в името на Господ Иисус Христос, го попитах иска ли да се молим и за неговото изцеление, - в името на Иисус. Той отговори, че е съгласен да се молим на Бога за изцелението му, но не в името на Иисус, а в името на Димитър Благоев, който според него бил най-великият българин. Обясних му, че Димитър Благоев колкото и велик да е бил, е мъртъв, а Свещеното Писание казва, че е глупаво да се моли жив човек на мъртъв, да му помогне. Попитах го още един път: „Искаш ли да се молим за изцелението ти, - на Бог Отец, - в името на Иисус?“ Той

отговори: „Само в името на Димитър Благоев“. Напуснах този дом с разочарованието от комунистическия фанатизъм на тоя младеж. По-късно научих, че е починал. Жалко за него, ако не е повярвал и не се е покаял.

Преди много години, - чух гласа на Светия Дух по време на сън, който ми каза: „Няма никаква сила, нито в имената ви, нито в знамената ви. Силата е в името на вашия Небесен Отец!“ А при нашия Небесен Отец може да се отиде само чрез името на Неговия Единороден и Възлюблен Син – Господ Иисус Христос.

Фанатизмът – съвременният фарисейски квас

В евангелието от Матей са записани седем много сериозни предупреждения на Спасителя към фарисеите, - с думите „горко вам“, независимо от това колко знаят Писанията, ако искрено не се покаят, няма да влезнат в Небесното царство. А учениците и народа предупреждава да се пазят от фарисейския квас, който е лицемерие, зад което е скрита духовната гордост. А тя води към прелест и фанатизъм. Фанатик е човек, който приема и упорито защитава лъжата, че неговото мнение по даден въпрос или идея е най-меродавното и се опитва насила да го наложи на другите. Мненията на всички други, които са различни от неговото, счита за неверни и им прикачва негативни качества. Хората обладани от този дух си вярват, че те са най-верните християни и САМО тяхното вероизповедание е истинското, а всички други са лъжливи. Те често твърдят, че вярват точно според решенията на 7-те вселенски събора, но обикновено не знаят, - нито едно решение, на нито един събор. Във всички християнски вероизповедания има фанатици; и в православните, и в католическите, и в евангелските деноминации. Но, - също така, във всяко едно от тях има верни и святи християни. Ако се върнем назад и прочетем историята на всяко християнско вероизповедание, ще намерим и от едните, и от другите.

Религиозните фанатици приличат на шовинистите, които много обичат своя народ, но мразят останалите народи. Истински верните християни са като патриоти, които много обичат своя народ, но уважават, почитат и обичат и всички останали народи, защото Бог не гледа на лице:

„Петър проговори и рече: наистина, признавам, че

Бог не гледа на лице; но у всеки народ оня, който се бои от Него и върви по правда, приятен Му е”/Деян. 10:34-35/.

В България е имало и има русофили и русофоби. Според първите, всички руснаци са добри, а според вторите - лоши. Наскоро чух в телевизионно предаване едно свидетелство на Антон Тодоров за твърдението на Димитър Благоев, че русофилството е психично заболяване. Напоследък едни твърдят, че руснаците били добрите, а украинците - лошите, а други, че украинците били добрите, а руснаците - лошите. И едните, и другите лъжат. Истината е, че има добри руснаци, но има и лоши; има добри украинци, но има и лоши. Същото е и с вероизповеданията. Едни казват, че добрите християни са православните, а католиците и протестантите - лошите. Другите казват, че добрите християни са католиците, а православните и протестантите - лошите. Трети казват, че протестантите са добрите, а православните и католиците - лошите. И едните, и другите, и третите са като митарите и езичниците и лъжат /Мат. 5:47,48/ и има опасност да се събудят в огненото езеро, ако не се променят, защото:

„на всички лъжци делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт”/Откр. 21:8/.

Имало е, - добри и верни православни християни, които с живота си и със смъртта си, - са прославили Спасителя, но имало е, и има, и лоши, които са отстъпили от вярата и любовта и са се научили да мразят инославните християни. Имало е добри и верни католици, които с живота си и със смъртта си, - също са прославили Господ Иисус, но имало е, и има, и лоши, защото са ги научили да мразят останалите християни. Имало е, - и има, добри и верни протестанти, които са прославили Господа Иисуса Христа с живота си и със смъртта си, но имало е, и има, и лоши, които са били научени от лъжливи учители да презират католическите и православни християни. Кои са добрите и верните? Ония, които изпълняват думите на Спасителя записани в Евангелието от Матей 5 глава, 44 до 48 стих:

„Аз пък ви казвам: обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви

мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен; защото Той оставя Своео слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни. Защото, ако обикнете ония, които вас обичат, каква вам награда? Не правят ли същото и митарите? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не постъпват ли тъй и езичниците? И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен и Небесния ваш Отец“.

Сънувах, че се намирам, - заедно с баща ми в полутъмна зала, в която около дълга празна маса, - са насядали много възрастни мъже. Имах знанието, че това е затвор. Един от мъжете каза: „Като се връщам назад и препрочитам живота си, спомням си, че винаги, когато съм налагал на другите моето мнение, съм губил, а когато съм казвал моето мнение, без да го налагам на другите, съм печелил“. Имах знанието, че тези мъже са академици и професори, но се намират в тъмнина, и може би, - са мислели, че техните мнения са най-меродавните, а в действителност са съвременни садукеи и фарисеи.

Който се интересува от добрите православни християни, може да прочете „Житията на светиите“ на Православната църква. Католическата църква също има такава книга и който се интересува от светиите в Католическата църква, може да си я набави и да я чете, за да се запознае с живота на блажения Евгени Босилков и разстреляните, - заедно с него български католически свещеници. Протестантските християни също имат свети, които са дали живота си за Христовото евангелие и който се интересува, може да прочете книги, като: „Пионери на вярата“, - от д-р Лестър Самрал; книги от Дуайт Муди, подготвил хиляди мисионери, които са занесли евангелието в Америка, Африка, Азия, Австралия и Европа; братята Уесли и др. Има много други книги, за добрите православни, католически и евангелски християни, които, ако ги четем и препрочитаме, ще бъдем насърчени, и ако пишем за тях, няма да кажем нищо ново.

Тъй като живеем във време на тотален упадък на нравите и отстъпление от истината, по-добре е да разкажем за лошите

християни, които, ако не се покаят навреме, ИМА РЕАЛНА ОПАСНОСТ, като затворят очи, да се озоват в огненото езеро. Като научаваме за тяхното отклонение, да сравняваме и себе си с тях, за да се опомним, събудим и покаем.

Слушах една много тъжна руска песен изпълнявана от свещенически хор. В нея се разказваше за един много ревностен православен служител, който цял живот ревностно служел на Бога, но не можал да влезе в Небесното царство, защото не обичал ближните както себе си. И голямата му ревност го направила християнин, който мразел християните, които не били православни.

„Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот, който да пребъдва в него“/1 Иоана 3:15/.

От голямо значение ли е дали такъв човекоубиец е православен, католик или протестант?

„Който каже: „любя Бога“, а мрази брата си, лъжец е; защото, който не люби брата си, когото е видял, как може да люби Бога, Когото не е видял? И ние имаме от Него тая заповед: който люби Бога, да люби и брата си“/1 Иоана 4:20,21/.

Ако си православен служител, обичаш ли католическите и евангелски християни, или за теб, те са сектанти и еретици, достойни за хулене. Ако си евангелски пастир и проповедник, обичаш ли католическите и православни християни, или според теб, те са номинални, обредни и достойни за презрение и хулене, защото със своите традиции, разпъвали и убивали Христос.

На площада пред храм-паметника „Св. Александър Невски“, - срещнах сестра Бойка с едно момиче. Тя ми предложи, - да се помолим за приятелката ѝ, защото страдала от бъбречна недостатъчност и била на хемодиализа. Казах им, че не е редно да се молим на площада, а да влезнем в храма и там, в някой ъгъл, ще се помолим. Когато отивахме към олтара, оттам изскочи един разгневен свещеник, посочи ни с пръст и се развика: „Вън! Вън сектанти от Божия храм!“ Сестрите побягнаха и излязоха, а аз стоях на пътеката. До

мен стоеше много възрастен човек, който каза: „Вместо да каните народа, вие го пъдите. Господ ще ви измете от храма!“ Свещеникът застана на един метър от мен. Попита го: „Този храм ваша лична собственост ли е?“ Той се поукроти и попита: „Вие християни ли сте?“ Отговорих: „Да, християни сме“. „Кажете на сестрите да се върнат, защото ме информираха, че сте сектанти“. „Късно е, те си заминаха“. До кога ли свещенослужителите ще служат на информаторите, а не на Бога? Разказах тази случка на две християнки, които се черкуваха в този храм. След около един месец една от тях ми каза, че свещеникът, който изпъдил сестрите, внезапно починал. Православните, - често ме наричат протестант и сектант, а някои протестантски пастири - православен и номинален, който не съм бил в истинската истина.

В село Руен, което се намира в Айтоския балкан, било разпространено съобщение, че ще се прожектира филмът „Иисус“. Когато салонът се напълнил, дошъл местният свещеник и заявил: „Който остане да гледа тоя филм, да не ме търси нито за кръщение, нито за венчавка, нито за опело. Ще бъде низвергнат от православната църква“. Служителят му казал: „Дядо попе, ние християните сме като една Христова армия, с различни родове войски. Вие сте пехотата, а ние авиацията. Трябва ли да стреляме едни срещу други?“ „Така е – казал свещеникът, – но не е точно така“. И заповядал всички българи да напуснат салона. Жителите на селото, се оказало, че половината са българи, а другата половина – турци. Служителят имал филма и на турски език. Пуснал го на турски и изнесъл една тонколона пред салона. Скоро салонът се напълнил със зрители. Дошъл да гледа филма и ходжата. Когато свършила прожекцията, един турчин казал на служителя: „Ако всички християни изпълнявахте думите на Иисус, а не на такива като нашия поп, всички турци отдавна да сме станали християни“. Щеше ли свещеникът да забрани на селяните, ако прожектираха филми, като: „Хари Потър“, „Синът на Сталин“, „На всеки километър“, „Дунав мост“, „Тихия Дон“ и други хиляди филми, в които не се казва нито дума за нашия Господ, а се величаят антихристи,

блудници и магьосници? Художествени книги или филми, в които не се говори за Христовото благовестие, са примки на дявола, чрез които, - учи християните да блудстват със света.

Един ден, като вървах по тротоара на ул. Раковска, видях моя приятел, брат Емил, да рови в контейнера за боклук и да събира бирени шишета. Той работеше в Светия Синод на БПЦ. Учуден го попитах, - какво прави, а той ми отговори, че събира бирени шишета и ги предава за дребни пари, с които да си купи хляб. Разказа ми, че на един голям християнски празник, - митрополитите се изпонапили до такава степен, че лазели по земята. Той се възмутил и казал: „Ваши преосвещения, какво правите?“ За тази негова дръзка постъпка бил уволнен дисциплинарно, - и никъде не го приемали на работа. Предложих му малка сума, която имах в мен, като братска помощ, но той отказа с думите: „Не събаряй брат си“. Не посмях да кажа нищо, тъй като бях научен, че е много голям грях да забелязваш грешки на свещеник и да говориш за тях, камо ли за епископи и митрополити. Много по-късно Господ ми говори на сън и каза да пиша за владиците и да плача за тях, защото има голяма опасност, ако искрено не се покаят, да горят в огненото езеро, заедно с евангелските пастири. И едните, и другите имат, освен светското (мирско) и духовно име, имат и дяволско име. Дяволското име се казва „псевдоним“ (лъжливо име), и с него дяволът ги е записал в неговата книга на смъртта.

От 11 митрополити на Светия Синод, - само двама, - нямат досиета в ДС, но за тях се предполага, че са били агенти на КГБ, но това не е сигурно. Когато отворят техните досиета, ще се разбере дали е вярно.

„Верни са тия думи: желае ли някой епископство, добро нещо желае. Но епископът трябва да е непорочен, мъж на една жена, трезвен, целомъдър, скромен, почтен, страннолюбив, поучлив; не пияница, не побойник, не свадлив, не алчен за гнусна печалба, а кротък, миролюбив и не сребролюбив; да управлява добре къщата си и да има деца послушни със съвършена почтителност; защото, който не умее да управлява собствената си къща, как ще се грижи за църквата Божия?

Да не е новопокръстен, за да се не възгордее и падне в еднакво осъждане с дявола. Трябва още той да има и добро свидетелство от външните, за да не бъде укоряван и да не падне в примката на дявола“/1 Тим. 3:1-7/.

„Защото епископът, като Божий разпоредник, трябва да е непорочен, не високомерен, не гневлив, не пияница, не побойник, не алчен за гнусна печалба, но страннолюбив, добролюбив, целомъдър, справедлив, благочестив, въздържан, да се държи о истинското слово, според както е научен, та да бъде силен и да наставлява в здравето учение и да изобличава ония, които се противят“/Тит 1:7-9/.

Един младеж попитал пастир Зарев: какво трябва да направи, за да стане евангелски пастир, а Зарев му отговорил, че трябва да прекрачи прага на ада. Този младеж сега е пастир в Петдесятната евангелска църква. Не знам дали е прекрачил прага на ада.

По времето на комунизма, - в ДС ми предложиха да ме изпратят в Англия да уча богословие и като се завърна, - да ме назначат за председател на Петдесятния или Конгрешанския съюз, или пък да стана митрополит, тъй като не съм женен. Трябваше да подпиша готова молба, че ставам сътрудник на ДС. Казах си: този подпис ще ми осигури квартира в ада. Сатана ми предлага земна власт, за да му се поклоня. Отказах. Не след много време, - Павел Иванов и Диньо Желев заминаха за Англия да учат богословие. Когато се завърнаха, станаха председатели, съответно на Конгрешанския и на Петдесятния съюз. Скоро след това и двамата се разболяха и един след друг си преминаха от този свят. Дано да не са отишли на квартира в ада.

На 10 януари 2022 година сутринта сънувах, че стоя пред здание, за което имам знание, че е община. От вътре се чуваше много жална мелодия. В коридора видях в гръб мъж на средна възраст, който повтаряше думите на тъжната песен: „Аз изгубих последния си шанс, защото станах доносник и предавах моите мили братя и сестри“. Предполагам, че откровението се отнася за информатор, който е преминал от този свят. За ония, които са писали „ДОПИСКИ“ и са все

още живи, все още имат шанс да изповядат предателствата си и да поискат прошка от своите „мили братя и сестри“.

„А като свика дванайсетте Свои ученици, даде им сила и власт над всички бесове, и да лекуват болести, и ги разпрати да проповядват царството Божие и да изцеляват болни“ /Лк. 9:1-2/.

Вярвам, че и Иуда Искаротски заедно с останалите апостоли е получил власт над всички бесове и заедно с един от апостолите е бил изпратен да проповядва царството Божие и е изцелявал болни. Но точно за него и за такива като него, независимо от това, дали са били миряни, дякони, пастири, свещеници, митрополити, патриарси и дори апостоли, се отнасят думите на Спасителя:

„Мнозина ще Ми кажат в оня ден: Господи, Господи! не в Твое ли име пророкувахме? И не в Твое ли име бесове изгонвахме? И не в Твое ли име много чудеса правехме? И тогава ще им кажа открито: никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие“ /Мат. 7:22-23/.

Отклонението на българския патриарх Кирил /1901 – 1971/ с псевдоними „Балкански“ и „Благоев“

Висш духовник, историк, доктор по богословие, доктор хонорис, кауза на Софийската, Московската и Санктпетербургската духовна академия. Учил в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Белград, Загреб и Черновци (Украйна). Специализирал философия в Берлин. Владеел пет езика. По убеждение **анархокомунист**. От 1948 г. е председател на националния Комитет за защита на мира, а от 1950 г. е член на Световния съвет на мира. Длъжности: Стобийски епископ – 1936 г., секретар на Св. Синод – 1938 г., Пловдивски митрополит – 1939 г., Български патриарх – 10 май 1950 г. – 7 март 1971 г.

В началото на 1958 г. патриарх Кирил е извикан при Вълко Червенков и Антон Югов, за да бъде запознат с :

РЕШЕНИЕ „А“, №344, НА ПОЛИТБЮРО НА ЦК, НА БКП ОТ 26.XII.1957 ГОДИНА. Относно мерките за засилване и подобряване на атеистичната пропаганда в страната.

Политбюро на ЦК на БКП

Р Е Ш А В А:

1. Задължава партийните комитети и организации да вземат всички мерки за разширяване и засилване на атеистическата пропаганда.

2. Марксизмът – ленинизмът и религията са несъвместими и коренно противоположни идеологии. Поддържането и изпълнението на религиозните обреди е несъвместимо с членството в Партията.

3. Другарите Антон Югов и Вълко Червенков да извикат патриарха и да говорят с него, във връзка с решението на Политбюро, като му обърнат внимание върху зачестилите прояви на антидържавна и антипартийна дейност на някои представители на църквата.

По-надолу следват някои от антидържавната и антипартийната им дейност.

През последните няколко години и особено след XX конгрес на КПСС и унгарските събития, когато международната реакция се опита да нанесе удар върху комунистическото движение и народнодемократичния строй, отделни реакционно настроени свещенослужители станаха дръзки и открито призоваваха към неподчинение на законите и на постановленията на Конституцията. В тези си действия, те се окуражаваха от известни недоялни прояви на някои висши духовни дейци и на синодалния печат. В повечето случаи тези прояви са дело на класовия враг и на неговите задгранични покровители, които правят много усилия, за да използват религиозната маска и религиозния институт за своите коварни, контрареволуционни цели.

Редица свещеници, провеждат от името на църквата, открито, реакционна дейност. На 30 март т.г. архимандрит Василий Трингов, произнасяйки религиозната си беседа в столичния храм-паметник „Св. Александър Невски“, със злоба се опялчил против безбожниците. „Безбожието се дължи, заявил той, на безнравственост и невежество. Безбожникът отрича Бога, за да се спаси от съда на небесния господар, за да отстрани онзи, който може да му иска сметка за разюздания живот. Истински безумни са носителите на безбожието – както теоретическите безбожници, така и практическите безбожници, които забравят грижата за спасението на душата. Ние трябва да се отнасяме с презрение към безбожниците. Не е заслуга това, че се оказва почит на силните, на облагодетелствуваните, а истинска заслуга е да се оказва почит на слабите, онеправданите и утнетените“.

Освен това, не са редки случаите, когато членове на Партията и активисти на ДСНМ, открито или тайно изпълняват религиозни обреди и по такъв начин сами стават разпространители на религиозните суеверия и предразсъдъци.

При енорийските храмове, в по-големите градове и сега се изграждат православно-християнски братства със смесен, дамски или младежки хор. На много места хористите получават възнаграждение за всяка спявка от 10 до 60 лева.

В страната се изграждат църковно-братствени, а на отделни места и така наречените „подвижни библиотеки“, от които се раздават на гражданите хиляди екземпляри религиозна книжнина, изпълнена в редица случаи с най-реакционно и антисъветско съдържание. В брой 1-2 от 1 януари 1957 година на „Църковен вестник“, е поместена дописката „Подвижна църковна библиотека“. От нея се вижда, че един енорийски свещеник от гр.Търговище, е пуснал в движение 47 папки с различни църковно-богословски книжки и 26 годишни течения от списанията „Братско слово“, „Духовно възраждане“, „Вяра и живот“ и „Християнка“. Тези книжки и списания са обходили през зимния сезон, 215 семейства. А по-голямата част от тези течения на църковните списания са издавани в периода на фашистката диктатура и носят печата на буржоазната реакционност и антикомунизма.

Организирант се повсеместно групи за посещение на манастири и други църковно-исторически места. В тези случаи се извършва идеологическа обработка на излетниците поклонници, като се вземат най-ефикасни мерки за запълване времето им с религиозни беседи.

В последно време особено значение се отдава на енорийската просветна дейност. Със специално окръжно на Св. Синод, е определено енорийската просветна година да започва от октомври и да завършва през май. Разпращат се до църквите методически материали и на редица места, духовенството по нереден път се стреми да отделя

средства и материали за строеж на църкви, криейки това от Комитета за религиозните култове и вероизповеданията при Министерския съвет. По такъв начин е построена църквата в с.Търнеке – Плевенско, а друга е започната в с.Калкас, Димитровско. Сливенският митрополит Никодим, заедно със свещеника на с.Тополчане, е предприел акция за построяване на църква в с.Глушник. За целта те са водили преговори с Управителния съвет.

Редица свещеници, стремейки се към влияние сред младежите, се опитват да внушават на религиозните родители, че единственото място за техните деца е в църквата, че само църковният брак може да донесе щастие на семейството. В такава проповед, свещеник Петър Колев от с.Бъдеще, Старозагорско, казва: „Гражданският брак е незаконен, ако не се мине през църквата. Такива бракове са нетрайни, защото Бог е силно обиден от това. Младежите ги очаква нещастие – да бъдат без деца“.

На места се издават и специални възвания – уроци, в които се тълкуват отделни библейски текстове. Старозагорската митрополия успя да отпечата в печатница „Митю Станев“, в по 7000 екземпляра урок 9, 10 и 11 от тематичния цикъл „Бози зрънца за тебе“. В тези уроци с недомлъвки и двусмислие се подхвърлят мисли, насочващи вярващите към пренебрегване на нашите успехи в борбата за издигане материалното благосъстояние на народа. В един от тия уроци, киното, театъра, цялата наша културно-просветна дейност се обявява за празна работа, за суета. „Човек забравя себе си докато е на кино, цирк или театър, но още не е излязъл от там и скуката го сграбчва“.

Свещеникът от с.Миладиновци, Старозагорско, след като е кръстил детето на партийния член Марин Д. Маринов, е издал кръщелно свидетелство, в което е записал детето незаконнородено. На въпроса защо го е записал така, той отговорил: „Защото родителите не са венчани в църквата“. Същият свещеник е съветвал Иванка Динева Йовчева да предупреди другаря си, да не бъде толкова активен комунист.

„Ще дойде ден, казал той, когато некръстените в църквата няма да се признават за българи“.

От проверката на Окръжния комитет на Партията – Плевен, за влиянието на религиозната идеология, се установи, че в редица села църквата завоюва нови позиции. Ето какво се казва в информацията на комитета: „Проверени бяха също така и селата Пелово и Писарово – Плевенско; Българене и Козловец – Свищовско; Изгрев и Бряст – Никополско и др. Тези села още от преди 9 септември 1944 година са антирелигиозно настроени села. Фактите в тези села също така показаха, че болшинството от умиращите, се опяват в църквата, по-голяма част от новородените деца се кръщават и новобрачните се венчават. В село Писарово – Плевенско от 1944 година до сега (1957 г.) от 658 новородени деца – 578 са кръстени, а от 458 граждански бракове – 201 са и църковни. Миналата година свещеникът от с.Поляна, Старозагорско, е успял да убеди двама комунисти да изпратят синовете си в духовната семинария. *В това село почти всички комунисти се венчават и кръщават децата си в църква.*

Особено характерна проява на нелоялност е фактът, че Св. Синод отпуска помощи на семействата на отявлени народни врагове из средата на духовенството. Помощите се отпускат под формата на ежемесечни пенсии и еднократни възнаграждения на жените на ликвидирани свещеници след 9 септември 1944 година, съдени от Народния съд, намиращи се в затвора и ТВО. Размерът на месечните пенсии е от 64 до 144 лева.”

След този разговор, в който не знаем какво са го посъветвали, предупредили или заплашили партийните величия, патриарх Кирил започва да служи, да хвали и величае атеистичните величия, като нарича Ленин: „Най-великият пророк за всички времена“.

Наскоро след това участва в Международната конференция в Москва, където е осъден икуменизмът и политиката на Ватикана, но по-късно, на 20 ноември 1961 г., Св. Синод на БПЦ, начело с патриарх Кирил, решава БПЦ да влезе в икуменическият Световен съвет на църквите. На 2 май 1968

г. произнася приветствено хвалебствено слово към пастор Юджин Блейк, генерален секретар на Световния съвет на църквите в Женева. Като председател на делегацията на БПЦ, - участва в Световния конгрес за мир в Хелзинки, където се изказва, че за да няма мир на планетата, са виновни англо-американските империалисти и призовава „американската военщина веднага да спре варварските бомбардировки във Виетнам“. Възможно ли е толкова образован доктор по богословие да не знае, че за да няма мир на планетата, виновни са грехът и нечестият на целия свят:

„А нечестивците са като развълнувано море, което не може да се уталожи, и чиито води изхвърлят тиня и кал. **Мир няма за нечестивците, казва Бог мой**“/Ис. 57:20,21/.

На 18 юли 1968 г., Св. Синод начело с патриарх Кирил, обявява решението си за приемане на новоюлианския църковен календар. За заслугите му, при спасяването на българските евреи, е провъзгласен от организацията „Яд Вашем“ за „праведник на народите“. Наследниците му получили почетен медал и специална грамота. В град Пловдив е изграден бюст паметник на българския патриарх Кирил. Бог да го прости!

През нощта на 7 март 1971 година, бях събуден и ми бе казано да излезна на двора и да стоя на пътеката. Над главата ми мина голяма кълбовидна червена мълния, която се движеше на зиг-заг. Тя отлетя по посока на стадион „Герена“. Каза ми се: „Лягай да спиш“. Щом заспах, сънувах, че се намирам на полето, където сега се намира стадион „Георги Аспарухов“. Огненото кълбо пристигна и спря. Вътре в кълбото видях няколко дяволи и мъж с голяма брада, облечен в черно расо, като православен свещеник. Земята се разпукна и от там излязоха огнени пламъци, които погълнаха огненото кълбо. Чух радостни крясъци и викове. Земята се затвори. Извиках: „Татко, защо ми откриваш това?“ Чух: „С учебна цел“. Сутринта, националното радио съобщи, че тази нощ „блажено почина българският патриарх Кирил“. Спомних си, - че бях прочел хвалебствено слово на патриарх Кирил на първа страница на Църковен вестник на БПЦ, по случай годишнина от рождението на Ленин, в която между другото

пишеше, **че Ленин е най-великият пророк на планетата за всички времена.** В Църковен вестник, бр.22, 1968 г., беше поместено приветствието по случай 50 - годишнината от възстановяването на Руската патриаршия. Между другото, Негово Светейшество казва: **„Октомврийската революция, която има огромно значение за новия ход на историческото развитие, даде възможност на Руската църква да възстанови своята древна патриаршия. Руският църковен събор през 1917-1918 г. извърши това забележително събитие, което отприщи с голяма сила изворите на духовността в руската земя“.**

Едва ли Негово Светейшество не е знаел за взривения храм „Христа Спасителя“ в Москва, - като подарък за рождения ден на Сталин и разрушаването на православните храмове из цяла Русия, за които Григорий Климов, бивш полковник от КГБ твърди, че са около 60 хиляди. Леярните не могли да поемат парчетата метал от потрошените камбанарии из целия Съветски съюз. Една италианска пословица казва: пастир, който хвали вълка, не го е грижа за овцете.

Колко различно е мнението на игумена на руския Спасо-Преображенски Пронски манастир, - Лука (Степанов), за **„изворите на духовността в руската земя“, след промените през 1917-1918 г.,** от твърдението на българския патриарх Кирил, **че Ленин е най-великият пророк за всички времена.**

„Работата е в това, че тези тезиси (антихристиянски принципи) принадлежат на Ленин, **разрушителя на Русия, врага на Русия, онзи, който систематически унищожава най-доброто в нея, нейната държавност, и най-добрите ѝ хора.** Затова днес, когато се повтарят тези тезиси и у нас, като че ли са нещо много съвременно и актуално, демократично и прилично, това е чиста профанизация. Църквата не може да се отдели от държавата. Църквата не е държава. Бой се от Бога, почитай царя! Отдайте, кесаревото кесарю, а Божието Богу. Църквата никога не се стреми към светска власт. Но, - не може и да се отдели Църквата от нейния народ.

Ако мнозинството от нашите съотечественици са членове на Руската православна църква, то не прилича да се каже,

че нашата Църква е отделена от живота на страната ни. Това, че тя не се бори за политическа власт, е ясно. Но, - тя представлява основата на нашата държавност, на нашия обществен живот, макар и не всички да го признават, и не всички да искат да го изповядват. Това има своите обективни причини, които възникнаха през 90-те години с активното нахлуване на Запада в нашата страна, срещу което нямахме достатъчно съпротивителни сили. Тогава именно се формулираха наново антихристиянските принципи. Вече не комунистическите, не болшевишките, на предшествениците, а нови антихристиянски принципи. В член 13 от нашата Конституция, - държавата се отрича от православието, отрича се от вярата - никаква религия, никаква идеология не трябва да има. На мен вече ми задаваха въпрос в София, защо смятам, че ни е нужна идеология, когато имаме идея? Но, - под идеология аз нямам предвид система от фалшиви, изкуствени политически лостове за подчинение на собствения народ”.

Отклонението на патриарх Кирил не се ли е случило „под въздействието на внушения, чужди на Христовия дух, чужди на доброто и на любовта“, внушения на верска ревност и любов към тезисите на Ленин и Октомврийската революция, както сам ни предупреждава в книгата си „Път Господен“, а това не е ли поклонение на духа на антихриста?

Властите в СССР преследваха християните, взривяваха църкви и манастири, избиваха своите сънародници. Такава власт не е от Бога. Това беше властта на антихриста, който е против Господ Иисус Христос и Неговата църква. И всеки, бил той мирянин или патриарх, който величае такава власт, означава, че ѝ се покланя, а чрез нея – на самия дух на антихриста. Ето, - какво пише в книгата си „Път Господен“, - патриарх Кирил:

„За вярващите в Христа целта на жизнения път е Сам Христос. Те се стремят към Него, за да се отрази образът Му в техните души. Те обаче трябва усърдно да бдят, да не би още в началото на пътя, **да се отклонят** в неправилна посока. Това може да стане под въздействие на внушения,

чужди на Христовия дух, чужди на доброто и на любовта. Не се ли случва дори **верската ревност** да отклони някои хора от тоя път? Те отначало не могат да осъзнаят това; пък и други от средата на вярващите люде не забелязват това **отклонение**. Верската ревност често прави силно впечатление, поради безсъмнената нейна духовна стойност. Но, и тук е възможно, чрез чуждия на Христа дух, неусетно **отклонение** от доброто и любовта. Постепенно това отклонение става все по-голямо, докле ревностният във вярата се намери отдалечен от Господния дух“/„Път Господен“, том VI, стр.35,36. Подчертаванията са бел. авт./.

И тогава, такива ревностни християни, които са се отклонили и отдалечили от Христовия дух „чрез чуждия на Христа дух“ – духа на анархокомунизма, тръгват по пътя на земната слава, покланят се на духа на антихриста, за да получат земна власт и стигат до крайната му цел – демонизма.

„Единственият извор на анархокомунизма е атеизъмът, а неговата крайна цел – демонизъмът... анархокомунизмът отрича човешчината и разрушава личността...“/Архимандрит Борис/.

Видението и показаното ми на сън за патриарх Кирил показват, че като анархокомунист, той е стигнал до крайната цел на анархокомунизма – демонизъм. Дано да не съм прав.

„Вие ядохте тлъстина и се обличахте с вълна, клахте угоени овци, а стадото не пасохте. Слабите не подкрепяхте, болна овца не лекувахте, ранена не превързвахте, прокудена не връщахте и изгубена не дирехте, а ги управлявахте с насилие и жестокост... затова, о, пастири, изслушайте словото Господне. Тъй казва Господ Бог: ето, Аз съм против пастирите, и ще изискам овците Си от ръцете им и не ще им дам вече да пасат овците, и пастирите няма вече да пасат сами себе си, и ще изтръгна Моите овци из тяхните челюсти, и те не ще бъдат тяхна храна... Моите овци Аз ще паса и ще ги отморявам, казва Господ Бог. Изгубената ще намеря и прокудената ще възвърна, ранена ще превързва и болна ще укрепя, а затлъстяла и буйна ще изтребя; ще ги паса с правда“/Иез. 34:3,4,9,10,15,16/.

Знам, че ще ми кажете: „Кой си ти, който съдиш чуждия слуга? Пред своя Господар стои той, или пада. И ще бъде изправен, защото Бог е мощен да го изправи“. Така е, но св. Кирил Иерусалимски казва, че ако знаеш за някой служител, че е слуга на антихриста и го криеш, ти ставаш негов съучастник.

Освен това Св. Дух ми показва, че много по-важно от вярата и проповядването на Евангелието е кому служиш, на Христос или на антихриста.

След видението и съновидението и след съобщението за „блажено починалия“ патриарх, бях много изненадан и смутен. Имах шест тома от неговия „Път Господен“, където има проповеди за всички празници през годината. Минавах ми и мисли, че е възможно лъжлив дух да ме заблуждава, за да нямам доверие на архиереите и пастирите. Тогава сънувах друг сън. Намирах се на пазара Георги Кирков в гр.София. Между улиците „Жданов“ („Пиротска“), „Христо Ботев“ и „Г.Кирков“ имаше огромен кораб. Влезнах в него и се оказа, че това е църковен салон. Имаше подиум и на него амвон. На стената зад амвона, с големи около 30-40 - сантиметрови букви, беше написан лозунг: „СЛАВА НА БКП“. Реших, че в църквата не е прилично да се поставят политически лозунги и намерих стълба, качих се и започнах да свалям буквите. В това време влезнаха двама мъже. Помислих си, че са отрядници, ще ме предадат на милицията и там ще ме пребият от бой. Но, - те ми дадоха един навит картон и ми казаха да го закача на мястото на сваления лозунг. Закачих го. Той беше бял и чист. Мъжете ме извикаха да отида с тях при вратата и да гледам към картона. Появи се една ръка и написа върху него: „Всички християнски вероизповедания в България са отпаднали от силата на Божия Дух, защото ръководителите им са извършили предателства“.

Поканиха ме на гости в дома на брат Тодор Диамандиев. Там заварих пастир Зарев и съпругата му, сестра Сашка. Тя разказваше интересен сън. Сънувала, че на площада пред църквата „Св. Неделя“ са наредени много жени, облечени в булчински рокли, между които била и тя. Дошъл Господ

Иисус Христос и започнал да ги разглежда, но не одобрил нито една. Сестра Сашка започнала да го пита: „Господи, защо не ни одобряваш?“ Господ Иисус не отговорил. В този момент чух вътре в мен Божия глас: „Защото българската църква е продадена невеста“.

Наскоро след това сънувах, че влизам в Първа петдесятна църква и на вратата ме посреща баща ми и ми казва: „Внимавай, защото по църквите е пълно с предатели“.

Когато написах книгата „Изцеление чрез вяра в Бога“, се колебаех дали да се издаде или да я унищожа. Тогава получих отговор: „Тази книга ще върне много хора от смърт в живот“. Сега също се колебаю и отговорът дойде: „Написаното в тази книга истина ли е? Ако е истина, защо се страхуваш?“

Моля се за пастирите и архиереите, които са били доносници и предатели, Господ да ги помилва, защото е много милостив и жалостив да им прости греховете. Отговорът е: „Ако нелицемерно, а искрено, от сърце се покаят“. Когато казах: Господи, Ти си справедлив, и за многогодишната им работа, проповядване и служене в църквата, те заслужават награда. Отговори ми се: „Никой от тях не е ощетен. За работата си, - като наемни работници, са получавали заплати, а някои са получили и пенсии, но за предателството, ако искрено не се покаят, наказанието е смърт“.

На 8 април 2019 г., като се молах, защото Господ ми каза на Бъдни вечер да плача за тях, и разсъждавах за съдбата на архиереите и пастирите, които са станали информатори, видях във видение море. Там имаше голям кораб, а до него плуваше голям сал с около стотина души. Едни лежаха, други стояха и разговаряха, трети весело танцуваха. Водата беше тиха и спокойна. Мислех си, че тези хора са корабокрушенци и са намерили спасение на този сал. Изведнъж задуха вятър, появили се вълни. Една голяма вълна понесе сала и го обърна в някаква бездна. Това видение означава, че Бог им дава втори шанс да се покаят, докато не е дошла приливната вълна.

Когато служител на бившата ДС се опита да ме завербува, предложих му за такава доходна работа да използват „партийците“. Той ми отговори, че всички 900 хиляди „комуни-

сти“ са задължени да им сътрудничат, но напоследък хората не им се доверявали, а на мен ми имали доверие. Наскоро чух изказване на служител на полицията, че по време на комунизма милицията имала на разположение около милион и половина информатори, а сега хората не искали да помагат и да свидетелстват за разкриване на престъпниците. Оказва се, че предупреждението, че по църквите е било пълно с предатели, е вярно, и то не само по църквите. Какво означава всичко това? Означава, че живеем наистина в последно време и предупреждението на Спасителя се изпълнява.

„Тогава мнозина ще се съблазнят; **и един други ще се предадат**, и един други ще се намразят; много лъжепророци ще се подигнат и ще прелъстят мнозина; и понеже беззаконието ще се умножи, у мнозина ще изстине любовта; а който претърпи докрай, той ще бъде спасен“/Мат. 24:10-13/.

Съблазнените, като станат предатели, намразват предадените, а и предадените намразват предателите и започват да се чудят защо им е изстинала любовта. А без любов никой няма да види лицето на Бога. В момента, в който някой християнин се е съблазнил, **той се е отклонил** от любовта.

„Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот, който да пребъдва в него“/1 Иоана 3:15/.

Има ли някакво значение дали убиецът е православен, католик или протестант? Мислите ли, че има верни православни, католически или евангелски християни, които много да обичат Иуда Симонов Искариотски? Бог не се впечатлява от църковния ни етикет.

Българският президент Жельо Желев заяви, че уважава, почита и изпълнява религиозни обреди на православната църква, но не вярва в никакъв бог. С други думи той е бил православен безбожник.

Българският премиер Андрей Луканов заяви, че е православен атеист. Думата атеист също означава без бог.

Българският патриарх Кирил се е самоопределял като православен анархо-комунист.

Вярвате ли, че в рая е пълно с православни безбожници, атеисти и анархо-комунисти, които, за да получат земна власт, са станали президенти, премиери и патриарси?

През месец август 2019 г. видях на сън десетина човешки глави без тела, но с крила, - на мястото на рамената им. Даде ми се знание, че това са много силни демони, които търсят човеци, на които обещава да ги издигнат като с крила до голяма земна слава, ако им позволят да се вселят в техните тела и чрез тях да се изявяват. Брат Георги ми каза: „Един от тях се казва членство в партията“. Тяхна плячка могат да бъдат човеци, които ламтят за световна слава на военни, политици, революционери, банкери, спортисти, музиканти, поети, артисти, журналисти, художници, писатели и дори църковни лидери и архиереи. Мнозина от тях признават, че за да достигнат до световната слава, са сключили договор със сатаната и са продали душите си на дявола, а други сами са затворили вратите на Небесното царство пред себе си, като са завършили живота си със самоубийства. Това се е случило с тях, защото са позволили да се вселят в тях демоните на сребролюбието, тщеславието, себелюбието и славолубието. Какво предлага демонът наречен „членство в партията“. Купува човешки души срещу привилегии, богатства, светска слава и земна власт.

Попитах парализирания от инсулт Димитър: „Като член на партията, клел ли си се, че ще й бъдеш верен?“ А той ми отговори: „Не може без клетва“.

Когато дяволът заведе Господ Иисус на висока планина и Му показа всички царства на света и тяхната слава, Му каза: „всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Тогава Иисус му казва: махни се от Мене, сатана! защото писано е: Господу, Богу твоему, ще се поклониш и Нему одному ще служиш“ /Мат. 4:9,10/. Веднъж един от последвалите Господ Иисус Христос каза: „...Господи, ще те последвам, където и да идеш. Иисус му рече: лисиците имат леговища, и птиците небесни - гнезда; а Син Човеческий няма, де глава да подслони“ /Лука 9:57,58/, като му даде да разбере, че ако

стане Христов последовател, трябва да се откаже от всякакви привилегии.

Когато ми предложиха да стана член на партията, попитах: „Мога ли да вярвам в Бога, да ходя на църква и да съм член на партията?“ Партийният отговорник се ядоса и каза: „Не може. Църквата е враг на партията и партията е враг на църквата“. Веднага направиха събрание, в което се опитаха да ме унижат, като казваха: „Предлагаме на един да му гласуваме голямо доверие и да го приемем за член на партията, но той си е въобразил, че е по-голям от партията“.

Един от колегите го убедиха и той стана кандидат - член. Една сутрин ни разказа, че е сънувал ужасен сън. Сънувал, че нещо мърда под възглавницата му. Като я повдигнал, видял голяма змия навита и съскаща. Той скочил от леглото, събудил се, но се развикал на жена си: бягай от леглото, че има голяма змия. Той напусна завода и стана управител на хижа на Витоша, но наскоро след това научихме, че е починал. Сънят на колегата Митов потвърждава, че всеки, който стане член на партията, вкарва демона на антихриста в семейството си.

Доц. д-р Боян Кастелов пише в статията си „По следите на една социално-политическа деградация“ във вестник „Трета възраст“, бр.36 от 4-10, 09.2019 г. между другото следното:

„Дори и при повишени цифри, на 9.IX.1944 г., Отечественият фронт наброява около 7000 партизани, приблизително толкова концлагеристи и политзатворници и няколко хиляди ятаци и помагачи. Но, - защо, щом по силата на биологичните закони, „активните борци“ трябва да намаляват, а те се увеличават и през 1980 г. са 240 000“.

Защото като такива ще получават облаги, привилегии и финансов просперитет. И по-нататък доц.Кастелов продължава: „В спомените си по-късно, Г.Чанков ще отбележи: „Привилегиите ги въведе Живков, за да не изпаднат в мизерия роднините на заслужилите борци и те са: народна пенсия, надбавка към заплатата, предимство при назначаване на работа, предимство при кандидатстване във ВУЗ, по-евтино медицинско обслужване, безплатни почивни станции,

еднократно /сума/ за придобиване на жилище, безплатна карта за градския транспорт, безплатна карта за ползване на обществена баня ... не след дълго привилегиите на бащите и майките се прехвърлят върху техните деца...С привилегиите се унищожава душевността на притежателите им – правят ги кариеристи, закононарушители чрез използване служебното им положение. **„Човекът с привилегии – ще отсъди по-късно поетът и драматург Ив.Радоев – е драматична личност, щото той привидно отива нагоре, а се унищожава като човек”**...Уви, и днес, 60 години от Живковите привилегии за активните борци, вървим към политическа несвобода и народът е поставен в бедност и неравноправие, щом един милион и половина от него живее под прага на бедността, а властимащите отново незаконно забогатяват”.

След демократичните промени **активните борци** нарастнали на около 900 000, „за да не изпаднат в мизерия роднините им”, раздадоха им по един кашон пачки в лева, куфарчета с чуждестранна валута и огнестрелно оръжие, за да пазят народните пари и валута. Само в град София два тира, натъпкани с кашони пари в левове и валута, са разтоварени и раздадени във фоайето на парк-хотел „Москва”(По свидетелство на полковник А.И от НСО). Но, - за да получат кашона и куфарчето, трябвало е да се поклонят на дявола, за да бъдат обладани и попаднат под властта на демона на партията.

Не се учудвайте, че пастири и пастирки проповядват благословието наречено „финансов просперитет”. Можете да се обзаложите, че те са синове, дъщери и внуци на „активните борци”. Чрез тях дяволът набира пътници за ада от евангелските църкви.

Господ Иисус и апостолите нямаха земна власт. Но, - те имаха власт над цялата сила на дявола, - да прощават грехове и да изцеляват болести.

„И като видя Иисус вярата им, каза на разслабения: дерзай, чедо, прощават ти се греховете... Но за да знаете, че Син Човеческий има власт на земята да прощава грехове

(тогава каза на разслабения): стани, вземи си постелката и върви у дома си”/Мат. 9:2,6/.

„А като свика дванайсетте Свои ученици, даде им сила и власт над всички бесове, и да лекуват болести”/Лука 9:1/.

„ето, давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии и на всяка вражеска сила; и нищо няма да ви повреди”/Лука 10:19/.

„А Иисус пак им рече: мир вам! Както Ме Отец прати, тъй и Аз ви пращам. И като рече това, духна и им казва: приемоте Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат”/Иоан 20:21-23/.

Малко преди да отиде на небето, Господ Иисус каза на апостолите: „даде Ми се всяка власт на небето и земята”/Мат. 28:18/.

Нека никога да не забравяме, че цялото царство на Вселената и всичката сила, и всичката слава са Негови и не можем да ги постигнем, нито с членуване в политически партии, сатанински или масонски организации, нито с помощ от демони, нито с договори с дявола.

Ние пък ще сключим Мирен договор с Небесното царство и ще отдаден всичката слава на нашия Небесен Отец, „защото Негови са царството и силата и славата”. Душите си предаваме на нашия Спасител и Господ Иисус Христос, Който даде скъпа цена за тях – Своята кръв и живот на Голготския кръст, за да имаме вечен живот, да бъдем при Него и да гледаме славата Му, която Му е била дадена преди сътворението на света.

В някои евангелски църкви се раздават формуляри, в които миряните трябва да попълнат отговорите на четири въпроса: 1. Трите имена. 2. Местоживеене. 3. Месторабота. 4. Точен размер на заплатата или пенсията.

Уверен съм, че пастирите не се интересуват, - чак толкова от първите три въпроса, за които се интересуват от ДС, колкото от четвъртия. Които не желаят да попълнят такива формуляри или не искат да си дават десетъка, имали право да участват в богослуженията, но нямали право да участват в

Господната трапеза. Такива пастири вършат греха, наречен „симония“. И те като Симон магьосника искат да търгуват с Божиите дарове.

„Тъй казва Господ против пророците, които въвеждат в заблуда Моя народ, които гризат със зъби – и проповядват мир; а който им не тури нищо в уста, против него война обявяват”/Мих. 3:5/.

„Защото от малък до голям всеки от тях се е предал на корист, и пророк и свещеник – всички действат лъжливо; лекуват раните на Моя народ лекомислено, думайки: „мир! мир!“, а мир няма”/Иер. 6:13,14/.

Научавам за други евангелски пастири, че лишават християните, които са кръстени като деца, от причастие, ако не се съгласят да се кръстят повторно. Те не си дават сметка, че попадат под анатема, като нарушават 59-то правило на Картагенския събор: „Да не се позволява да се повтаря кръщението” и 124 правило: „**Да бъде анатема** оня, който отрича нуждата от кръщаване малки деца”.

Сънувах, че се намирам пред параклиса „Св. Троица“. На поляната има трон и на него седи Съдията. Пред Съдията има маса. Пристига Никола Димитров Велев, братовчед на баща ми и Съдията става, подава му ръка и му казва: „Радвай се Никола! Ти спечели вечен живот!” Не съм чувал чичо Никола да е бил активен християнин, да е давал десятък или да се е кръщавал повторно в течаща вода с пълно потапяне, но беше много кротък човек. Кроткият човек затова е кротък, защото не счита себе си за по-мъдър, за по-силен, за по-духовен и за по-добър от другите човеци. Св. Цар Давид казва, че е по-добре да е живо куче, нежели мъртъв лъв, защото „Бог избра онова, що е безумно на тоя свят, за да посрами мъдрите; Бог избра онова, що е слабо на тоя свят, за да посрами силните; Бог избра онова, що е от долен род на тоя свят и е унижено, и това, що е нищо, за да съсипе онова, що е нещо, - та никоя плът да се не похвали пред Бога”/1 Кор. 1:27-29/.

Варненски и Преславски митрополит Кирил с псевдоними „Ковачев“ и „Владислав“

Завършил Софийската духовна семинария „Свети Иоан Рилски“, Богословския факултет на Атинския университет, Софийската духовна академия, специализира в Московската духовна академия, доктор по богословие, игумен на Троянския манастир, 1987 г. - главен секретар на Св. Синод, 1988 г. - Стопийски епископ, 1989 г. - Варненски и Великопреславски митрополит, 1994 г. - 2001 г. - Представител на Върховния църковен съвет.

На 9 юли, сутринта, 2013 година, - сънувах, че някакъв свещеник с дълга брада плува по гръб и се опитва да се завърти, но като че ли някой му държи ръцете отдолу зад гърба. Появи се силно течение, което го отвлече. Сутринта медиите съобщиха, че митрополит Кирил се е удавил. Според Варненската прокуратура, има голяма вероятност смъртта да е насилствена. След около два месеца сънувах, че се намирам на брега, на север от Варна, с лице към морето. От лявата ми страна има скалист бряг и от южната му страна малък плаж. На плажа, до скалите, има парче от автомобилна гума, на пясъка. От небето се чува глас, който казва: „Тук беше убит митрополит Кирил“. Свещениците и митрополитите казват да не вярваме на никакви сънища, но ако се окажат истина, поръчителите и изпълнителите, ако не се покаят и не изповядат убийството, - навреме, като затворят очи, ги чака огненото езеро.

В притчата за безплодната смоковница, - Господ дава една година отсрочка за наказанието.

„и ако даде плод, добре; ако ли пък не, на следната година ще я отсечеш“/Лука 13:9/.

Точно след една година, на 8 юли 2014 г. вечерта, страхотна буря с незапомнена градушка се изсипа върху столицата ни София. Изпочупени бяха стъклата на хиляди автомобили и сгради, бяха окършени много клони и имаше изкоренени дървета. Същия ден пострада и град Монтана и околностите му, където беше унищожена голяма част от реколтата.

След десетина дни, на 19 юли 2014 г. стана трагедията във Варненския квартал Аспарухово, при която загинаха (удавиха се) 13 души и бяха нанесени огромни материални щети. Възможно е някои от поръчителите да са от София и Монтана, а някои от загиналите да са между изпълнителите на убийството на митрополит Кирил или техни роднини. Причината, според експертите, бил природен феномен, а според мен, това е Божият гняв, чрез който Всемогъщият наказва и предупреждава поръчителите и изпълнителите на убийството на Неговия служител, да се свестят, опомнят и покаят. Това предупреждение се отнася и за ония, които скриха истината за това убийство. Може би, някои си казват, че такива като него, които са били информатори на ДС, не е голяма работа, ако бъдат ликвидирани. Такива стават съучастници на убийците.

След четири години, на 4 юни 2018 година, небето отново напомни на жителите на град Варна, - с поройните дъждове и торнадото над Варненско, и съборените къщи в с.Куманово, че кръвта на митрополит Кирил, - все още вика за отмъщение.

„Горко на ония, които мислят да се скрият в дълбочината, за да утаят кроежа си от Господа, които вършат делата си в мрак и казват: кой ще ни види? и кой ще ни узнае? Какво безразсъдство!“/Ис. 29:15,16/.

„И ще загърми Господ с величествен Си глас и ще яви замаха на Своята мишца в силен гняв и в пламък на всепопадащ огън, в буря, в наводнение и в градушка от камъни“/Ис. 30:30/.

„Ето, Аз ще направя, казва Господ, върху земния кръг бедствия... няма вече да мълча за беззаконията, които те

нечестиво вършат, и няма да търпя у тях онова, което те престъпно вършат: ето, невинната и праведна кръв вика към Мене, и душите на праведните непрестанно викат. Ще им отмъстя, казва Господ, и ще Си взема от тях всяка невинна кръв“/3 Езд. 15:5,8,9/.

„Има ветрове, които са създадени за отмъщение и в яростта си усилват ударите си; във време на устрема си те изливат сила и удовлетворяват яростта на Оногова, Който ги е създал. Огън и градушка, глад и смърт – всичко това е създадено за отмъщение“/И.С.Сир. 39:34-36/.

„Смърт, убийство, свада, меч, беди, глад, съсипия и удари - всичко това е за беззаконните; **и потопът беше за тях**“/И.С.Сир. 40:9,10/.

Беззаконници, положителното мислене няма да може да ви спаси от Божия гняв, ако не се покаете.

Отклонението на архимандрит Методий

С архимандрит Методий живеехме в един и същ жилищен блок, но в различни входове. Тогава той служеше в манастира „Свети Илия“ в квартал „Младост.“ С радост четях неговата книга „Отец Йоан Кронщадски“ и преведения от него Псалтир на Свети Ефрем Сирий. След богослужение на Възкресение Христово, което започна в 23 часа и привърши към 4 часа сутринта, го попитах: „Дядо Методий, не се ли измори 5 часа да служиш прав без почивка?“ Той се усмихна и отвърна: „Господ, Господ дава сили“. Понякога сядахме на пейката пред нашия вход и разговаряхме за нашата вяра в Бога. Веднъж той ми се оплака, че има големи болки по цялото тяло. Молих се за неговото изцеление и сънувах, че той е затънал в една кал до колене и шест дявола го бият с камшици. Помолих се в съня и казах: „Господи, защо тия дяволи бият Твоя служител?“ Чух глас от небето: „Защото той е вземал греховете на шест души върху себе си“. „Но нали, Господи Иисусе Христе, Ти си бил наранен и си умрял за греховете на всички човеци?“ „Така е, но архимандрит Методий не мисли така“. Разказах съня на дядо Методий и той каза, че това е точно така. Молил се е за изцелението на тежко болни хора, които били много добри, но невярващи, като вярвал, че Божественото изцеление е безусловно, поради това, че Бог е многомилостив и многожалостив. Такъв е, но е и много справедлив и за всяко престъпление изисква покаяние и вяра в Неговия Син, Господ Иисус Христос, че е страдал и умрял за нашите престъпления. Апостол Павел пише до Тимотей:

„Ръце на никого не възлагай прибързано, нито ставай съучастник на чужди грехове. Пази себе си чист“/1 Тим. 5:22/.

И в книгата Откровение четем: „И чух друг глас от небето да казва: излезте от нея (великата блудница – Вавилон), люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ, и да се не заразите от язвите ѝ“ /Откр. 18:4/.

Неслучайно народът казва, че доброто, - много често е враг на най-доброто. Много добри хора, които си мислят, че са много добри и не повярват, че имат нужда от Спасител, ще измамят себе си, като се лишат от вечния живот.

В „Църковен вестник“ орган на Българската Православна църква за религиозна и църковно-обществена просвета, от 11 април 1979 г., прочитах статията „Слизането на Иисус Христос в ада“ от архимандрит Методий, и разбрах защо е взимал греховете на добри хора върху себе си. В тази статия, между другото той пише:

„Ето дивният плод на страданията Христови! Ето наградата за послушанието, за търпението и униженията, за прощаване на обидите, за любовта Му към враговете! Ето постижението: главната крепост на противника е превзета, адът е пленен, тъмницата е изпразнена, затворниците са пуснати на свобода!“

„...но строши медните порти, за да стане тъмницата негодна; и не свалил железните ключалки, но ги счупил, та и стражата да бъде вече безсилна! Дето няма нито врати, нито ключалки, **там не може да бъде затворен никой**... Но Христос, желаейки да покаже, че е дошъл краят на смъртта, строшил медните порти“.

След като цитира различни места от книгите Иов, пророк Исаия, Псалмите и евангелията на Матей и Лука, възкликва: „Съвсем друго е Господ Иисус и като човек и като Бог еднакво чист и непорочен, еднакво праведен и милосърден, еднакво силен и всемогъщ, пил доволно чашата на изкупителните страдания, **оставил човешкото греховно бреме приковано там на кръста** - Кол. 2:14-16, сега за Него настъпва часът на тържествената победа, часът на дивната награда. Слязъл „в най-долните места на земята“, **изкъртил адските порти** и дарил на милиарди души най-великите дарове: свобода,

радост всеопрощение и близост до Господа и светите – **Ангели**” - Еф. 4:8-10.

Излиза, че смъртта и адът вече са унищожени. Чел съм подобно тълкувание на адвентистите, в което твърдяха, че и Иуда Искаротски е бил освободен от ада и спасен. Подходящо верую за всички диктатори, убийци, военнопръстъпници и вероломци.

Наистина и адът, и смъртта ще бъдат хвърлени в огненото езеро, но то ще стане след страшния Божий съд.

„И видях голям бял престол и Седналия на него, от Чието лице побягна земята и небето, и за тях се място не намери. След това видях мъртвите, малки и големи, да стоят пред Бога; отвори се книги; отвори се и друга книга - книгата на живота; и съдени бяха мъртвите по записаното в книгите, според делата си. Морето върна мъртвите, които бяха в него, смъртта и адът върнаха мъртвите, които бяха в тях; и съден биде всякой според делата си; а смъртта и адът бидоха хвърлени в огненото езеро. Тази е втората смърт. И който не бе записан в книгата на живота, биде хвърлен в огненото езеро”/Откр. 20:11-15/.

Наскоро, след като архимандрит Методий почина, сънувах, че съм седнал на същата пейка, на която си говорехме. Изведнъж земята до пейката се отвори и той излезе от там, като въздъхна облекчено и се усмихна. Светият Дух ми откриваше, че архимандрит Методий е жив, но Господ го е разходил до ада, за да види, а и аз да не си помисля, че адът е вече унищожен.

Отклонението на свещеника убиец на митрополит Борис

Митрополит Борис (Вангел Симов Разумов), (8.11.1888 – 8.11.1948) е завършил Цариградската духовна семинария, Богословския факултет в Черновиц, с учена степен доктор по богословие, и Философския факултет във Виена. Високообразован с дълбоко познаване на веровите истини, съчетано с филологическа култура. Владее 10 езика: руски, гръцки, немски, италиански, румънски, унгарски, турски, английски, църковнославянски и френски. Роден е в село Гявато, Битолско, на 8 ноември (Димитровден), 1888 г. Бързо напредва в църковната йерархия като йеродякон, йеромонах, архимандрит, ректор на Софийската Духовна Семинария. Негово дело е ограждането на Семинарията от външния свят със стена в изискан архитектурен стил.

На 14.12.1930 г. в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ наместник - председателят на Св. Синод, Видинският митрополит Неофит, заедно със синодалните архиереи, извършва ръкополагането му в епископски сан, - с името Стобийски.

Напътственото си слово митрополит Неофит завършва с думите: „...да станеш верен на обета си и да получиш онова, което е обещано за верността“. Новият архиерей иска само едно: **„Проясни, Господи, моята душа, за да стане достойна да бъде разпъната на Твоя кръст“**. Тези думи са на паметната плоча на владиката.

От 23.11.1931 г. до 17.03.1935 г. епископ Борис е главен секретар на Св. Синод.

През 1932 г. е натоварен с историческата мисия по възстановяване на каноническите ни връзки и вдигане на схизмата от Цариградската патриаршия. По този повод посещава

Иерусалим, където се среща с Птоломаидския митрополит Келадион – посредник в преговорите.

На 24.03.1935 г. епископ Борис е избран единодушно, както от народа, така и от висшата управа на Църквата, за митрополит на Неврокопска епархия. Като митрополит започва словото си с думите: „Защото, възлюбени чада, за нас, божиите създания, няма по-голямо благо от живото общение с Бога и искрено сърдечното, братско единение помежду ни!”

От декември 1940 г., въвежда ежедневно богослужение в храмовете, а също и църковно-народно честване на всички български светии.

В края на 1944 г. вече като Неврокопски митрополит, придружен от Величкия епископ Андрей, той участва в предварителните преговори с Вселенския патриарх Вениамин в Цариград. Преговорите завършват успешно – Патриаршеският Синод в Цариград, с протокол от 22.02.1945 г., решава окончателното вдигане на схизмата, тежаща над Българската Православна Църква.

На 21.01.1945 г. Неврокопският митрополит Борис председателства Народния събор в църквата „Св. София”, който избира третия поред екзарх – тогавашния Софийски митрополит Стефан.

От 25.01.1945 г. до смъртта си е член на Св. Синод на БПЦ и ценен съветник по междущърковните отношения.

Митрополит Борис в продължение на 14 години подготвя младежи от епархията, на които им се дава богословско образование за служение като епархийски свещеници.

На 8 ноември (Димитровден), 1948 г. в село Коларово, Петричко, след току-що завършилата св. Димитровденска служба, той е застрелян в храма от помазан за свещеник, възпламенил в себе си духа на Юда, Каяфа и Пилат. Жителите на цялото село са потресени, а по-късно – и цяла България, с изключение на антихристите, от варварското убийство. Може би, за такъв убиец, би било по-добре да не се е раждал.

Пастири, които не вярват в пророчески сънища, видения и откровения

На 27 ноември 1971 година сутринта сънувах сън, в който ми бе казано да отида във Втора петдесятна църква и да кажа: Църквата да се моли да бъде предотвратена самолетна катастрофа на летище София. Пастир от провинцията, който забранява на Иосуф да свидетелства, ще ме прекъсне, но аз да го попитам: „Поемаш ли отговорността за последствията върху себе си?“ Като каже „поемам“, тогава кажи: „Кръвта на ония, които ще загинат, да бъде върху теб и потомството ти“. Изступай дрехите си и кажи: „Прахът, полепнал по дрехите и обувките ми от теб, оставям ти ги“, и излез вълн.

Вечерта посетих събранието и се огледах за пастир от провинцията, но не видях такъв. Помислих, че сънят може да не е от Бога. След събранието станах и казах това, което ми бе заповядано. Тогава от първия ред в дясно се изправи пастир Георги Годжаров и ми каза: „Брат Петре, не занимавай църквата с политика. Редът в църквата е такъв, че тези неща най-напред се разказват на пастира, и ако той прецени, тогава се разказват пред църквата. Няма да се молим за никакви катастрофи“. Бях изненадан и не можах да го предупредя. Веднага след него стана една сестра и каза, че имала видение, в което видяла цялата църква водена от пастира, да изкачват някаква планина по една поляна. Пастирът и всички братя и сестри били облечени в бели дрехи. Пастирът отговори: „Ето такива видения давайте, а не да ни плашите с разни катастрофи“. Това видение е било разказано предварително на пастира и той е позволил да се каже.

След свършване на богослужението, пастир Годжаров дойде при мен и ме попита: „От колко време боравиш с Библията?“ Отговорих: „От около десетина години“. Той продължи: „Трябва да повярваш, че сънищата и виденията са в Стария Завет. В Новия Завет са прекратени“. Попитах го: „Поемаш ли отговорността за това, което ще се случи на летище София върху себе си?“ Той млъкна и бързо се отправи към амвона.

След няколко дни го срещнах при сестра Мара Димова. Той ми каза, че в Новия Завет пророческите сънища, видения и откровения са прекратени. Попитах го за сънищата на праведния Йосиф, в които Ангел от Господа му казва да вземе жена си Мария, да бягат с детето в Египет и да се върнат от там, защото тия, които искали да убият Исус, са измреели. Отговори ми, че това е в Стария Завет, а Новият Завет започвал от кръщението на Господ Исус Христос в реката Йордан. Тогава го попитах за виденията на Корнилий, на апостол Петър за плащаницата с нечисти животни, на апостол Павел за македонцеца, който го викал да им помогне и цялото Откровение на Иоан Богослов от Стария Завет ли са? Той се развика срещу мен: „Ти за какъв се мислиш? Да не си въобразяваш, че си апостол?“ Отговорих му: „Не съм апостол. Само казвам истината“.

След по-малко от месец на 21 декември 1971 година стана катастрофата със самолет Ил-18 на БГА „Балкан“, при която от 73-ма човека на борда загиват 28, между които са Паша Христова и голяма част от фолклорния ансамбъл „Аура“; между които беше и моят колега Папи от Електрокарния завод, който работеше в инструменталния цех на завода.

Когато машината набира скорост за излитане и се отлепя от пистата, се появява силен страничен вятър, който я накланя на една страна. Разследването стига до извода, че възетата на елероните са били погрешно свързани (самолетът е излезнал от основен ремонт преди полета) и затова вместо да излети, се забива на пистата, като при удара се разцепва на две. Спасяват се някои от пътуващите, които се намират в задната част на машината, между които са Мария Нейкова, Борис

Годжунов, Янка Рупкина и друг мой колега Стоян, който се отгърва само със счупен крак. Той работеше в монтажния цех на завода и ни разказа за ужаса, който са преживели на летището. А това можеше да не се случи, ако пастир Годжаров беше повярвал на съновидението и не беше спрял църквата да се моли Бог да предотврати катастрофата.

„Избявай водените на смърт, и не се отказвай от обречените на убиване. Ще кажеш ли: ето, ние не знаехме това? А Оня, Който изпитва сърцата, нима не знае? Оня, Който бди над душата ти, знае това и ще отдаде на човека според делата му“/Пр. 24:11,12/.

Наказанието за предателство е смърт

Посетихме със сестра ми, - Втора петдесятна църква и след проповедта, на вратата пастир Динов ни попита къде работим, и аз наивникът, като му имах пълно доверие, отговорих: Сестра ми работи в Радио София, а аз - в завод „6-ти септември“. Той се усмихна и каза: браво, браво. Наскоро след това сестра ми Анна Златанова беше уволнена по непригодност, след като за двадесет години безупречна работа бе наградена със златен орден. А мен ме понижиха на 2-ри разряд, „за немарливо отношение към работата“, независимо от това, че за отлична работа бях награден със златна юбилейна значка на Министерството на машиностроенето. Наградата получих за това, че след назначаването ми за бригадир на бригадата, която беше последна, стана първа, независимо от това, че за бригадири бяха назначавани последователно офицер от армията и партийният секретар на монтажния цех. Партийното бюро предложи на Стопанския съвет да бъде уволнен по непригодност, но председателят на профкомитета Райчо Каравасилев ме защитил с думите: „Какво, като е християнин, и мохамеданин да е, нали е добър работник?“ Попитах директора Станоев защо ме е наказал, а той отговори: „Аз съм директор, за да наказвам, а ти отивай, - да се оплакваш, където искаш“. Понеже много

настоявах да каже провинението ми, за да мога да се поправя, той излъга: „Един циганин от задругата ми каза, че си ме псувал на майка“.

През пролетта на 1976 година сънувах, че се намирам на кръстовището на бул. „Ботевградско шосе“ и ул. „Гаврил Кръстевич“ в гр.София. В небето се чу силен глас, като из гръмотевица, който каза: „Ще очисти земята от това извратено и нечестиво поколение“. Хората изпопадаха по земята. Коленичих и казах: „Господи, какво да направим?“ Гласът, все така мощен, отговори: „Всеки да се помири с брат си и да сключи Мирен договор с Небесното царство. Всички, които служат и на Христос, и на антихристите, са предатели. Наказанието за предателство е смърт“. На кръстовището застанаха трима души: пастир Динов, пастир Ангелков и Петко Бъчваров. Гласът продължи: „И тримата са предатели, и ако не се покаят, небето ще ги осъди на смърт. Първият предателства в доброволния отряд, вторият – в Държавна Сигурност, а третият – в партията. И нито проповедите, които проповядват, и нито песните, които пеят, и нито молитвите ще им помогнат, ако не престанат, защото наказанието за предателство е смърт“.

Като отивах на църква в кв.Хаджи Димитър, настигнах пастир Динов и му разказах съня. Той каза: „Това не е точно така“. В проповедта, - пастир Динов каза, че в Кана Галилейска, - Иисус е направил водата на гроздов сок. Когато казах, че в Евангелието пише „вино“, и аз вярвам, че е вино, и ако пишеше оранжада, щях да вярвам, че е оранжада, той каза от амвона: „Както каза брат Петър, Христос е направил водата на оранжада“.

Тази нощ сънувах, че се намирам в същата църква и на амвона проповядва пастир Динов. В църквата влизат двама Ангели и единият му казва да слезе от амвона. Сложи му върху главата един чувал, който покри цялото му тяло. След това му върза едно въженце около врата и го изведе навън. В двора на църквата имаше голямо дърво, отрупано с много плодове. Застанах под дървото и Ангелите го доведоха при мен. Един от тях ме попита: „Имаш ли нещо да му кажеш?“

Казах: „Брат Динов, страшно нещо е да се изопачава словото на живия Бог“.

Вечерта на шести юни 1976 г. ме простреляха в гърба на две места и през нощта се разходих до Стъкленото море в небето, което е под Божия престол, но Господ ме върна на леглото и ми каза: „Дишай!“ И аз оживях, за да се чудят антихристите и пастирите, които не вярват в откровения. Независимо от това, здравословното ми състояние рязко се влоши. Приеха ме в болницата за професионални заболявания, - с диагноза „отравяне с тежки метали“. След 15 дни ме изписаха здрав и трудоспособен. Същия ден си направих изследване на кръвта и урината в районната поликлиника. Кръвта ми се съсирваше в епруветката. На следващия ден участъковата лекарка, доктор Филипова, дойде у дома, - и ми каза, че изследванията ми, - били много лоши и веднага трябвало да постъпя в болница. Подадох ѝ епикризата от предния ден, в която пишеше „здрав и трудоспособен“, на която бяха сложили подписите си десетина лекари, които са се ктели с Хипократовата клетва. Тя вдигна рамене и без да каже нито дума, напусна жилището ми. Бог да благослови двамата психиатри и потомството им, които отказаха да подпишат епикризата с думите: „Не може един работник, който за 16 години трудов стаж в тоя завод, и е ползвал само 17 дни болнични, да е симулант и психично болен, както ни убеждават от ръководството на завода“. Заводската лекарка отказа да ми завери болничните, защото директорът ѝ казал, че съм симулант, а лекарите ми били приятели.

След известно време, на 29 август 1976 г., пастир Зарев каза от амвона: „Не знам как да ви кажа... Брат Динов внезапно е починал“. Тогава сънувах, че у дома дойде един майор от армията и каза: „Пастир Динов не можа да влезе в Небесното царство. Той пишеше дописки срещу вас“. Аз бях легнал и като се изправих, казах: „Той сигурно е писал дописки до вестниците?“ Майорът с много тъжен глас продължи: „Дописките натежаха на везните. Осъден е“.

Когато бяха отворени досиетата, се оказа, че информаторите не са писали „доноси“, а „дописки“.

Дописките, които пастир Динов е писал срещу мен и сестра ми, ние му прощаваме, та да не натежат на везните, но ако и тогава натежават, призовавам всички пострадали от неговите дописки да му простим. Вярвам, че тогава милостивият наш Отец ще го помилва. Разбираме ли колко правилен е обичаят между православните християни, когато изпращат покойник или дори да чуят име на такъв, да казват: „Бог да го прости“ или „Бог да му прости“.

Сестра Мара Димова ми разказа, че е сънувала пастир Динов. Тя го попитала: Как е там брате? А той отговорил: „Никога не съм очаквал, че Господ Иисус Христос е толкова строг“.

Брат Иван от Герман ми каза, че е сънувал как няколко дявола носят Ангел Динов, който се обърнал към него и му казал: „Никому не казвай, че не съм спасен“.

Наскоро след това сънувах, че Господ ми казва: „Иди в църквата на ул. „Бачо Киро“ и когато пастир Ангелков застане на амвона, ти иди на стълбите и го попитай: „Питам те в името на Отца и Сина, и Светия Дух: кому служиш: на Христос ли, или на антихриста? Ако излъжеш, ще онемееш“.

Отидох в църквата, но на амвона беше пастир Зарев. Когато свърши хвалението, Зарев каза: „Днес ще ни послужи брат Ангелков“. Станах и отидох на стълбите. Ангелков застана на амвона и погледите ни се срещнаха. Той стоеше и мълчеше. Минаха доста минути в мълчание и очакване да заговори. Зарев каза: „Хайде бе брат, говори“, а той отговори: „Изчезна ми мисълта, нямам мисъл“. Сега беше моят ред, но аз се стъписах и замълчах. Не изпълних Божията заповед. Ангелков слезе от амвона и Зарев продължи богослужението. Когато завърши, слезнах, за да пресрещна Ангелков, който бързаше към вратата. Като ме видя, разтрепера се като лист. Не съм виждал така треперещ човек. По-късно разбрах, че това треперене е на демона на предателството, който е бил в него и е очаквал да бъде изгонен, но аз не си свърших работата. „Ти вярваш, че Бог е един: добре правиш; и бесовете вярват и треперят“/Иак. 2:19/. В този момент Зарев дойде и застана между нас, като каза: „Брат Петьо, той не е такъв човек“. Не

бях казал нито дума. Ангелков се съвзе и се развика: „Ти ли ще ме съдиш, бе? Ти си ходил при баптистите“. Тръгнах си, без да кажа нито дума, - от това, което Господ ми заповяда и така не изпълних заповедта Му. Наскоро след това научих, че и Ангелков е починал. Бог да го прости. Макар и агент на ДС, все пак е проповядвал Божието слово.

„Господи Иисусе Христе, Ти си Бог, Който слезе в ада и разруши веригите на мрака, с които бяха оковани непокорните. Затова успокой и душите на отклонилите се патриарси, митрополити, свещеници и евангелски пастири и подари им вечен покой“.

Срещнах се и с Петко Бъчваров. Разказах му съня. Той каза, че всичко, което е казано за него, е вярно. Приели го за кандидат – партиен член и му поставили партийно поръчение: да се сприятели с мен и да донася в партията какво говоря и с кого се срещам. След около 30 години дойде на събранията ни и ме попита: „Брат Петьо, аз ли съм този, за когото е писано в Мирния договор, че те е предавал в партията?“ „Ти си, брат Петко, защото повярва на откровението, призна си и се покая, и затова си жив. А ония, които не повярваха, че съновидението ми е от Господа, макар и да бяха пастири, отклониха се в неверие и умряха“.

На 12.11.1976 г. подадох молба за напускане, но трябвало да чакам тримесечно предизвестие. Макар и отровен, продължавах да ходя на работа. Напуснах през февруари 1977 година, но трудовата си книжка получих на трети март, ден на освобождението на България от Османско робство. Също така, точно на трети март беше уволнена и сестра ми Анна Златанова от Радио София по непригодност. На пазара в Младост срещнах един работник от ковашкия цех, който беше в партийното бюро на завода. Той ми каза: „Знаеш ли, че наскоро след като ти напусна, директорът Станоев внезапно почина?“. Жалко за него, защото беше много добър инженер и много трудолюбив, но не знаеше, че който посяга на децата на Бога, допира се до зеницата на окото Му - Зах. 2:8.

Веднъж, като пътувах с трамвая, на спирката при Операта се качи един професор, който много приличаше на артиста

Лео Конфорти. Като ме видя, той се стъписа, скочи от трамвая и побягна по тротоара на бул. „Дондуков“. Този човек работеше в Биологическия факултет, а там направиха опит да ме ликвидират с изотопи. Той, може би, си е мислил, че съм умрял и вижда духа ми.

Друг път, като пътувах пак в трамвая, на спирката на площад „Гарибалди“ от предната врата се качи о.з. полковник Владимиров. Аз бях при средната врата. Като го видях, вдигнах ръка и го извиках, за да се видим. Като ме видя, той скочи от трамвая и побягна по площада.

Няколко години след като ме простреляха във Втора петдесятна църква по време на молитва, и се опитаха да ме унищожат, на вратата на апартамента ми се позвъня. На площадката стояха мъж и жена, които попитаха: „Тук ли е живял Петър Велев?“ Отговорих: „Да“. Държаха някакви папки с документи, разтвориха ги и заявиха: „Ние сме наследници на Петър Велев“. Попитах ги: „От къде сте?“ А те отговориха: „От Негушево“. Тогава им казах: „Аз съм Петър Велев“. Те се стреснаха и хукнаха надолу по стълбите. Предполагам, че са синът и дъщерята на убиеца, който ме простреля в гърба и е от Негушево. Убийците са мислели, че съм умрял и са подготвили фалшиви документи, че са мои наследници.

Защо тия хора бягат от мен? Отговорът се намира в Божието слово:

„Нечестивецът бяга, когато никой го не гони, а праведникът е смел като лъв“/Пр. 28:1/.

На 20 март 2019 г. сутринта сънувах, че ме мобилизират и заедно с десетина мъже ни обличат във военна униформа. Строихме се в редица по един и тръгнахме. От лявата ни страна застанаха войници облечени в червени униформи. Някой заповяда: „Бийте новобранците!“ Усетих, че ми нанесоха два удара в гърба. Болката веднага престана, както когато бях коленичил във Втора петдесятна църква. След малко видях, че този, който ме удари са го вързали със стоманено въже, влачат го и го удрят с тояги, а той се мъчи да се освободи с изкривено от болка лице. Предполагам, че това е този,

който ме простреля в гърба. Моля се за него, - Господ да го помилва, защото по-голям грях има оня, който заповяда да ни бият или убият. Дано това, което пиша стигне до него, за да се покае, защото, ако не се покае, го очаква страшно наказание.

Някои от пастирите доносници, след като научиха, че християните в България знаят агентурните им псевдоними, излязоха пред амвоните и казаха, че са се покаяли. Дали си дават сметка колко големи грехове са доносите, които са писали за тия, за които Господ е пролял кръвта Си и каква наследствена обремененост оставят на потомството си? Дали наистина са се покаяли? Според мен, те трябва да поискат прошка от всички, срещу които са писали „дописки“, ако искат покаянието им да е искрено, а не формално.

Една сестра ме помоли да отидем в болницата, където по спешност бе приета майка ѝ. Уговорихме се със сестра М. да я посетим. През нощта тя сънувала сън. Господ ѝ казал: „Няма да ходите в болницата. Петър ще ти каже защо“. Срегнахме се на уговореното място и аз ѝ казах: „Няма да ходим в болницата. Тази нощ Господ ми каза, че няма да бъде изцелена, **защото нейният внук е писал доноси против мен**“. След няколко дни болната почина.

Оказва се, че има наследствена обремененост от внуците към родителите и прародителите. Да си спомним за Офни и Финеес, нечестивите синове на свещеник Илий /1 Цар. 2:12 до 4:22/. И баща им загина и потомството им беше прокълнато, да умират в средна възраст.

„Затова Господ Бог Израилев казва тъй: Аз бях рекъл тогава: домът ти и домът на баща ти ще ходят пред лицето Ми навеки, но сега Господ казва: да не бъде тъй, защото Аз ще прославя ония, които Мене прославят, а ония, които Ме безславят, ще бъдат посрамени. Ето, настъпват дни, в които ще пресека мишцата ти **и мишцата на бащиния ти дом**, тъй че (никога) няма да има старец в твой дом...но цялото потомство на дома ти ще умира в средна възраст“/1 Цар. 2: 30,31,33/.

Святият Дух ми говори на сън и ми каза: „Днес ще срещнеш Георги Ч., кажи му: Знам къде отиваш. Той ще ти отговори: Не е възможно да знаеш. Попитай го: И за Господ ли е невъзможно да знае? Ако не престанеш, ще се разболееш от рак и след един месец ще умреш“. През целия ден очаквах да го срещна и вече мислех, че откровението не е от Светия Дух, когато около 21 часа, - се качих в трамвай №3, за да се прибирам у дома и в трамвая се изненадах, че виждам брат Георги Ч. Казах му: „Знам къде отиваш“. Той отговори: „Не е възможно да знаеш“. Като вдигнах ръката си и посочих нагоре, попитах: „И за Него ли е невъзможно?“ Той отговори: „За Него е възможно, но не и за теб“. „Отиваш при Ангел Динов, да му предадеш братята и сестрите ми, от Баптистката църква, а той да ги предаде в Доброволния отряд. Покай се и престани, за да не погинеш“. Той пребледня, изчерви се и каза: „Вярно е. Ще престана“. След около десетина дни отново го срещнах в същия трамвай, като се качих на същата спирка. Той ми се оплака, че му пишели анонимни писма, в които го заплашвали, че ако не престане да ги предава, ще пострада. Попита ме дали аз не му пращам тия писма. Отговорих му: „Защо ще ти пращам писма, като аз ти казах това в очите“. Той каза: „Но, - аз престанах?“ Отговорих: „Ако си престанал, няма да имаш проблем, но ако не си, мен можеш да ме излъжеш, но Господ – никога“. След около един месец брат Георги Ч. почина от скоротечен рак. Защо ли? Защото не е повярвал на откровението и не е престанал. Той се движеше главно между младежите на Баптистката църква и те бяха го кръстили с галовното „чичо Чан“, а той е ходил да ги предава.

Брат Георги беше болен. Събрахме се в дома му, в квартал Младост 1, в София, да се молим за изцелението му. Дойде и един много известен в евангелските среди пророк. По време на молитвата за изцелението на брат Георги, - аз имах откровение не за болния, а за пророка, който заяви, че ако не потърси помощ от медицината, Бог ще го изцери, но ако потърси лекарите, ще умре, както цар Аса не потърси Господа, а лекарите, и умря. Изведнъж пророкът се обърна

към мен и рече: „Ти имаш някакво откровение за мен!“ Казах му, че е истина, но трябва да му го кажа насаме. Той настоя да говоря пред всички. Откровението беше, че той е изневерил на жена си. Присъстващите скочиха срещу мен и се развикаха: „Как смееш да хулиш най-големия пророк в България!“ Пророкът даде знак с ръка да замлъкнат и когато настана тишина, каза: „Истина е. Една мръсница ме съблазни“. Въпреки, че не потърси помощ от медицината, а усърдно се молихме за изцелението му, брат Георги почина. При аутопсията се оказа, че причината за смъртта е спукан апендицит. Имаше ли този пророк пророческа дарба? Имаше. Той разбра, че ми е дадено откровение за него. Защо даде такъв неправилен съвет, макар да цитираше от Божието слово? Святият Дух беше го оставил, понеже Той не може да присъства там, където има грях, защото грехът вони.

Знам за най-малко още два такива случая, където отгледани деца починаха, защото фанатизираниите им родители отказаха медицинска помощ. И при двата случая, - причината беше спукан апендицит. Да се отричат постиженията на медицината, е, меко казано – неразумие и непознаване на Божието слово. Това дава повод на безбожниците да хулят църквата и Библията, и да твърдят, че са против науката. Искам да им припомня, че голяма част от великите учени са вярващи. Такива са: Дмитрий Менделеев, Иван Павлов, Блез Паскал, Луи Пастър, Исак Нютон, Айнщайн, професор Чирков и плеяда други учени, и хиляди чудесни лекари. Някои разпространяват лъжата, че Писанието било против медицината и лекарите. Ето какво казва Библията по този въпрос:

„Почитай лекаря с чест според нуждата от него, защото Господ го е създал и лекуването е от Вишния, и от царя получава дар. Знанието на лекаря ще възвиси главата му, и между велможите ще бъде на почит. Господ е създал от земята лекарства, и благоразумен човек не ще ги пренебрегва. Нали чрез дърво водата стана сладка, за да бъде позната Неговата сила? Затова Той е дал на хората знание, за да Го прославят в Неговите чудни дела: с тях Той лекува човека

и премахва болестта му. Който приготвя лекарства, прави от тях смес, и занятията му не се свършват, и чрез него бива добро по лицето на земята“/И.С.Сир. 38:1-8/.

По-надолу авторът ни съветва да не бъдем небрежни в болестта си, а да оставим греховния живот, да изправим ръцете си и очистим сърцето си от всякакъв грях; да се молим Господу и Той ще ни изцели. Тогава да въздадем хвала на Бога. И пак продължава:

„...и дай място на лекаря, защото и него Господ е създал, и да се не отдалечава той от тебе, защото е потребен. В някое време и в ръцете на лекарите има успех; защото и те се молят Господу, за да им помогне да дадат на болния облекчение и изцеление, за продължаване живота“/И.С.Сир. 38:12-14/.

И пак предупреждава, че който съгрешава пред Твореца, ще падне в ръцете на лекарите. От Посланието до Колосяните научаваме, че евангелист Лука е бил лекар.

„Поздравява ви Лука, многообичният лекар“/Кол. 4:14/.

Огромни средства се отделят за здравеопозването на населението в целия свят, и да се отричат постиженията на медицината, си е чист фанатизъм.

На господата от висшето общество на България, - Бог им дава шанс да спасят душите си, като се помирят с Бога и престанат да лъжат, за да не горят в огненото езеро, защото искат или не искат, рано или късно, земният им живот ще свърши и ще преминат в друго измерение.

Сънувах, че се намирам във въздуха над Народното събрание и виждам един отвор, който се намира по средата между БАН, Светия Синод, Народното събрание и Храм-паметника „Св. Александър Невски“. Виждах разрез на земната кора при този отвор. На няколко метра надолу под земята се виждаше огромна кухня, която беше точно под изброените по-горе постройки. Дълбоко надолу, в долния край на кухнята, гореше огнено езеро. През отвора падаха в огненото езеро добре облечени хора. В небето се чу глас, който каза: „Падането на падналите“. Някои твърдят, че Народното събрание е построено върху гробище от римско време, и

затова народните представители злобят едни срещу други и с омразата си, - разделят народа.

Преди най-голямата в историята на човечеството катастрофа с АЕЦ в Чернобил, чиито мащаби се крият и до днес, се е състоял сатанински парад на работниците и служителите в атомните централи. На голям плакат е написано с големи букви ЧОРТ С НАМИ! – Дяволът е с нас. И резултатът е налице. На парада са присъствали и са рекламирали дявола – сатанисти, президентът на Академията на СССР – другарят Александров, вицепрезидентът и много други официални лица.

Тъй като имах откровение, че катастрофата е в резултат на саботаж, възможно е същите да са организирали и сатанинския парад.

„на всички лъжци делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт“/Откр. 21:8/.

Нека чуят всички професионални лъжци от всички партии и организации, които най-безцеремонно лъжат народа. Пиша всичко това, защото ме обзема ужас, - при мисълта, че такова огромно множество експерти, културни, високообразовани, интелигентни, умни българи – ще горят в огненото езеро и ще вкусят от втората смърт, ако не приемат Мирния договор с Небесното царство и не се променят.

Лъжци могат да бъдат и такива, които може и да наричат себе си християни. Да си спомним какво се случи с Анания и жена му Сапфира. Те излъгаха апостол Петър и погинаха.

„Петър каза: Анание, защо сатаната изпълни сърцето ти да излъжеш Духа Светаго и да скриеш от стойността на нивата?... Защо вложи в сърцето си това нещо? **Ти излъга** не човеци, а Бога. Като чу тия думи, Анания падна и издъхна; и голям страх обзе всички, които чуха това“/Деян. 5:3-5/.

„Но, ако в сърцето си имате горчива завист и свадливост, не се хвалете и **не лъжете** против истината“/Иак. 3:14/.

„Който казва: „познах Го“, а заповедите Му не пази, **той е лъжец**, и истината не е в него...**Кой е лъжец**, ако не оня, който отрича, че Иисус е Христос? Той е антихрист, който отрича Отца и Сина“/1 Йоана 2:4,22/.

„Не се лъжете един други, след като съблякохте ветхия човек заедно с делата му“/Кол. 3:9/.

„А Духът ясно говори, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, като се предават на мамливи духове и бесовски учения чрез лицемерието на ония, **които говорят лъжа** и имат жигосана съвест“/1 Тим. 4:1,2/.

Ония, които не желаят да се помирят и да повярват в Бога, ще повярват на духа на антихриста, „чието явяване, по действие на сатаната, е с всяка сила и с поличби и лъжливи чудеса, и с всяко несправедно прелъстяване ония, които загиват, защото не са приели любовта на истината за свое спасение. И затова Бог ще им прати действие на заблуда, за да **повярват на лъжата**“/2 Сол. 2:9-11/.

Християнските вероизповедания са разделени на православни, католици и протестанти. Във всички християнски вероизповедания има само два вида християни: обичащи и мразещи. Ние от кои сме? Фарисеите представяха себе си като много праведни, но Спасителят ги нарече варосани гробници.

„Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото се оприличавате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а вътре са пълни с мъртворешки кости и с всяка нечистота“/Мат. 23:27/.

Никога не трябва да забравяме, че християнството е вероизповеданието на Любовта. Любов дори към враговете. Единственото нещо, което християнинът, бил той православен, католик или евангелист, има право да мрази, е греха.

Има християни, които са били благословени и изцелени и са опазили благословието си. Има и такива, които са продали благословието и изцелението си, като Исав за паница леща. А има и такива, които са били благословени и изцелени, отклонили са се, и после са се върнали при своя Спасител, подобно на Блудния син.

Завърнали се като блудния син

Свидетелство за Божия слава на Мария Щурм от Германия.

Скъпи братя и сестри в Господа Иисуса Христа, Вие не ме познавате, макар, че аз всяка седмица с голяма радост ви „посрещам“ виртуално в моя дом в далечна Германия. Някои от вас познавам вече и по имена – като брат Панчо... Редовно слушам Словото, моля се заедно с вас и се чувствам част от вашето духовно семейство. Но, какво би било едно семейство без своя духовен баща, който да го поучава, насърчава и защитава от вилнеещото в този свят зло. Благодаря на Бога, на брат Петър Велев, който стана и мой духовен баща.

И вече разбирам думите на апостол Павел: „Защото, ако имате и десетки хиляди наставници в Христа, много бащи нямате, понеже аз ви родих в Иисуса Христа чрез Евангелието“/1 Кор. 4:15/. Този текст от посланието напълно се отнася и за мен, защото моето раждане като „нов човек“, Господ извърши чрез проповедите на брат Петър, които проповеди започнах да слушам преди много години в интернет на сайта www.pokayanie.info.

Тук ще направя едно отклонение, за да изразя недоумението си от факта, че брат Лазар е свалил от сайта си целия профил на брат Петър. Няма да скрия, че аз посещавах този сайт изключително и само за проповедите на брат Петър. Но недоразумението ми стана още по-голямо, когато разбрах, че причината е свързана с непростителност. Честно казано, стори ми се доста парадоксално, защото страницата, която брат Лазар администрира, се казва „Покаяние“ и там се проповядва покаяние, а има ли покаяние без прошка?!

Но да се върна към моето „новорождение“. Аз съм православна християнка и да си призная, в началото - погледнах с известно недоверие на вече споменатата страница, защото до този момент съзнанието ми пазеше по-скоро огорчения от отношението на евангелските християни към православието и към Света Богородица. Но, Господ знае как да работи с

всеки от нас. Той насочи вниманието ми към свидетелствата на излекувани от различни болести, които разказваха как Господ ги е изцерил. Бях заинтригувана и вече исках да чуя тези чудодейни молитви, защото и аз самата имах и здравословни, и житейски проблеми.

Така станах „член“ на вашето духовно семейство, а Господ започна да ме лекува и да ме обучава чрез проповедите на моя духовен баща. И вече години наред брат Петър ме води по тесния път към спасението, като ми открива тайните на Словото на нашия Господ. Истински празник за душата ми беше, когато слушах проповеди, призоваващи към братска любов между православни, католици, евангелисти... Благодарих на Бога, че ме е довел в църква, която не толерира омразата, защото Бог бе превърнал тази църква в оазис на Божията изцелителна любов. А тази любов е самият Господ Исус Христос.

Както вече писах, и аз самата имах проблеми, които се опитвах да реша единствено и само със своите си сили. Слушайки проповедите, започнах да разбирам, колко е важно да се опирам не на себе си, а преди всичко на Божията десница. Имаше обаче условия, които брат Петър разясняваше разбираемо и с примери. Така започнах да се уча да практикувам вярата си според Божиите стандарти. Като начало изхвърлих всички богохулни книги, а в интернет намерих аудиобиблия и започнах редовно да я слушам. Дотук – добре, но по-трудно беше с греховете. Започнах да се моля на Светия Дух да ми ги разкрива, като си мислех, че няма чак толкова за разкриване. Горчиво съм се лъгала! Имаше, и още как! И вече години наред, - Светият Дух ми показваше и малки, и големи грехове и вероятно ще продължава да ми показва, защото, докато сме на този свят – грешим.

Като споменах за прошката, трябва да си призная, че и с нея не ми беше лесно да се справя. Проповедите на брат Петър ме окуражиха да поискам и да дам прошка дори и на хора, отишли си от този грешен свят. Когато се реших да го

направя, не знаех, че ми предстои една мъчителна дисекция на живота ми. Надничайки в душата си, с изненада открих, че не само мен са наранявали, но и аз самата твърде много съм наранявала. Спомних си случки, когато думите ми като скалпел са се забивали в опонента ми и с които случки никак не се гордея. Честно казано, прошката си е истинска духовна операция, но без упойка.

Следващата стъпка по пътя на спасението и изцелението ми беше приемането на Мирния договор. За пръв път чух за него в една от проповедите на сайта www.pokayanie.info и заедно с цялото събрание направих отричане. Пак на този сайт слушах многократно и записа, в който брат Петър четеше Мирния договор и обясняваше как е написан. За съжаление този запис също е свален, а аз съм давала на много хора в нужда адреса на горната страница.

Дотук разказът ми беше, - как Бог, чрез брат Петър, ме учеше да практикувам вярата си. Но наред с това, Господ Иисус правеше и чудеса в живота ми. Случаите са твърде много, но ще се спра само на две нелеки изпитания. Поставиха ми диагноза предраково състояние (събиране на мъртви клетки, които водят към рак). Оперираха ме и трябваше на всеки 6 месеца да правя контролни прегледи. В рамките на година правех такива прегледи, но в същото време много се молах, и вземах свето Причастие в Руската църква. Не след дълго, просто бях убедена, че Бог ме е излекувал и няма смисъл от висене пред лекарски кабинети. Оттогава са минали над 10 години. Но, - както се казва, злото не идва само. Една друга житейска ситуация ме доведе до духовен срив. Няма толкова жестока болка, като болката на душата. Жив си физически, но сякаш не съществуващ. Всичко, което правиш е механично, животът няма смисъл. Дори не можех да се моля. И точно тогава Господ ми изпрати вас и брат Петър.

Няма да е преувеличено, ако кажа, че Господ ме извади от това състояние чрез брат Петър. Когато го слушах да говори, все едно, че баща си слушах. Вдъхваше ми кураж непоколебимата му вяра в Христа, силното му упование в

Бога, особено по време на комунизма, за което разказваше дори с чувство за хумор. Редовно слушах проповедите, молах се заедно с вас и Бог ме върна към живота.

И сега, когато поглеждам в миналото, мога само да благодаря на Исус за всичко. С известно закъснение искам да благодаря и на тебе, брат Петре. Благодаря на Бога, че те има. Моля Го да те пази, защото си ни нужен, и защото – „жетвата е голяма, а работниците малко“/Мат. 9:37/. Бог да те благослови, брат Петре – тебе и делото ти за Господа. Бог да благослови и закриля всички братя и сестри в събранието. Помолете и вие нашия Господ да води и закриля мен и децата ми, които също са вярващи и работят на Божията нива.

Ваша сестра в Христа – Мария.

Децата на сестра Мария са син, снаха и внук, които заедно с нея, - редовно ходят на църква. Сестра Мария е била изцелена, но след време е преживяла духовен срив. За такъв срив съм слушал и от други братя и сестри, които обикновено изпадат в отчаяние. Но, - тя е взела правилното решение: да слуша редовно проповеди, да се моли упорито, да търси помощта на братя и сестри и да прославя Бога.

„Изцели ме, Господи, - и изцелен ще бъда; спаси ме, - и спасен ще бъда; защото Ти си моя хвала“/Иер. 17:14/.

Имам само тази забележка, че нито аз, нито тя, нито който и да е, ще има някаква полза от това, да ме нарича свой духовен баща. Всички имаме само един Духовен Баща, Който ни роди „свише“, „от Духа“, а помежду си - сме братя и сестри в Христа Исуса.

„Исус му отговори (на Никодим) и рече: истина, истина ти казвам: ако някой се не роди свише, не може да види царството Божие..., роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух“/Иоан 3:3,6/.

„А на всички ония, които Го приеха, - на вярващите в Неговото име, - даде възможност да станат чедата Божии; ... от Бога се родиха“/Иоан 1:12,13/.

На мен също са ми задавали въпроса: „Кой е твоят духовен

баща?“ Отговарям: „Святият Дух“. „Кой ти благовества?“ – „Мнозина са ми благовествали“.

По-добре ще бъде за всички нас, нито да се хвалим, нито другите да хвалим, а само с Господа да се хвалим.

Иов казва: „Няма да гледам човека на лице и никого няма да лаская, защото не умея да лаская: на часа моят Творец би ме убил“/Иов 32:21,22/.

Николаитите и днешните им последователи

„Но ти имаш това добро, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя... Но имам малко нещо против тебе, задето имаш там някои, които държат учението на Валаама, който учеше Валака да вкара в грях синовете Израилеви, та да ядат идоложертвено и да блудстват. Тъй и ти имаш някои, които държат николаитското учение, което мразя“ /Откр. 2:6,14,15/.

Валаам е бил истински пророк. Ето какво казва Валаам на Валака: „Бог не е човек, та да лъже, нито е син човешки, та да се отмята. Той ли ще каже, и не ще направи? Ще говори, и не ще извърши? Ето, аз почнах да благославям, защото Той е благословил, и аз не мога да изменя това. Не се вижда беда у Иакова, и не се забелязва злочестие у Израила; Господ, негов Бог, е с него, и той има тръбен царски звук; Бог го изведе из Египет; той е бърз като еднорог; **няма магьосничество у Иакова, няма чародейство у Израила;** на времето си ще кажат за Иакова и за Израила: ето какво стори Бог!“ /Числа 23:19-23/.

Валаам пророкува и за Витлеемската звезда и за идването на Спасителя: „Виждам Го, ала не сега още, гледам Го, ала не отблизо. **Изгрява звезда от Иакова, и се издига жезъл от Израила**“ /Числа 24:17/.

Валаам дава нечестив съвет на Валак, да постави съблазни пред Израила и това става причина да настане мор. Отклонението на Израилевите синове от Божиите заповеди е причината да загинат 24 хиляди израилтяни - Числа 25:9.

„Израил живя в Ситим, и народът начена да блудства с дъщерите на Моава; и приканваха те народа да принася жертви на боговете им, и народът ядеше (жертвите им) и

се кланяше на боговете им. И прилепи се Израил към Ваал-Фегора. И разпали се гневът Господен против Израиля“ /Числа 25:1-3/.

Николаитите се считат за последователи на Николай - един от седемте дякони в ранната църква. Те са поставяли съблазни пред първите християни, за да се отклоняват от пълното и чисто Христово Евангелие. Главните отклонения са блудството, което може да бъде и духовно, както и веселби, смехории и тържества при поклонение на идоли и ядене на идоложертвено. Това отклонение е възможно при плътски християни, които са решили да не се наричат християни, а николаити.

„И аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни, а като на плътски, като на младенци в Христа... И наистина, щом има помежду ви завист, раздори и разногласия, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човешки? Защото, щом един говори: „аз съм Павлов“, а друг: „аз съм Аполосов“, не сте ли плътски? Какво е, прочее, Павел? Какво е Аполос? (Ще добавя и какво е Николай?). Не са ли те служители, чрез които вие повярвахте, и то според колкото всекиму от тях Господ е дал?“ /1 Кор. 3:1,3-5/.

Ако се хвалим, че сме: православни, католици, протестанти, методисти, конгрешани, петдесятни, адвентисти и други такива, не сме ли плътски? По-надолу ще изброя някои качества на плътските християни, които ги правят съвременни николаити, които лесно се отклоняват от тесния път и се пронизват с много страдания или отпадат от вярата.

Плътските християни прелюбодействат със света. Понеже не приемат да се смиряват и подчиняват на Святия Дух, както и да бъдат ръководени от Него, чрез Божието слово, те лесно попадат в плен на житейската гордост и плътските похоти.

„Не обичайте света, нито което е в света: ако някой обича света, той няма любовта на Отца. Защото всичко, що е в света – похотта на плътта, похотта на очите и гордостта житейска, не е от Отца, а от тоя свят. И светът преминава, и неговите похоти, а който изпълнява волята Божия, пребъдва довека“ /1 Иоана 2:15-17/.

Трудно ще изпълнят волята Божия тия, които тичат по светски забави, рок концерти, пиршества и танци, и обичат киното, театъра, операта и телевизията, - повече от църквата. Такива плътски, светски християни, съвременни николаити, постоянно се опитват да вкарат света, сребролюбието и житейската гордост в църквата, забравяйки предупреждението на Писанието:

„Прелюбодейци и прелюбодейки! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? Който, прочее, поиска да бъде приятел на света, враг става на Бога“ /Иак. 4:4/.

Събирахме се в една домашна църква, където идваха и няколко непокаяни християни, за които се надявахме, че ще покопнеят да бъдат новородени, но чрез тях се промъкваше светският дух. Те разказваха вицове и разсмиваха събранието.

Сънувах сън, в който ми бе казано: **„Прекъсвай смехориите, защото чрез тях, между вас се промъква лукавият“**.

„А блудство и всяка нечистота или користолобие дори и да се не споменават между вас, както прилича на светии, нито пък срамни и празни думи и **смехории, които са неприлични**, а наопаки, да се чува благодарение. Защото това трябва да знаете, че никой блудник, или нечист, или користолобец, който е идолослужител, няма наследство в царството на Христа и Бога. Никой да ви не прелъстява с празни думи, защото заради всичко това дохожда гневът Божий върху синовете на неверието“ /Еф.5:3-6/.

По времето на служението на свети Йоан Кронщадски, - в Русия се появили така наречените иоанити, които вършели делата на николаитите, но и проповядвали, че Христос се е преродил в свети Йоан, а той напразно се опитвал да ги убеди да не богохулстват. Наложило се Божият служител да ги анатемоса. В наше време в Русия има други последователи на николаитите и това са поклонниците на Висарион, който е със същите претенции, и който учи, подобно на Петър Дънов, че блудството и прелюбодеянието не били грехове, а разнообразие в любовта.

Дело на днешните николаити е и така нареченият „свещен смях“, чрез който духът на този свят се промъква в църквите.

Две мили сестри дойдоха у дома, - с намерението да ми демонстрират „свещен смях“. Пожелаха да се изправим и те да се помолят за мен да получа това „помазание“. Когато се молеха, усетих, че по краката ми полазиха студеният тръпки на сатанинско присъствие. Казах: „Сатана, напусни краката ми!“ и то изчезна. Те се развикаха: „Ти похули Светия Дух“, но аз бях сигурен, че това не е Светият Дух. След няколко дни същите сестри ми разказаха, че след едно такова „посещение“, като излезли навън, силата ги грабнала и ги изтъркаляла в калта. Едната сестра вече беше убедена, че това е от лукавия, но другата сестра се разболя от шизофрения.

Знам за един действителен случай, когато баджанакът на мой първи братовчед, след продължителен смях, получил инфаркт и починал.

Непочитане на светиите и на Света Богородица

Непочитането на светиите и Св. Богородица ни води към гордост и анатема.

Решение на Петия вселенски събор: „Ако някой нарича светата преславна Приснодева Мария „Богородица“ коварно и не в собствен смисъл или пък я нарича „Човекородица“ и „Христородица“, като че ли Христос не е бил Бог, а не я изповядва в собствен и истинен смисъл като Богородица, за такъв да бъде анатема“.

„На онези, които наричат Девата Богородица обикновена жена, анатема трижди“/Борилов синодик/.

Срещал съм сестри от евангелските църкви, които учат хората да не почитат светиите и когато им цитирам горните думи, те остават непреклонни, въобразявайки си, че са равни на Света Богородица. Бихме се съгласили с тях, ако имат синове, - и възкръснат на третия ден, след като умрат. Но, - има още едно условие - да са забременели, без да са познали мъж. Тогава ще ги признаем за равни на Света Богородица.

Една зима, - пастир Манолов и съпругата му отишли на гости на леля Ана Мачканова в село Долно Камарци. Тя беше вдовица, живееше сама и много обичаше да посреща гости. След вечерята, - леля им показала стаята, където щели да спят. Там горели дърва в отоплителна печка. Манолова, като видяла иконата на света Богородица, попитала: „Коя е тая, с капела на главата?“ Леля беше мъдра жена. Тя отговорила: „Това е образът на Дева Мария, а над главата ѝ, - е ореолът на най-святата жена, която е живяла на земята; и като им пожелала: „лека нощ“, оттеглила се да спи в кухнята. През нощта усетила миризма на дим. Запалила осветлението и видяла, че цялата къща се е изгълнила с дим. Изтичала

при гостите и се оказало, че са съборили кюнците, дървата продължавали да пушат, а те се въртели из стаята, викали за помощ и търсели вратата. Брат Манолов се опитал да постави кюнците, но се изгорил и се отказал. Отворили всички врати и прозорци и се наложило да поизмръзнат, докато се проветри къщата.

Наскоро след това, - на младо семейство им се развалила колата и нямало вече превози, затова потърсили някой да ги приеме, - да пренощуват, но никой не ги приел. Като научила, че стоят на площада и мръзнат, леля отишла и ги поканила да пренощуват у нея. Като видели иконата, казали на леля, че те са прости хора и нищо не знаят за вярата. Сутринта, преди да си заминат, жената казала: „Този дом е свят дом. Сънувах, че много светлини светят в стаята и около леглото, на което спяхме“.

Отклонението на много протестанти, - не започва ли с едно пренебрежително отношение към образите и житията на светиите?

Еретиците учат, че всеки, който почитал светиите и ги прославял, бил идолопоклонник.

Авраам стана и се поклони на народа от оная земя (Хеврон), на Хетовите синове. Авраам идолопоклонник ли е?

„А сам (Иаков) тръгна пред тях и седем пъти се поклони доземи, приближавайки се до брата си“/Бит. 33:3/. Иаков идолопоклонник ли е, като се е поклонил седем пъти на брат си Исав?

„...и му се поклониха доземи (братята на Иосиф)“ - Бит. 43:26. Те идолопоклонници ли са?

„Тогава Иосиф ги отведе от коленете му и му се поклони с лице доземи“/Бит. 48:12/. Иосиф, като се поклони на баща си Израил, идолопоклонник ли е?

„...Давид падна с лице на земята, и му се поклони (на Саул)“ - 1 Цар. 24:9. Давид идолопоклонник ли е?

„И видяха го отдалеч (Елисей) синовете пророчески, които бяха в Иерихон, и казаха: Илиевият дух слезе върху Елисея. И излязоха насреща му, поклониха му се доземи“/4 Цар. 2:15/. Синовете пророчески идолопоклонници ли са?

„Ето, ще дам от сатанинското сбирнище ония, които казват за себе си, че са иудеи, а не са, но лъжат, - ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти и да познаят, че Аз те обикнах“/Откр. 3:9/.

Нима Господ ще направи ония, които лъжат, че са иудеи, идолопоклонници, като ги накара да се поклонят на Ангела на филаделфийската църква?

Проблемът на еретиците е в това, че те като не могат да се издигнат до нивото на светиите, опитват се да ги снижат под себе си. Напоследък някои жени получават от еретиците титлите пастор или епископ и се опитват да детронират Света Дева Мария, като говорят за нея, че не бива да я наричаме нито дева, нито света, а само Мария, а към тях да се обръщаме с пастор Мария.

Господ Иисус казва: „Който Ми служи, нека Ме последва; и дето съм Аз, там ще бъде и Моят служител. И който служи на Мене, **него ще почете Моят Отец**“/Иоан 12:26/.

Кой е служил на Господ Иисус Христос повече от майка Му? Можем да бъдем сигурни, че Бог Отец я е почел. Кому служат тия, които ни учат да не я почитаме? И защо да не я наричаме Богородица, когато Светият Дух казва чрез устата на Елисавета:

„И откъде ми е това - да дойде при мене **майката на моя Господ**?“/Лука 1:43/. „И от какво ми е **тая чест да дойде при мене майката на моя Господ**“/Протестантски превод. Библейска лига/.

И сама пророкува: „...защото, ето, отсега **ще ме облажават всички родове**“/Лука 1:48/.

Слушах проповедта на петдесатния пастир от 01.03.2020 г., в която много разпалено се опитваше да убеди слушателите си, - да не почитат майката на Господ Иисус Христос. Той се опитваше да я унижава, като иронично я наричаше Царицата небесна и я сравняваше с езически богини, като Ашера, Ишар и други гръцки и индийски езически божества и стигна до там, че нарече всички, които я почитат идолопоклонници, между които са и Елисавета, Иисус и Бог Отец, Който я е почел, тъй като няма друг, който повече

от нея, - да е послужил на Господ Иисус. Девет месеца Го е носила в утробата си, много време Го е кърмила и хранила, обличала и Му е служила.

„...И който служи на Мене, него ще почете Моят Отец“ /Иоан 12:26/.

Когато цитираше „...блажена е утробата, която Те е носила, и гърдите от които си сукал!“ /Лука 11:27/, заяви, че Иисус е отхвърлил блаженството на Мария и е казал само: „...блажени са тия, които слушат словото Божие и го пазят“, като изопачи отговорът на Господ Иисус: „А Той (Иисус) рече: да, но блажени са и тия, които слушат словото Божие и го пазят“ /Лука 11:28/. Предполагам, че точно така дяволът чете Евангелието, като маха сричките „да“ и „но“, и си нагласява отговора на Иисус, както на него му изнася. Искаш или не искаш, блажена е, защото Господ Иисус каза: ДА, а и Светият Дух казва чрез устата ѝ, че ще я облажават всички родове. Ти, който не я облажаваш, от кой род си, че не искаш да я облажаваш, а и другите учиш да не я облажават?

„А Иисус им казваше: **пророк не бива без почит**, освен в отечеството си, между сродници и у дома си“ /Марка 6:4/.

Ще допълня, че и между пророците, - е и Дева Мария, и както има такива, които не почитат пророците, така има и такива, които не почитат и нея.

Някои казват: „Добре. Ще ги почитаме, но няма да ги прославяме, защото славата принадлежи само на Бога“.

„**И славата, която Ми бе дал, Аз дадох тям**, за да бъдат едно, както Ние сме едно“ /Иоан 17:22/.

„А който е предопределил, тях и призвал; и който е призвал, тях и оправдал; а който е оправдал, **тях и прославил**“ /Римл. 8:30/. Може ли някой да отнеме славата на тия, които са прославени от Бога?

„И дай му (на Иисуса, Навиновия син) от славата си, за да му бъде послушно цялото общество синове Израилеви“ /Числа 27:20/.

„Господи, кой може да пребъдва в Твоето жилище? Кой може да обитава на Твоята света планина? Оня, който ходи

непорочно, върши правда и в сърце си говори истина;... **който слави ония, които се боят от Господа**“/Пс. 14:1-2,4/.

Но тоя, който ги безслави, няма да обитава там.

„Ще повика към Мене, и ще го чуя (който е избрал Господ за свое прибежище); с него съм в скърби; ще го избавя и **ще го прославя**“/Пс. 90:15/. Кой може да безслави тоя, който Бог иска да го прослави?

„...Аз ще ги размножа - и не ще се намаляват, и **ще ги прославя** – и не ще бъдат унижени“/Иер. 30:19/.

Както казва Еклисиаст: „...няма нищо ново под слънцето“/Екл. 1:9/.

Кой е тоя, който няма да почете никакво Божество и никаква светиия и желание на жени няма да уважи, а ще се възвеличи над всички? – Дан. 11:37.

„Никой да ви не прелъсти по никой начин; защото оня ден не ще настъпи, докле първом не дойде отстъплението и се не открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или светиия, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог“/2 Сол. 2:3,4/.

Ето кой и какво пречи на човеците да почитат светиите и света Богородица – духът на антихриста, грехът, гордостта и себепревъзнасянето. Гордостта на еретика му пречи да признае, че има по-големи светци от него и затова се старае да ги детронира, но се заблуждава, че като отказва да ги нарича апостоли, светии, блажени и с други почести, а само казва имената им, ще ги унижи или поне ще се изравни с тях.

Защо пиша всичко това? За да разберем, че всяко отклонение от истината, е път към антихриста, и то ни вкарва под проклятие.

„Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде. Както по-горе казахме, и сега пак казвам: който ви благовества нещо по-друго от това, що приехте, анатема да бъде“/Гал. 1:8,9/.

Имал съм случаи, когато Святият Дух ме е пращал при някой пастир или сестра да им кажа:

„Имаш име, че си жив, но си мъртъв“. Пастирите обикновено отговарят: „Мъртъв съм за света“, а сестрите ме питат: „Какво да направя?“ Отговорът е: „Събуди се, промени се, покай се“.

„...зная твоите дела; носиш име, че си жив, а си мъртъв. Буден бъди и укрепявай останалото, което е на умиране; защото не намерих делата ти свършени пред Моя Бог. Помни, прочее, как си приел и чул, и пази, и се покай. Ако ли не бъдеш буден, ще дойда върху тебе като крадец, и няма да узнаеш, в кой час ще дойда върху тебе“/Откр. 3:1-3/.

Друго отклонение от вярата е отхвърлянето на някои части от Новия Завет. Едни отхвърлят дарбите, други виденията, трети служенията и йерархията. Такива учители твърдят, че дарбите, виденията и откровенията, били необходими до написването на Библията, и след това били излишни, и за това били прекратени.

Едва ли има човек, който да не е надарен с някаква дарба, но ние говорим за духовните дарби и малцина са, които ги имат. Мнозинството от хората, които нямат духовни дарби, обикновено ги отхвърлят. Така например, ония, които никога не са имали видения или пророчества, обикновено не вярват в пророческите видения, но има и такива, които никога не са имали пророчески видения, но вярват, че има такива. Такива човеци, които никога не са говорили нови езици, обикновено отхвърлят тази дарба, но те не си дават сметка, че правят Господ Иисус Христос лъжец, защото Той е казал и евангелист Марко е записал:

„А повярвалите ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици; ще хващат змии, и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди; на болни ще възложат ръце, и те ще бъдат здрави“/Марка 16:17,18/.

Личбите се отнасят за „повярвалите“. Има мнозина, които казват, че са вярващи, но ако отхвърлят думите на Божия Син, явно е, че те не са от повярвалите.

В книгата „Вестители на истината, История на евангелските църкви в България“, издателство „Българско библийско

дружество“, ООД 1994 г., неповярвалите автори на книгата пишат: „Някои от споменатите деноминации имат свои вътрешни поделения, така например, между петдесетните има по-консервативни, **които изпадат в екстаз и претендират, че говорят „чужди езици“**. Авторите на този огромен труд, дали са наясно какво значи да изпаднеш в екстаз? Добри книжници и теоритици на евангелизма в България, които не вярват на думите на Спасителя, а Той казва:

„А повярвалите ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове, **ще говорят на нови езици...**“ /Марка 16:17/.

„Защото, казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно“ /Мат. 5:20/.

Още Иоан Кръстител е предупредил книжниците, фарисеите и садукееите:

„И като видя Иоан мнозина фарисеи и сарукеи, че дохождат при него да се кръстят, рече им: рожби ехиднини! Кой ви подсказа да бягате от бъдещия гняв? Сторете, прочее, плод достоен за покаяние и не помисляйте да думате в себе си: наш отец е Авраам; защото, казвам ви, Бог може от тия камъни да въздигне чедо Аврааму; и секирата лежи вече при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не дава добър плод, бива отсичано и хвърляно в огън“ /Мат. 3:7-10/.

Оправданието на свещениците и пастирите, които отхвърлят дарбите е, че така църквата ще бъде опазена от лъжепророци и лъжеучители, които могат да дойдат с лъжливи съновидения, откровения и служения. Истината е, че точно там където липсват истинските дарби, там се появяват – лъжливите, а където има истински дарби, там лъжливите не могат да виреят. А и Писанието ни предупреждава, че „Без откровение свише народът е необуздан...“ /Пр. 29:18/.

Възможно е и това, много от пастирите и свещениците, които са били служители на антихристите, да изпълняват техни нареждания, за да се спре духовното съживление, което започна след демократичните промени.

Когато църквите, площадите и стадионите започнаха да се пълнят с народ, воден от искрени свещеници, пастири и евангелизатори, където станаха не малко и Божествени изцеления, на които лично съм свидетел, антихристите започнаха яростна атака, с помощта на медиите и властите. Искрените православни християни от алтернативния синод ги преследваха, хулеха, биеха и наричаха разколници, а евангелските християни – еретици и сектанти. И простият и духовно невеж народ им повярва. Така беше задушено духовното пробуждане, за което години наред, преди това, се молахме. Комунистическата православна църква се обедини и успокои, макар и мъртва, а евангелските се превърнаха в музикални и естрадни театри и събрания на набожни теоретици на християнството. Само тук-там, и то обикновено в домашни църкви, припламва огънят на Святия Дух, с изливане на силата Му и духовните Му дарби. Сънувах, че се намирам на много висока планина и от там се вижда цяла България, която беше в тъмнина. Тук-там проблясваха светлинки. От небето се чу силен глас, който каза: „Тъмнина-а-а-а! Тъмнина!“ И мнозина повярваха, че съживлението е задушено и унищожено, но аз вярвам, че съживлението тепърва предстои. В цяла България бяха пръснати много Библии и Нови завети и благовестието се пося и продължава да се сее в душите на българите. Ще мине време, това семе ще поникне, ще израсне, ще изкласи и ще узрее. Тогава ще бъде и истинското съживление и истинската жетва.

Втората смърт

Сънувах, че пастир Димитър Куличев ми казва: „Проповядвай върху Откровение 21-а глава, 8-и стих и 22-а глава, 15-я стих.

Св. Писание ни предупреждава, че хората които са похулили Св. Дух няма да им се прости ни на този, ни на онзи свят. А това означава „втората смърт“. Същото се отнася и за самоубийците. Годишно в България се самоубиват около хиляда души, които директно заминават за огненото езеро. Някога самоубийците не са ги опявали и погребвали в общинските гробища.

Самоубийците във Варна са сто, - за първите шест месеца на 2019 г. Населението на гр.Варна е около 350 хиляди души. Можете да си представите колко са самоубийците на 7-милионна България, само за шест месеца през 2019 г.

Когато написах книгата „Изцеление чрез вяра в Бога“ се молих и попитах Господ, дали да я напечатим и да я разпространяваме. Отговорът беше: „Тази книга ще върне много хора от смърт в живот. За съжаление, след излизането ѝ от печат научих, че „духовният“ съвет на Петдесятната евангелска църква е забранила на петдесятните вярващи да я четат. В потвърждение на това, пастирът на втора Петдесятна църква в София ме покани на разговор, в който ми каза, че той е забранил моите книги. Спомних си отговора на Иван Вазов на твърдението на Димитър Благоев, че книгите му нямали художествена стойност, тъй като Вазов нямал нито образование, нито талант. На което Вазов отговорил: „А моите книги все ще се четат“. Когато попитах Борджиев защо е забранил книгите ми, той не можа да ми отговори.

Една нощ, около един часа, отворих вратата на таксиметрова кола, и шофьорът ме изпревари и каза: „Младост едно, блок 78, вход 2. Качвай се. Ще те карам безплатно“. По пътя ми разказа, че твърдо е бил решил да се самоубие поради

ред причини, но неговият приятел Светослав Петков му дал книгата „Изцеление чрез вяра в Бога“ и като започнал да я чете, се отказал от намерението си.

През лятото на 2018 година бях във Варна. Там пред вратите на църквата ме спря красив строен младеж. Той ми се усмихна и каза: „Много се радвам, че се запознавам с вас. Аз бях твърдо решил да се хвърля от Аспаруховия мост, но когато прочетох книгата ви и започнах да гледам вашите служения, отказах се от намерението си.

През месец декември 2020 г. научих, че уважаван служител в общината е загинал при челен удар. Специалистите предположили, че е заспал, но колегите му намерили прощално писмо, в което съобщава за решението си да се самоубие. Няколко дни след погребението му, негова колежка го сънувала, че гори в ада и пищи: „Не мога да издържам повече“.

Писанието ни предупреждава, че освен хулители на Св. Дух и самоубийците, в огненото езеро ще се намерят и страхливите, неверните, мръсниците, убийците, блудниците, магьосниците, идолослужителите и лъжците.

„А на страхливи и неверни, на мръсници и убийци, на блудници и магьосници, на идолослужители и на всички лъжци делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт“/Откр. 21:8/.

„А отвън са псетата, магьосниците, блудниците, убийците, идолослужителите и всеки, който обича и върши лъжа“ /Откр. 22:15/.

Страхливи

Когато Адам и Ева се отклониха от Божията заповед, тогава се появи страхът. Когато Бог повика Адам и каза:

„(Адаме) где си? Той каза: чух гласа Ти в рая, и ме **до-страша**, защото съм гол, и се скрих“/Бит. 3:9,10/.

Писанието казва:

„Нечестивецът бяга, когато никой го не гони; а праведникът е смел като лъв“/Пр. 28:1/.

Милиони по целия свят се оплакват от „безпричинен“ страх. Няма такъв страх. За всеки страх има причина и обикновено тя се нарича - отклонение от Божията заповед.

Когато попитали пастир Димитър Куличев, защо евангелските пастири не изгонват бесове в името на Исус, той отговорил: „Защото ги е страх“. Тоя въпрос може да бъде зададен и на всички свещеници, епископи, архимандрити, дякони, митрополити, старейшини, или с други думи, към целия клир на Православната, Католическа и Евангелски църкви. Как да не ги е страх, когато в Священото Писание има един пример, - със седемте сина на иудейския първосвещеник Скева и как демоните ги нападнаха.

„Някои пък от иудейските заклинатели - скитници наченаха да изговарят името на Господа Исуса над ония, които имаха зли духове, и казваха: заклеваме ви в Исуса, Когото Павел проповядва. Това правеха някои си седем сина на иудейския първосвещеник Скева. А злият дух отговори и рече: Исуса познавам и Павла зная; но вие кои сте? И скочи върху им човекът, у когото имаше зъл дух и, като ги завладя, прояви срещу тях такава сила, че те, голи и ранени, избягаха от оная къща. Това стана известно на всички иудеи и елини, които живееха в Ефес, **и всички тях нападна страх**; а името на Господа Исуса се величаеше“/Деян. 19:13-17/.

Католиците казват, че си има специални служители, наречени екзорсисти, които могат да вършат тая работа. А брат Златан казваше, че има много **вярващи**, но само ония, които са от **повярвалите**, ще ги придружават личби и знамения, защото е писано:

„А **повярвалите** ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици“/Марка 16:17/.

Мисля, че има още нещо. Всички, които не са се очистили от греховете си и не пазят себе си чисти, съвестите им са гузни, сърцата им ги осъждат и нямат дръзновение пред Бога.

Апостол Иоан казва:

„Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, ние имаме дръзновение пред Бога, и, каквото просим, получаваме от

Него, защото пазим Неговите заповеди и вършим което е благоугодно пред Него"/1 Иоана 3:21,22/.

Ако Божиите служители са станали агенти на ДС, как да не се страхуват?

Един евангелски пастир от град Шумен ни разказа, че пастирите заобиколили обладания Иван и започнали на викат: „В името на Иисус ти заповядваме дух нечист да излезеш от Иван“. Духът отговорил: „Ще излезна, но ще влезна във вас“. Те се уплашили и млъкнали. Казах му: „Излъгал ви е“.

Разказаха ми, че в село Нови Хан в евангелската църква имало обладан човек. Един брат станал и заповядал на нечистия дух да излезе от човека, но духът отговорил: „Защо ме гониш? Ти си от нашите“. Казах им: „Излъгал ви е“.

Сънувах, че у дома идва обладан човек, който ще ми предложи 50 лева, да не ги пипам. Човекът е обладан от дух на предателство, защото е предавал християни на Държавна Сигурност и на румънското Секуритате. Сутринта обладаният пристигна със съпругата си и като влезнаха в хола, той остави 50 лева на масата. Това беше Иван от Шумен. Казах му да коленичи и бесът в него започна да ръмжи и каза: „Ти ли ще ме гониш бе? Тия, които са в тебе, са от нашите“. Отговорих му: „Сега ще ти кажа, кои са вашите и кои са нашите. Вашите са сатана, антихристът и лъжепророкът, а нашите са Отец, Син и Светият Дух. Заповядвам ти в името на моя Небесен Отец“... Той ме прекъсна и започна да крещи: „Моля ти се не ме мъчи! Ако ме изгониш, позволи ми да отида в пастир П.И.“ Казах: „Не може, той е християнин“. Бесът започна да се кикоти и каза: „Беше, - не само християнин, но беше и цар, но всичко загуби, защото стана предател, в него мога да влезна“. Казах му: „Млъкни и излез от човека!“ Той изкрещя и излезе. Неговият пастир ми се обади по телефона и ми благодари за освобождаването му. Наскоро след това дойдоха със съпругата му, и той ме попита: „Ти Божий син ли си, защото нарече Бога свой Небесен Отец?“ Отговорих му: „Да, аз съм един от най-малките братя на Господ Иисус Христос и затова се моля с вяра, с молитвата Отче наш“. По някои

евангелски църкви проповядват, че кръстените със Светия Дух, - не трябвало да се молят с тая молитва.

Да си припомним откъде идва страхът – **от отклонението ни**, от Всемогъщия. Ако Иисус е в нас и ние сме в Него, какво може да ни уплаши? В тая категория „страхливи“, - влизат хора, които в действителност нямат страх от Бога, защото страхът от Бога е начало на всяка мъдрост. В Библията е писано на около 230 места за думата страх, затова не бива да причисляваме хората, които имат страх от Бога към страхливите.

Когато стана голямото земетресение в Румъния, сънувах, че в завод „6-ти септември“, - ми пишат характеристика и чувам глас, който ми казва: „Написаха: Петър Велев е много страхлив и затова вярва в Бога, но тая нощ ще ги нападне страх и ужас“. На другия ден след земетресението отидох при тия, които ги видях, че ми пишеха характеристиката и ги попитах: „Уплашихте ли се снощи?“ Отговориха ми, много възбудени: „Като се разлюля блокът, ужас ни нападна. Щяхме да си изпочупиме краката да бягаме по стълбите. На всичко отгоре и осветлението угасна. Ужас! Ужас!“ Като ги гледах в очите и се подсмивах, им казах: „Аз пък нали съм страхлив, лежах си в леглото и пет пари не давах, защото Господ ме пази“. Изведнъж те ме погледнаха стъписани и разбраха, че знам какво са писали. Дано да са се покаяли.

„И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от Оногова, Който може и душата и тялото да погуби в геената... И тъй, всеки, който Мене признае пред човеците, ще призна и Аз него пред Моя Отец Небесен; а който се отрече от мене пред човеците, и Аз ще се отрека от него пред Моя Отец небесен“ /Мат. 10:28,32,33/.

„Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си? Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодееен и грешен род, и Син Човечески ще се

срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели“/Марка 8:35-38/.

В работата, където работех, срещнах млад човек и когато му казах, че съм християнин, той се разплака. Каза ми, че и той е християнин, вярвал в Бога и редовно ходел на църква. Когато завършил педагогическия институт и го разпределили на работа като учител, директорът го извикал и му казал, че знаят за него, че е вярващ и ако иска да стане учител, трябва да каже пред комсомолско събрание, - само че се е заблуждавал и да продължава да си вярва. Той му повярвал, но след като го направил и отново отишъл на църква, го уволнили. От тогава всичко в живота му върви назад. В нищо няма благословение, с каквото и да се захване.

Братята Димитър и Христо Куличеви, - след завършването на висшите си образования, започнали работа като учители в град Банско, но редовно ходели на църква. За тази им дръзка постъпка, - били уволнени и през целия си живот са работели като строителни работници. Доживяха до дълбока старост.

В събранието ни, - дойде млада жена, която като плачеше, ми разказа следното. Работела като учителка в едно село близо до град Плевен. Повярвала в Господа, била новородена и кръстена със Светия Дух, Който често я изпълвал със сила и голяма радост. Когато на власт дошли от БСП, директорката я извикала и й казала, че от Министерството на образованието имало заповед, - учителите, които не са членове на БСП да бъдат съкратени и за да не я съкратят, трябвало да подаде молба, че иска да стане член на партията. Тя й подаде готова молба, само да я подпише, но когато я подписала, Светият Дух се оттеглил от нея, и сега се моли и плаче, но няма никакво помазание. Радостта и мирът изчезнали от живота ѝ.

Познавах един евангелски пастир, за когото мнозина свидетелстваха, че Бог го е употребявал с голямо помазание, но помазанието беше се оттеглило от него, независисимо, че се молеше със сълзи на очи. Казаха ми, че е бил баща на пет деца. Атеистите го принудили да излезе и публично в Дома на атеиста да заяви, че макар и да проповядва евангелието, в

действителност, той се е заблудил. И той уплашен за живота на семейството си, го направил. Светият Дух веднага се оттеглил от него. Когато го слушах да се моли със сълзи, си мислех, че Господ Иисус е много милостив и може би, - му е простил като на апостол Петър. Тогава получих страшния отговор.

Сънувах, че се разхождам с един брат из пазара в София, - и той говори нещо и се смее. Изведнъж от небето се появи една ръка и го удари през устата. После ме хвана за ръка и ме заведе в дома на пастира, отвори вратата на хола и ме бутна вътре. На масата лежеше човешки труп, но без глава. Трупът страшно вонеше. Блъснах вратата и изскочих навън. Ръката облечена в брилянтен бял ръкав стоеше над вратата. Чух властен глас: „Защо бягаш?“ Отговорих: „Страшно вони, щях да се задуша“. Гласът продължи: „И Аз не мога да присъствам там, където има грях. Грехът вони“.

Шамарът на брата, който говореше и се смееше, беше за това, че е проповядвал в Петдесятната църква, че на Кръста, Господ Иисус е бил свършено гол. Той се разболя от рак на белия дроб, но беше свършено изцелен и се върна на работното си място и на амвона. Какво означава, - мъж без глава?

„Искам да знаете още, че **глава на всеки мъж е Христос**, а на жената глава е мъжът, на Христа пък глава е Бог“/1 Кор. 11:3/.

Ако християнин се отрече от Христос, - поради страх или съблазни, той става вонящ труп без глава. Тук е и трагедията на много жени, които са успели да свалят Христос от главите на мъжете си, за да им станат те глави. Нормално е в такива семейства да няма мир и благословение.

Заедно с един мой приятел и брат от евангелска църква, посещавахме болни християни по домовете, молихме се за изцелението им и бяхме свидетели на чудесни Божествени изцеления. Една вечер, - бяхме в един дом, на молитва, заедно със сестра Кина, която имаше дарба на тълкувание и пророчество. Когато се помоли за нас, Светият Дух каза чрез нея: „Не се страхувайте от антихристите. Бъдете като

Исус Навин и Халев и ще доживеете до дълбока старост като тях. Но, - ако се уплашите, ще умрете“.

През 1984 година се молахме за нуждите на християните в малкия салон на Конгрешанската църква, където Господ се прославяше. Тогава милицията наложи новия пастир, а братята Куличеви ги изпратиха в затвора. Една вечер след изцерителните събрания, - приятелят ми каза: „Аз повече няма да идвам на тия събрания“. Когато го попитах: „Защо?“ Той отговори: „Имам си съображения“. Беше се уплашил. Наскоро след тази негова декларация, - той се разболя, изгуби паметта си. Когато го питах: „Помниш ли, - как Господ изцели напълно парализираната сестра Кети? Помниш ли изцелението на сестра Минка, на брат Янко?“ Той отговаряше: „Не помня, не помня, не помня“. Казаха ми, че една вечер, както си лежал на леглото извикал: „Я-а-а! Исус!“ и издъхнал.

Срещу мен бяха правени много опити да ме ликвидират с инсценирани автомобилни катастрофи пред входа на блока, където живея и на ул. „Константин Величков“. Източваха ми маслото от спирачната система, но Светият Дух ме предупреждаваше: „Провери си спирачките“. Опитаха се да ме отровят със специална отрова, изотопи, солна киселина, метил и може би, са ме тровели и с отрови, за които не ми е било открито от Светия Дух. Убийците трябваше да повярват, че Божието слово е истина:

„А повярвалите ще ги придружават тия личби:... ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди“/Марка 16:17,18/.

Вместо да повярват, когато ме срещаха в трамваите, стъписваха се, че съм още жив, скачаха от превозните средства и бягаха като ужилени.

Пуснаха ел.ток, хиляда волта напрежение, - и 450 ампера на таблото, където работех в пети енергоблок в Козлодуй, но Господ ме опази. В гр.Мездра двама „колеги“ ми подготвиха една висока около 5-6 метра стълба, така че, - да падна от нея, но и този път оцелях. Няколко дни след този номер и двамата пострадаха. Попитах единият от тях: „Знаеш ли защо падна от първото стъпало на стълбата и си счупи тазобедрената

става?“ Той ме изгледа с омраза и изкрещя: „Знам“. Другият беше си изкълчил крака в глезена и се лекуваше при китайци с иглоубождане, но се парализира и почина. Сънувах, че е вързан и двама мъже го бият с тояги. Казах им: „Моля ви се, оставете го, той ми е колега!“. Но, - единият от тях ми отговори: „Няма да го оставим. Ти не знаеш колко много злини е сторил“. Наскоро научих, че о.з. полковник С. В. е паднал от стълба и си счупил и двата крака. Дано планът да падна от стълбата на строежа в гр.Мездра да не е негов.

Неверни

„Верният в най-малкото е верен и в многото, а несправедливият в най-малкото е несправедлив и в многото“/Лука 16:10/.

„а това, що нататък се иска от разпоредниците, то е – всеки от тях да се окаже верен“/1 Кор. 4:2/.

„Ако пък оня слуга каже в сърцето си: скоро няма да дойде господарят ми, и почне да бие слуги и слугини, да яде и да пие, и да се напива, - господарят на тоя слуга ще дойде в ден, в който не очаква, и в час, който не знае, и ще го отдели и подложи на еднаква участ с неверните“/Лука 12:45,46/.

При един от разпитите ми, - майор Николов ме заплаши, че ми е приготвил затвор от седем години, с обвинение „дейност против държавата“. След няколко години, - брат Томислав Караколев, - ми донесе вестник „Стандарт“, където на две страници се описваше осъждането на майор Николов от бившата ДС, за дейност против държавата, - на пет години затвор.

Неверните често се представят за най-духовните, но изопачават Писанието и вмъкват в църквата пагубни ереси.

„Защото аз зная, че след заминаването ми ще се втурнат помежду ви люти вълци, които няма да щадят стадото; па и от вас самите ще се дигнат мъже, които ще говорят изопачено, за да увличат учениците след себе си“/Деян. 20:29,30/.

Някои изопачавания, които се проповядват от неверните

1. Само християните от нашето вероизповедание ще бъдат спасени. Всички останали са сектанти и еретици.

Такива неверни проповедници с лъжите си, заквасват слушателите с фарисейския квас на духовна гордост и ги учат да бъдат горделиви, мразещи християни. А истината е: „дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях“/Мат. 18:20/ и „Имам и други овци, които не са от тая кошара, и тях трябва да приведа; и ще чуят гласа Ми, и ще бъде едно стадо и един Пастир“/Иоан 10:16/.

Сънувах, че двама Ангели слезнаха от небето и ми казаха, че са били изпратени да изцерят болните в църквата Доктор Лонг, но не са могли да ги изцерят, защото през цялото време на богослужението са осъждали православните християни. Казаха ми да отида в черквата Св. София, за да изцерят болните, които са там. Сестра Здравка беше напълно парализирана, - вследствие на заболяване от паркинсон. При това беше паднала от кревата и си счупила тазобедрената кост. Докторката каза на дъщерите ѝ, - да са готови за погребението ѝ, защото според нея, - ѝ остават не повече от 4 или 5 дни живот. Едната ѝ дъщеря - Ксения, боледуваше от артрит на раменните стави и целият ѝ гръбнак беше в шипове. Лекарите ѝ казали, че много е закъсняла да търси помощ от медицината. Другата ѝ дъщеря беше медицинска сестра и страдеше от постоянно главоболие, което не се повлияваше от никакво лечение. След посещението в техния

дом и направената молитва, – в името на Господ Иисус Христос, и трите болни бяха изцелени. Тогава те отишли при един православен архимандрит, при когото се изповядваха и радостни му разказали за чудесните си изцеления, но той ги изгледал строго и им заповядал повече мен да не ме поздравяват, защото съм бил опасен човек. Казаха ми това, - и ме питаха какво да правят. Отговорих им, че ако не ме поздравяват, мен няма да ме боли. Важното е да вярват, че Божиите Ангели ги изцелиха, в името на Господ Иисус Христос. Те помислиха малко, - и казаха: „Не можем да не те поздравяваме. Ще те поздравяваме, но на него няма да казваме“.

2. На Тайната вечеря апостолите са яли и пили символи: хлябът е бил квасен, а виното – сок.

„и да се пази то (агнето) у вас до четиринайстия ден на тоя месец; тогава да го заколи цялото събрание на израилското общество, привечер. От четиринайстия ден на първия месец вечерта яжте безквасен хляб до вечерта на двайсет и първия ден от същия месец. **Седем дни не бива да има квас в къщите ви, защото, който яде квасно, оная душа ще бъде изтребена из обществото (на синовете) на Израиля, бил той пришълец или туземец. Нищо квасно да не ядете: във всичките си живелища яжте безквасен хляб**“/Изх. 12:6,18-20/.

Ако Спасителят и апостолите са яли квасен хляб по време на пасхата, те няма да бъдат евреи, защото Бог е заповядал чрез Моисей, - по време на пасхата, - да не се намира нищо квасно, - в цялото еврейско общество, което евреите продължават да спазват и днес. Ако Господ Иисус е ял квасен хляб, тогава Той не е евреин, а щом не е евреин, не може да бъде и Месия, тъй като Моисей и пророците пророкуват, че Месията ще дойде от еврейския народ и от Иудиното

коляно. Тогава Иисус и апостолите са нарушили Закона, но Господ Иисус казва:

„Не мислете, че съм дошъл да наруша закона или пророците: не да наруша съм дошъл, а да изпълня. Защото, истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, или една чертица от закона няма да премине, докато всичко не се събдне“/Мат. 5:17,18/.

В много евангелски църкви се проповядва, че при Господната трапеза, при евхаристията, не ядем от тялото Христово и не пием от Христовата кръв, а взимаме само символи. За съжаление, това отклонение проповядва и пастир Христо Куличев в книгата си „Църквата, същност и предназначение“. На страница 163, - той пише: „Разчупеният хляб **символизира** Неговото тяло, а плодът на лозата – Неговата кръв, пролята за прощаване на греховете. **Те не са, а символизират** **предоменото тяло и пролятата кръв на Иисус Христос за грешните хора**“ ... „Значи, **те не са**, но **символизират** тялото и кръвта на Христос и който взима тези **символи** недостойно (в гръцкия превод „с пренебрежение“), без да съзнава, че те **символизират** тялото и кръвта на Христос, ще бъде виновен против действителното тяло и кръв на Христос“. След четири страници, на стр.168, си противоречи: „Но, - ние не градим своята вяра върху **символи**, а върху истините на Божието слово. Тези истини са ни дадени не **символично**, а ясно и конкретно и са реални за всеки вярващ, който чрез вяра в изкупителната жертва на Христос, е влязъл в Новия завет, който Христос направи чрез Своята кръв“.

Излиза, че Господ Иисус Христос е излъгал апостолите, че хлябът е Неговото тяло и виното – Неговата кръв, а в действителност, според автора, са символи. Мартин Лутер е на друго мнение, а именно, **че са** и тяло и кръв Христови: „Какво представлява тайнството на Светото причастие? **Това е истинското тяло и истинската кръв** на нашия Господ Иисус Христос, заедно с хляба и виното, които ядем и пием, и е учредено за нас, християните. Къде е написано това? Светите евангелисти Матей, Марк, Лука и апостол Павел, ни

казват, че Господ Иисус Христос, вечерта, когато бе предаден, взе хляба и след като благослови, преломи го и раздавайки го на учениците Си, каза:

„Вземете, яжте. **Това е Моето тяло**, което за вас се дава; това правете за Мой спомен“.

По същия начин подир вечеря Той взе чашата, благодари, даде им я и рече:

„Пийте от нея всички. Тази чаша е **Моята кръв** на новия завет, която за вас се пролива за опрощение на греховете ви; това правете, колчем пиете за Мой спомен“/Катехизис на Лутер, стр.23/.

По-натам пастир Христо Куличев, за да защити отклонението си, твърди, че Тайната вечеря се е състояла един ден преди дните на безквасниците. „Това е било в четвъртък вечер, а празнуването на Пасхата започва от петък вечер“. Но, - Христовото евангелие казва друго:

„А в **първия ден на празник Безквасници** пристъпиха учениците към Иисуса и Му рекоха: де искаш да ти приготвим да ядеш пасхата?“/Мат. 26:17/.

„**В първия ден** на Безквасниците, когато колежа пасхалното агне, казват Му учениците: де искаш да отидем и приготвим, за да ядеш пасхата?“/Марка 14:12/.

„**И настана денят Безквасници**, когато трябваше да се заколи пасхалното агне, и прати Иисус Петра и Иоана, като им рече: идете, пригответе ни пасха, за да ядем“/Лука 22:7,8/.

Нима вярвате, че Господ Иисус е казал на Петра и Иоана: идете, пригответе ни пасха, за да ядем, но я направее с квасен хляб?

Авторът негодува от тримата евангелисти и пише: „А това (по-горе цитираното от тримата евангелисти) значи, че празникът Пасха е вече започнал, защото за евреите празникът започва от залеза на слънцето. **Това е в противоречие с тяхната практика** и Христос не може да е имал Своята вечеря с учениците след започване на празника“. По-натам, за да защити неверието си, че Всемогъщият Бог може да превърне хляба в тяло и виното в кръв, продължава: „На тая

вечеря Неговото тяло още не бе преломено и Неговата кръв не бе пролята, така че хлябът и плодът на лозата още **не можеха да се превърнат в преломеното тяло и пролятата кръв**".

А можеше ли водата в Кана Галилейска да се превърне във вино? Можеха ли пет хляба и две риби да се превърнат на толкова много хлябове, за да се нахранят повече от пет хиляди мъже и да останат 12 пълни коша с къшеи? Можеше ли Господ да направи кръвта на Адам или трябваше да пита Дарвин как да я направи? Можеше ли разлагащото се тяло на Лазар, което беше от четири дни в гроба и миришеше, защото в него вече нямаше кръв, да възкръсне и по вените и артериите му да потече нова кръв?

Друго негово отклонение беше твърдението му, че Лазар не е възкръснал, а само оживял, защото, ако бил възкръснал, не трябвало да умира, а той – умрял. Вярата му беше като на Марта: „...зная, че ще възкръсне при възкресението, в последния ден"/Иоан 11:24/. Господ Иисус като казва: „...брат ти ще възкръсне"/Иоан 11:23/, за възкресението в последния ден ли става въпрос?

Една неделя, - проповядваше за Господната трапеза. Той каза, че е изследвал Писанията и на Тайната вечеря са яли квасен хляб, защото пишело само хляб, а не безквасен хляб. До мен седеше сестра Тинка. Тя ми каза, че е чула Светият Дух да ѝ казва: „За тая дума „квасен“ го свалям от амвона". Казах ѝ да отиде и да му каже, за да се поправи, но тя ми отговори, че се страхува от него. Помоли ме аз да му кажа. Когато му разказах какво е чула сестра Тинка, той отговори: „Аз не вярвам на нейните казваници".

Сънувах, че Господ ми казва: „Иди му кажи, че е мъртъв. Казах му, а той ми отговори: „Мъртъв съм за света".

Следващата неделя в църквата дойдоха цивилни и униформени милиционери и го свалиха от амвона. Цяла България и в чужбина знаят, че този пастир е свален от амвона, - за верността му към Божието слово. Само сестра Тинка знае, че Господ го свали, чрез комунистическата милиция, защото не повярва на гласа на Светия Дух и изповяда, че не вярва на „нейните казваници".

Вярно е, че ДС и милицията направиха това, но искам да припомня, че преди да го свалят, Бог беше казал на сестра Тинка, че Той ще го свали от амвона. Аз вярвам, че нищо в този свят не става без знанието на Всемогъщия.

Когато комунистическият Комитет по вероизповеданията поставяше евангелски пастири на амвоните, те цитираха пророк Даниил:

„Той (Бог) променя времена и години, **сваля царе и поставя царе**, дава мъдрост на мъдри и знание на разумни” /Дан. 2:21/.

И това е истина. Но, - когато ги сваляха от амвоните, никой не каза, че Бог го е свалил, а обвиняват милицията и Държавна Сигурност и не искат да признаят, че Бог ги сваля чрез тях. Ние, миряните роптаем за това, че ги свалят от амвоните, - без да си даваме сметка, че роптаем против Божията воля.

Сестра Полина ми изпрати нейно свидетелство за безквасния хляб при светата евхаристия.

„Преди няколко години една нощ, петък срещу събота, сънувах, че съм в църквата „Свети Николай Чудотворец” с други миряни и свещеникът дойде с един нарязан хляб, бучеше филии на една вилица и ни ги даваше. След това го видях да излиза от олтара, а лицето му беше восьчно като на мъртвец. Сутринта като се събудих се помолих Господ да ми открие какво означава съня. Тогава разбрах, че в Православната църква, светата евхаристия се извършва с квасен хляб. Позвъних на мой познат грък, чийто покоен баща беше свещеник и го попитах: в Гърция с квасен хляб ли се извършва светата евхаристия, като той ми отговори положително. На другия ден беше неделя и сутринта отидох на църква, и след като свърши литургията попитах свещеника: с какъв хляб отслужва светата евхаристия, и той отговори, че е с квасен. На въпроса ми: знае ли, че трябва да е с безквасен, защото така пише в Библията, той отговори: **„Знам, но така са ни разпоредили”**. Казах му, че го сънувах да излиза от олтара, а лицето му беше восьчно като на мъртвец, но той не ми отговори нищо.

Посетихме един пастир, който беше болен от рак. Той е бил и мисионер в Турция. Когато разговаряхме с него, той ни разказа, че ръководителите на мисията, му наредили да отслужи Господна трапеза с плодов сок, бисквити и солети. Мислеше, че това е грехът му, поради който се е разболял. Въпреки усърдните ни молитви за изцелението му, той почина. Ако се молим Бог да благослови солети, бисквити, торти, шоколади или пасти, - преди да ги ядем, те ще бъдат благословени, но да сравняваме Христовото тяло с тях, е пренебрежение и кощунство с Агнеца Божий и за такава подигравка с тялото Христово, - нормално е да бъдем наказани. В Православната църква се употребява осветен хляб, който е квасен – нафора, но той не е тяло Христово.

Напоследък в много евангелски църкви, поради хигиеничност и практичност, замениха чашата с чашки. След употребата, чашките се измиват с веро и вода, която с пренебрежение се изсипва в канализацията. Може би, лидерите на църквите ги е страх, ако пият от една чаша, да не се заразят от грип или друга заразна болест и с това доказват, че не вярват на думите на Спасителя.

Брат Стоил Гергинов ми разказа, че когато бил ученик в семинарията в Черепиш, един от съучениците му споделил, че няма да се причасти на Рождество Христово, защото имало грипна епидемия. Всички останали се причастили и никой от тях не се разболял. Разболял се само страхливият, и умрял.

Молихме се за една сестра, на която лекарите не можеха да открият диагнозата. Въпреки усърдните молитви за изцелението ѝ, тя не получаваше подобрение, а се влошаваше. Попитах я да не би да е участвала недостойно в Господна вечеря. Тя ни разказа, че отишла да вземе причастие в храм-паметника „Свети Александър Невски“. Преди причастието свещеникът казал, че не бива да се страхуват от грипната епидемия, защото чашата е сребърна и сребърният окис убива микробите, както и виното, в което има спирт, а и Спасителят е казал, че и дори да има отрова в чашата, тя няма да навреди на повярвалите. Освен това, след богослужението

останалото в чашата се изпива от свещениците, така че, - да не се страхуват. Тя взела виното и хляба, но ги задържала в устата си и като излезнала от храма уплашена, изплюла ги върху стената. След тази изповед и усърдната молитва на събранието, сестрата получи изцеление.

Ония, които се страхуват да пият от една чаша, не доказват ли с това, че не вярват на Господ Иисус Христос, който казва:

„А повярвалите ще ги придружават тия личби:и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди....“/Марка 16:17,18/.

Всички, които проповядват, вярват и учат, че апостолите са яли и пили символи на Тайната вечеря, трябва да признаят, че по-долу цитираните думи от Новия Завет не са истина, или, че не вярват в думите на Господ Иисус Христос.

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето; който яде от тоя хляб, ще живее вовеки; а хлябът който Аз ще дам, е Моята плът, която ще отдам за живота на света. Тогава иудеите се запрепираха помежду си, думайки: как може Той да ни даде плътта Си да ядем? А Иисус им рече: истина, истина ви казвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има живот вечен, и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото плътта Ми е истинска храна, и кръвта Ми е наистина питие. Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мене и Аз в него. Както Мене е пратил живият Отец, и Аз живея чрез Отца, тъй и който Мене яде, ще живее чрез Мене. Този е хлябът, слязъл от небето. Не както бащите ви ядоха маната и умряха: който яде тоя хляб, ще живее вовеки“/Иоан 6:51-58/.

„И когато ядяха, Иисус взе хляб и, като благослови, преломи го и, раздавайки на учениците, каза: вземете, яжте; това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: пийте от нея всички; защото, това е Моята кръв, на новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на грехове“/Мат. 26:26-28; Марка 14:22-24; Лука 22:19,20/.

„Аз приех от Господа това, що ви и предадох, а именно, че Господ Иисус през нощта, когато бе предаден, взе хляб и,

поблагодари, преломи и каза: вземете, яжте, това е Моето тяло, за вас преломявано; това правете за Мой спомен. Взе също и чашата подир вечеря и каза: тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете, колчем пиете за Мой спомен. Защото, колчем ядете тоя хляб, и пиете тая чаша, ще възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той. Затова, който яде тоя хляб или пие чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо тялото и кръвта Господня. Но нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от хляба и да пие от чашата. Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава тялото Господне”/1 Кор. 11:23-29/.

„На онези, които не приемат, че светото причастие е самата плът и кръв Христова, анатема трижди”/Борилев синодик/.

3. Покриването на главите на жените, когато се молят или пророкуват, било валидно само за църквите в Коринт и Ориента.

В първа Петдесятна църква проповядваше един много добър и ерудиран пастир. Много пъти Св. Дух ме е насърчавал чрез неговите проповеди.

Този пастир започна да проповядва не библейски неща. Едно от тях беше, че новородените християнки не трябвало да си покриват главите, когато се молят или пророкуват. Това било ориенталщина. И започна акция за сваляне покривалата от главите на вярващите сестри в Петдесятните църкви. Наскоро след това една пастирска жена ми каза: „Брат Петре, победихме!” Попитах: „Какво сте победили?” А тя ми отговори, че победата им била, - свалянето на покривалата от главите на жените.

Преди повече от двацет години проповядвах в Конгрегационската църква в град Самоков. На хармониума свиреше сестра Румяна. Тя беше вдовица с две деца. Давах ѝ се много точни и ясни видения. Казах ѝ, когато се моли и разказва

виденията да покрива главата си, защото така е писано в Божието слово. Отговори ми, че нямала такова убеждение. Тогава получила откровение. Видяла до нея да стоят два Ангела и единият ѝ казал: „Покривай главата си, когато се молиш“, а тя му отговорила, че нямала такова убеждение. Другият ѝ казал, че в България има двама мъже, които точно проповядват Божието слово. Когато те си отидат, над България ще дойде изстребител и всички жени, които са се молили или пророкували с открити глави, ще бъдат изстребени. Тогава ѝ подал едно бежаво покривало и тя завила цялата си глава, но той открил лицето ѝ, и казал: „Само главата. Покриването на лицето означава смърт“. На другия ден отишла на пазара и на една сергия видяла същото бежаво покривало. Купила го и от тогава покриваше главата си в църквата, независимо от съпротивата на пастирите и сестрите.

„И тъй, който наруши една от най-малките тия заповеди и тъй поучи човеците, той най-малък ще се нарече в царството небесно; а който изпълни и поучи, той велик ще се нарече в царството небесно“ /Мат. 5:19/.

Пътувах във влака и на гара Ботунец се качи млада жена. Седна срещу мене, извади от чантата си кърпа, покри главата си, извади и Библията и започна да чете. Когато ѝ казах „Слава на Бога“, тя се усмихна, отговори на поздрава ми и така се заговорихме. На въпроса ми защо покрива главата си, тя ми отговори, че и тя като много други сестри, излъгани от пастирите, не си е покривала главата, но след като се е молила, Господ лично да ѝ отговори, като е вярвала, че Господ дава без да укорява, вече никой не може да я убеди да хвърли покривалото.

И моята племенница нямала убеждение, че трябва да покрива главата си, когато се моли, но веднъж като коленичила за молитва, изведнъж над главата си, - видяла покривало. Станала, взела кърпата и се покрила.

Молахме се за изцелението на съпруг и съпруга болни от една и съща болест. Положих ръце върху двамата и се молих с една и съща молитва. Пастир Димитър Куличев ги помаза с елей в Господното име. Когато дошли отново,

жената попитала защо мъжът ѝ е изцелен, а тя не е изцелена. Куличев ѝ отговорил: защото брат Петър ти каза да покриеш главата си по времето на молитвата, а ти отговори, че нямаш такова убеждение. Твоето убеждение противоречи на Божието слово и затова Бог не те изцери.

Наскоро след смъртта на пастир Ангел Динов сънувах, че се намирам в небето и един хор от жени, облечени в национални бели дрехи и забрадени с бели кърпи, пеят: „Христос възкресе из мъртвих и със смъртта Си, смъртта победи“. Двама Ангели доведоха пастир Динов в небето при жените и му казаха: „Пей!“ Той се опита, но не можеше. Донесоха му акордеон, сложиха го на гърдите му и казаха: „свири!“ Той си вдигна ръцете, но на ръцете му имаше само показалци. Другите осем пръста ги нямаше. Тогава му събуха краката и сложиха акордеона пред краката му, за да свири с крака, но нищо не се получаваше. Изведнъж той се смали и стана малък колкото 7-годишно дете.

Някои тълкуват този сън, че липсващите му пръсти означават, че е нарушавал 8-те от 10-те Божии заповеди и е поучавал, че покриването на жените е „ориенталщина“ и се отнася само за Ориента, но не и за България.

Покриването на жените, когато се молят или пророкуват е най-малката заповед към тях и ония, които я нарушават или проповядват да не се изпълнява, били те пастирки или епископки, „най-малки ще се нарекат в царството небесно“, - и ще се очудят в съдния ден, че са се превърнали в малки джуджета.

Когато написах горните три реда, във видение видях мъж облечен в чисти светли дрехи и с него вървеше жена джудже със забрадка на главата. Предполагам, че това се отнася за сестра, която винаги е носела забрадка, но е господарувала над мъжа си.

„и всяка жена, която се моли или пророкува гологлава, засрамя главата си, защото все едно е, като да е обръсната;... Затова жената трябва да има на главата си знак на мъжова власт над нея - заради Ангелите“/1 Кор. 11:5,10/.

„Защото, истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, или една чертица от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от най-малките тия заповеди и тъй поучи човеците, **той най-малък ще се нарече в царството небесно**; а който изпълни и поучи, той велик ще се нарече в царството небесно. Защото, казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно”/Мат. 5:18-20/.

И Писанието не може да се наруши.

4. На църквата не ѝ трябвало йерархия.

„И от вас **Бог постави в църквата** първо апостоли, второ пророци, трето учители; после такива, които имат сили чудотворни и дарби за лекуване; след това застъпници, управници и такива, които да говорят разни езици”/1 Кор. 12:28/.

„И Той (Господ Иисус Христос) постави едни за апостоли, други за пророци, други за евангелисти, други за пастири и учители, за усъвършенстване на светиите в делото на служението, в съзиждане на тялото Христово”/Еф. 4:11,12/.

Разбира се, че е много важно дали Бог ги е поставил или Държавна Сигурност, или са си ги избрали на годишно събрание чрез гласуване, но и тогава, - може да е по Божията воля.

„И понеже, по дадената нам благодат, имаме разни дарби, то, имаш ли пророчество, пророчествай според вярата; имаш ли служба, пребъдвай в службата; учител ли си, - в учението; наставник ли си, - наставлявай; дарител ли си, - дарувай простосърдечно; предстоятел ли си, - предстоявай с усърдие; благотворител ли си, - благотвори на радо сърце”/Римл. 12:6-8/.

„А като им ръкоположиха презвитери за всяка църква, помолиха се с пост и ги повериха на Господа, в Когото бяха повярвали”/Деян. 14:23/.

„Затова трябва да се подчиняваме, и то не само поради страх от неговия гняв, но и по съвест. Затова и данък плащате; защото те са Божии служители, и с това именно служене са постоянно заети“/Римл. 13:5,6/.

Примери с нечестиви свещеници, и архиереи:

„Но синовете му (на Самуил) не вървяха по неговите пътища, а се впуснаха в користи, взимаха подаръци и съдеха криво“/1 Цар. 8:3/.

„А първосвещениците и стареите и целият синедрион търсеха лъжливо свидетелство против Иисуса, за да Го умъртвят“/Мат. 26:59/.

„Главатарите му съдят за подаръци, свещениците му учат за плата, пророците му предсказват за пари, а пък се осланят на Господа думайки: нали Господ е помежду ни? Беда не ще ни постигне!“/Мих. 3:11/.

За съжаление, в много християнски вероизповедания, - епископите са и апостоли, и пророци, и наставници, и чудотворци, и тълкуватели, и пастири, и учители, и лечители, и ръководители и владетели, и то без да са изживели кръщението със Светия Дух, и затова не говорят и на нови езици и лъжат, че духовното кръщение и духовните дарби се отнасяли само за върховните апостоли, а сега вече били прекратени.

В йерархията (единочалието) на църквата не се позволява да участват жени.

„Жените ви в църквите да мълчат: там не е позволено да говорят, а да се подчиняват, както казва и законът. Ако пък искат да научат нещо, нека питат мъжете си вкъщи; понеже е срамотно жена да говори в църква“/1 Кор. 14:34,35/.

„Вие, жените, покорявайте се на мъжете си, като на Господа, защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, и Той е спасител на тялото. Но както църквата се покорява на Христа, така и жените да се покоряват на мъжете си във всичко“/Еф. 5:22-24/.

„Вие, жените, покорявайте се на мъжете си, както подобава, в името на Господа“/Кол. 3:18/.

„също така и жените, облечени прилично, със срамежливост и целомъдрие да се гиздят, не с плетейки, ни със злато, или с бисери, или драгоценни дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които се посвещават на благочестие. Жената да се учи в безмълвие и пълно покорство. На жена не позволявам да поучава, нито да господарува над мъж, но заповядвам да бъде в безмълвие“/1 Тим. 2:9-12/.

„стариците също да се държат свещенолепно: да не бъдат клеветници, да се не предават на много вино, да са поучливи на добро, за да вразумяват невестите да обичат мъжете и децата си, да бъдат целомъдри, чисти, къщовници, добри, покорни на мъжете си, та да се не хули словото Божие“/Тит. 2:3-5/.

Когато жената е неразположена и влиза в олтара или се качва на амвона или отслужва Господна трапеза, тя осквернява цялата църква и може да предизвика Божия гняв не само върху себе си, но и върху църквата.

Ето какво е записано в решението на Лаодикийския вселенски събор, правило 44: Жена не трябва да влиза в олтара. Когато е неразположена, не трябва да участва в Господната трапеза, докато не се очисти.

5. Спасението на душата било важно, а изцелението не било важно.

Разбира се, че спасението на душата е по-важно от изцелението на тялото и душата, но да се твърди, че не е важно, е чиста ерес. В Стария завет има около 40 примера, където се говори за изцеления, а в Новия завет, - примерите са около 50. Да се твърди, че изцелението не е важно, означава да се отхвърли голяма част от Божието слово. А ние знаем, че: „Словото беше у Бога и Бог беше Словото“/Иоан 1:1/.

Такива учители какво и кого отхвърлят?

„И помоли се Авраам Богу, и Бог изцели Авимелеха, и жена му, и слугините му и те взеха да раждат“/Бит. 20:17/.

„И каза: ако слушаш добре гласа на Господа, твоя Бог, и правиш каквото е угодно пред очите Му, и се вслушваш в

заповедите Му, и пазиш всичките Му наредби, - няма да ти напратя ни една от болестите, които напратих на Египет; защото Аз съм Господ (Бог твой), целител твой"/Исх. 15:26/.

Някои проповядват, че Бог ни пращал болести, за да ни усъвършенства. Да не би да е напратил болести на египтяните, за да ги усъвършенства?

През пролетта на 2017 година ме поканиха на евангелизация в гр. Етрополе. Един от говорителите, за да ме унижи, се подигра с мен, че съм бил много побелял и остарял и че това, което съм проповядвал за изцеленията не било толкова важно. Важно било спасението на душата. Пожелах му, когато стане на моята възраст и стигне до 82 години, нито да остарява, нито да побелява, но що се касае до изцелението, го попитах, ако детето му се разболее и лекарите му кажат, че те са дотука, дали ще бъде важно изцелението на детето му. Чух, че брат Павел, пастир на ББЦ в Етрополе, започна да се моли тихо до мен: „Господи, моля Ти се, да не се разболее детето ми!“ Явно, че и той е бил на същото мнение като предноговорящия лицемер. Това лицемерие, че изцелението не е толкова важно, се проповядва по много протестански и православни амвони, - и заблуждават слушателите, но когато се разболее някое от най-милите им, те дават мило и драго само и само да оздравее. Има ли в четирите евангелия случай, когато Господ Исус Христос да е казал на някой болен: „изцелението не е толкова важно, важно е да спасиш душата си“, и да го е отминал.

Слушах в Петдесятната църква в София, - пастирът да проповядва, че Господ ни изпращал болести, за да ни усъвършенства. След около една седмица помоли църквата, да се молим за съпругата му, че се разболяла и никакви лекари и професори не могли да открият диагнозата. На вратата чух как брат Георги му каза: „Брате, миналата неделя ти каза, че Господ ни праща болести, за да ни усъвършенства. Къде си хукнал по доктори и професори, чакай съпругата ти да се усъвършенства“. Някои проповядват, че болестите ни, ги допуска Господ, за да ни изпита като Иов или „за да се явят делата Божии"/Иоан 9:3 - изцелението на слепородения/.

Друг пастир от Конгрешанската църква заяви, че Господ ни пращал болести, за да ни научи на търпение. Снаха му се разболя от рак, оперираха я и започнаха лечение чрез химиотерапия и лъчетерапия, които много тежко ги понасяше, но съпругът ѝ казвал: „Ще търпиш. Чрез това лечение, Господ те учи на търпение“. Тя се прибра при родителите си, които за съжаление, не бяха просветени, но вярваха в Бога. Молихме се за изцелението ѝ, - и болките престанаха. Тя започна бързо да се подобрява. Дъщеря ѝ беше в чужбина, - и като се завърна успя да убеди майка си, - да се върне при баща ѝ, и да продължи лъчетерапията. Състоянието на болната рязко се влоши. Отново съпругът и дъщеря ѝ, я успокоявали, че Бог я учи на търпение, но тя почина. Смъртта на тази млада жена прослави ли Бога? Явиха ли се делата Божии чрез нейната смърт? Казал ли е Господ Исус Христос на някой: на тебе ти давам да се разболееш от рак, за да се научиш на търпение и да се прослави Бог; или на друг: ти ще боledуващ от артрит за Божия слава; или на трети: ти си болен от мултиплена склероза, за да се явят делата Божии върху тебе.

Да си спомним за изцелението на сирийския военачалник Нееман от проказата - 4 Цар. 5 гл. и за изцелението на цар Езекия - 4 Цар. 20:1-11.

„Ако заключа небето и няма дъжд, ако заповядам на скакалци да изпоядат земята, или направят мор върху Моят народ, и Моят народ, който се именува с Мое име, се смири, започне да се моли, да търси лицето Ми и се отвърне от лошите си пътища, Аз ще чуя от небето, ще простя греховете му и ще изцеля земята му“/2 Парал. 7:13,14/.

„Блажен е онзи човек, когото Бог вразумява, и затова не отхвърляй наказанието от Вседържителя, защото Той нанася рани и Сам ги превързва; Той поразява, и Неговите ръце лекуват“/Иов 5:17,18/.

„Благославяй, душо моя, Господа, и цялата моя вътрешност да благославя Неговото свето име. Благославяй, душо моя, Господа и не забравяй ни едно от Неговите благодеяния.

Той прощава всички твои беззакония, изцелява всички твои недъзи; избавя от гроб твой живот, увенчава те с милост и щедрости; насища с блага твоето желание: подновява се като на орел твоята младост“/Пс. 102:1-5/.

От опит ви казвам, че ако някой, който е получил такова благодеяние, се отрече от него, ползата от него се губи, болестта се връща и неблагодарникът загива. Това се случи с Павлина - изцелена от рак, със Ставри - изцелен от бюргер, със Савка Шипкова - изцелена от рак на белия дроб и други като тях, които получиха големи благодеяния от Господа, но не ги оцениха.

„Безразсъдните страдаха заради беззаконните си пътища и за неправдите си; от всяка храна се отвръщаше душата им, и те се приближаваха към вратата на смъртта. Тогава в скръбта си викнаха към Господа, и Той ги спаси от неволите им; прати Своето слово, изцели ги и ги избави от техните гробове“/Пс. 106:17-20/.

Какво трябва да правят тия, които са избавени от гробовете?

„Да славят Господа за милостта Му и за чудните Му дела към синовете човешки! Да Му принасят хвалебна жертва и да разгласят делата Му с пение!“/Пс. 106:21,22/.

„Господ отваря очите на слепи, Господ изправя прегърбени, Господ обича праведни“/Пс. 145:8/.

„Във всичките си работи бъди предпазлив, и никаква болест не ще те намери“/И.С.Сир. 31:26/.

„Синко, в болестта си не бивай небрежен, а се моли Господу, и Той ще те изцели. Остави греховния живот, изправи ръцете си и очисти сърцето от всякакъв грях“/И.С.Сир. 38:9,10/.

„Бог говори веднъж и, ако това не забележат, още веднъж: насън, в нощно видение, когато сън наляга човеците, във време, кога дремят на леглото. Тогава Той открива на човека ухото и запечатва Своето наставление, за да отведе човека от някое предприятие и да отстрани от него гордостта, за да отведе душата му от пропаст и живота му от поражение с меч. Или бива вразумяван с болест на постелката си и с

люта болка във всичките си кости, - и животът му се отвръща от хляба, и душата му – от обичната храна. Плътта на него изчезва, тъй че не се вижда; костите му, които се не виждат, се подават. Душата му се приближава към гроба, и животът му – към смъртта. Ако има у него Ангел наставник, един от хиляда, за да показва на човека правия му път, – Бог ще се умилистави над него и

ще каже: освободи го от гроба; Аз намерих откуп. Тогава тялото му ще се освежи повече, отколкото на младини; той ще се върне към дните на младините си. Ще се моли Богу, и Той ще бъде милостив към него; с радост поглежда лицето му и възвръща на човека праведността му. Той ще гледа людето и ще казва: „грешил съм и кривил съм правдата, и не ми е въздадено; Той освободи душата ми от гроба, и животът ми вижда светлина“. Ето, всичко това Бог върши два – три пъти с човека, за да отведе душата му от гроба и да го просвети със светлината на живите“/Иов 33:14-30/.

Това се случва с човеци, които отворят ушите си за Божието наставление, чрез словото и дарбите Му и повярват, че Агнецът Божий е бил принесен в жертва като откуп за греховете им.

„А Той бе изпоранен за нашите грехове и мъчен за нашите беззакония; наказанието за нашия мир биде върху Него, и чрез Неговите рани ние се изцелихме“/Ис. 53:5/.

Но, - за съжаление много често се случва това, което Бог казва на пророк Исаия:

„Защото сърцето на тоя народ е закоравяло, и с уши тежко слушат и затворили са ушите си, да не би с очи да видят, с уши да чуят и със сърце да разберат, та да се обърнат, за да ги изцерея“/Ис. 6:10/.

Тия, които учат, че изцелението не е важно, не ослепяват ли очите и не заглушават ли ушите на болните, за да не се обърнат и да бъдат изцелени?

„Защото тъй казва Високият и Превъзвишеният, вечно Живеещият, – Светий е Неговото име: Аз живея в небесната височина и в светилището, също и със съкрушените и смирените духом, за да оживявам духа на смирените и да

оживявам сърцата на съкрушените. Защото няма вечно да водя тъжба, нито до край да се гневя; иначе, ще изнемогне пред Мене всеки дух и всяко дихание, което съм сътворил. Заради греха му користолюбие Аз се гневих и го поразявах, скривах лице и негодувах; но той, като се отвърна, отиде по пътя на сърцето си. Видях пътищата му, и ще го изцеля, и ще го водя и ще утешавам него и ония, които го жалят. Аз ще изпълня словото: мир, мир на далечен и на ближен, казва Господ, и ще го изцеля“/Ис. 57:15-19/.

Може ли Господ да спасява и да изцелява?

„Ето, ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спасява, и ухото Му не е натегнало, та да не може да слуша“/Ис. 59:1/.

Мнозина се надяват на човека, чрез който действа изцелителната дарба на Светия Дух и естествено е такива хора да бъдат разочаровани, тъй като, в човека няма сила за изцеление.

„.....защото Твое е царството, и силата, и славата вовеки. Амин“/Мат. 6:13/.

Освен това, такъв може и да попадне под проклетие, защото е писано:

„Тъй казва Господ: проклет оня човек, който се надява на човек и плът прави своя опора, и чието сърце страни от Господа“/Иер. 17:5/.

Болният може да потърси човек с изцелителна дарба, но той трябва да не уповава на човека, а да се моли: „Изцели ме, Господи, - и изцелен ще бъда; спаси ме, - и спасен ще бъда; защото Ти си моя хвала“/Иер. 17:14/.

И когато бъде спасен и изцелен, да принесе на Бога хвалебна жертва.

6. Духовна евтаназия.

Евтаназия (от гръцки, означава добра, красива смърт) е актът, с който някой отнема живота на друг по негова изрична молба или поради необходимост от друг характер (от милост

към човек, който страда от неизлечима, според медицината, много мъчителна болест). Евтаназията е представяща се за доброто на човека смърт. Според българското законодателство, асистирането на чужда смърт (самоубийство) е тежко престъпление. Към настоящия момент дебатът „За и против“, - евтаназията е част единствено от етиката и от философията, тъй като българското законодателство е дало ясен и категоричен отговор: то не просто забранява, а инкриминира действията, с които едно лице подпомага друго да сложи край на живота си. За подобно съучастие в чужда смърт, - българският Наказателен кодекс, - предвижда наказание лишаване от свобода, от една до шест години, а когато то е извършено спрямо непълнолетно лице, или спрямо лице, за което виновният знае, че е не способно да ръководи постъпките си или че не разбира свойството или значението на извършеното – състояние, в което често се намират терминално болните пациенти, наказанието е лишаване от свобода от три до десет години.

В началото на 50-те години на миналия век американският доктор Сандърс прекъсва живота на безнадеждно болен свой пациент с инжекция. Американското общество е потресено. Намират се и много защитници на постъпката му, които искат легализацията на подобни действия. В провинциално градче, - друг „милостив лекар“ започва да прекъсва живота на наркомани, алкохолици и криминални престъпници, за да създаде „чисто“ общество. Когато негов колега научава за многото му „милосърдни“ дела, го отравя с отровата, която е употребявал да „чисти“ градчето от „утайката“ на обществото.

В град Лиеж, родители с помощта на лекар умъртвяват своето недъгаво, родило се без ръце детенце. На процеса срещу родителите е поставен въпросът за човешкия живот, кога става безсмислен. От религиозна гледна точка няма такъв момент, тъй като всички човеци сме в известна степен недъгави, а Той ни обича такива, каквито сме.

Бум на желаещи за евтаназия в Нидерландия

Автор: dnes.dir.bg

09.02.2020

Все повече пациенти искат да се подложат на евтаназия - асистирано законово самоубийство, след като клиниките в Нидерландия отчитат рязко завишаване на запитванията, предава ДПА. Центърът за евтаназия, базиран в Хага, отчита ръст от 22% на годишна база на заявките за асистирана смърт. През 2019 г. са подадени 3122 молби за евтаназия. Лекарите в Центъра са извършили евтаназия на около една трета от пациентите, подали молби за това. Клиниката в Хага е известна с работата си с особено тежки случаи. Всяка седмица 13 души се свързват с нас, за да кажат: "Помогнете ми. Не мога да продължа", казва Стивън Плейтер, ръководител на центъра. Той очаква ръст на запитванията за евтаназия и през тази година.

Евтаназията е позволена от закона в Нидерландия, но при определени условия. Пациентът трябва да е неизлечимо болен и да изпитва нетърпима болка. Запитването за евтаназия не трябва да е първо по ред, а и трябва пациентът да се е консултирал с повече от един лекар.

През 2018 г. в Нидерландия са евтаназирани около 6 585 човека. Над 90% от тях са били пациенти с рак в последен стадий.

Центърът също е помогнал на 96 пациента с деменция да умрат - с 26 повече от предходната година.

С брат Димитър Куличев посетихме една сляпа, глуха и няма жена. Когато се молахме за нея, тя само плачеше и сълзите ѝ капеха една след друга на пода. Цяла седмица след това ме изпълваше необяснима радост. Попитах в молитва: „Господи, защо ме изпълваш с такава голяма радост?“ Чух Неговия глас: „Защото бях сляп, глух и ням и ти Ме посети“.

Твърдо съм уверен, че Господ обича криминалните пресъдъжници, алкохолиците и наркоманите, недъгавите, слепите, глухите, немите и болните не по-малко от самозваните светци, като доктор Сандърс и неговите колеги.

Хората, които искат легализиране на евтаназията, често биват посочвани като безбожници и еретици, а тези, които искат евтаназия за себе си – са заклеимявани и маргинализирани /отхвърлени от обществото/ самоубийци.

За съжаление, срещам хора, които имат себе си за много духовни и поучават вярващите да приемат духовна евтаназия, като предлагат в молитвите си, - многожалостивият, многомилостивият и човеколюбив Бог, - да извърши това убийство, - с молитви към Него като: „Прибери си го, Господи; прекрати живота му, за да не се мъчи“.

Господ изцели Павлина Барковска, и тя се върна в семейството си и на работното си място. И вместо да отиде и прослави Бога в църквата, две години след чудесното си изцеление, проявява черна неблагодарност и започва да разказва вицове против Бога. На другия ден болестта се връща и Господ ѝ поставя условие, за да я изцери втори път. Видях я във видение, че виси от терасата на 12 или 14 етаж, и аз я държа за ръката. Чувам глас от небето, който казва: „Да обещае, че кракът ѝ повече няма да стъпи в църквата Доктор Лонг и Аз ще я изцерея втори път“. Зарадвах се и сутринта отидох и ѝ разказах видението. Тя каза: „Притисната съм и ще обещаю“, но точно в този момент влезна мъжът ѝ и каза: „Какво, какво да обещае?“ Разказах му видението, а той каза, че не може да прави такива обещания, защото няма да може да се среща и вижда със сестрите от църквата. Тя каза: „Не мога да направя такова обещание“. Веднага след думите ѝ, - започна да пици и да се мята от болки. Закараха я в „Пирогов“ и на следващия ден сутринта, - почина.

Молих се и попитах, защо Господ поиска това обещание и тогава сънувах, че се намирам в същата църква. Около десетина жени са заградили Павлина и всички повтарят: „Господи, прибери я! Господи, прибери я, за да не се мъчи!“ Разбутах жените и видях, че между тях и нея има разстояние и там двама дяволи жестоко бият Павлина с камшици.

Сънувах и друг сън. Виждам, че Павлина разговаря с една висока жена на автобусната спирка в Младост 1, която е близо до жилищния блок 84, в който тя живееше. Жената

й подава някакъв сладкиш и тя го взима и изяжда. Чувам глас, който казва: „Отрова“. Ако Павлина беше повярвала и изпълнила Божията заповед да направи това обещание, Господ щеше да изпълни Своего обещание на повярвалите, в което казва: „...ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди“/Марка 16:18/.

Господ изцери сестра Минка от безсъние, от което е страдала повече от 14 години. Синът ѝ Йохан беше наркоман. Покани ни у тях, да се молим за освобождението му. Когато се молехме, чух властен глас да казва: „Както се молите, така получавате“. Зарадвах се и повярвах, че е освободен, но сутринта той починал. Сестрата ни каза, че докато ние сме се молили Господ да го освободи, тя се е молила Господ да си го прибере и Бог е чул молитвата на майката.

Преди 35 години племенницата ми Румяна получи божествено изцеление от рак. Тя отказа операция, лъчетерапия и химиотерапия. Веднага след изцелението си, - замина на работа в ЮАР, където работи като строителен инженер до преди няколко месеца. Сънувах, че някой ѝ подава храна и чувам: „Отрова“. Разговаряхме по телефона и я предупредих да не приема от никого, - никаква храна и тя обеща. Като се прибрала от работа, мъжът ѝ разказал, че през деня идвали вярващи и оставили духовна литература, като се представили за „йеховисти“. Повярвахме, че това е „отровата“.

Млада жена с около 5 годишно момиченце позвъня на вратата и поиска да я приема, за да разговаряме за вярата. Много хора съм приемал в дома си, но този път попитах: Иеховистка ли сте? И се очудих на думите, които излезнаха от устата ми. Тя отговори: „Да“. Казах ѝ, че не мога да я приема.

Преди няколко месеца, Румяна се завърна в България и не знам по каква причина, отново се разболя. Молихме се за повторно изцеление. На 10 юни 2018 година, рано сутринта видях във видение, че се намирам в полутъмен коридор и там има три погребални ковчега, зазидани в някаква вертикална скала, на които капациите бяха отворени, а вътре имаше хора облечени в нови дрехи, които да бъдат върнати от смърт в живот. Зарадвах се, защото си спомних, че когато се молехме

за изцелението на брат Димитър, видях подобно видение: стоях пред погребален ковчег, на който липсваше една дъска. Вдигнах капака, мъртвият стана и влезна в църква. Помислих си, че трима тежко болни ще бъдат върнати от смърт в живот, но ме стресна властен глас, който каза: „Никога повече не се молете с такива молитви!“ Същата сутрин ми съобщи, че Румяна е починала. Предполагам, че докато ние се молахме за нейното и на още двама тежко болни, за изцелението им, някои мили „духовни“ сестри или братя, са се молили с молитви, като тия на майката на Йохан и на „сестрите“ от „Доктор Лонг“.

Всемогщият и Вездесъщ Бог не знае ли кого, кога и как да го прибере, че ние трябва да Го съветваме, или си мислим, че сме много по-милостиви от Него.

„Господ, Господ, Бог човеколюбивий и милосърдний, дълготърпеливий, многомилостивий и истинний, Който пази (правдата и показва) милост в хиляди поколения, Който прощава вина, престъпление и грях, ала не оставя без наказание, Който за вината на бащите наказва децата и децата на децата до трета и четвърта рода“/Исх. 34:6,7/.

Възможно е някой да иска да покрие всякакви следи, ако е имало отравяне. Затова съм против евтаназията и против кремирането. Но тия, които си мислят, че са се скрили, когато убиват невинни хора, жестоко се мамят. Иде видов-ден, когато ще гледаме един много дълъг сериен филм, в който ще бъдат показани всички тайни грехове на всички човеци, които не са ги изповядали и оставили. Всичко тайно ще стане явно.

„3000 гръцки трупа влизат годишно у нас. Целта е да бъдат кремирани, а в южната съседка крематориуми няма. Това съобщава в свой репортаж швейцарският "Нойе Цюрихер Цайтунг", цитиран от българоезичното гръцко издание newsbg.eu. Според авторите всички мъртъвци, които по свое желание приживе или по волята на своите наследници трябва да бъдат кремирани, се транспортират към границата, пише в. „Телеграф“.

Макар в Гърция кремирането да е позволено още от 2006 година, в страната все още няма крематориум. Най-силният

противник на кремирането е църквата, тъй като то се окачествява като несъвместимо с нейните учения, пише изданието. Тя разглежда изгарянето на мъртвците като езически ритуал, който не отговаря на духа на Священото Писание. Ето защо хиляди гърци решават да кремират починалите си близки, - в чужбина. България е особено популярна в това отношение, защото поради близостта си с Гърция, тялото на починалия може да бъде кремирано до 24 часа след смъртта.

Сестра Юлия помолила православния свещеник Любомир, който призна пред мен и пред брат Димчо, че е и магьосник, да я помаже в Господното име за изцеление, а той ѝ отговорил, че помазва само преди смъртта. Представете си, че ви помазва и казва: „В името на Отца и Сина и Светия Дух те помазвам, Господ да си те прибере, за да не се мъчиш“. Такава молитва не прилича ли повече на клетвата: „Помазвам те, Господ да те убие, за да не се мъчиш!“ Такива молитви не помагат ли на „крадеца“?

„Крадецът дохожда, само за да открадне, убие и погуби. Аз дойдох, за да имат живот, и да имат в изобилие“ Йоан 10:10/.

Преди години се молахме за тежко болни, като ги посещавахме по домовете. Забелязахме, че някои, които бяха изцелени или получаваша значително подобрене, изведнъж си преминаваха. Оказа се, че след като научаваха за изцелените, ги посещаваха група „много духовни“ сестри и ги съветвали, да се молят с по-горе цитираните молитви и които се съгласявали на такава духовна евтаназия – умирали.

Сестра Запряна, баба на изцелената от „лупос“ Светлана, ми разказа, че попаднала на подобна група. Предложили ѝ да се молят за Светлана, - Господ да си я прибере, защото била млада и хубава и имало голяма опасност да натрупа много грехове. Когато започнали да повтарят: прибири си я Господи, сестра Запряна повтаряла: да бъде волята Ти, Господи. Срегнах ръководителката на тая група. Тя посещаваше Методиската и Петдесятната църква и имаше син на годините на Светлана. Попитах я дали може да се съберем да

се молим за сина ѝ Любомир. Тя попита – защо? Отговорих ѝ: за да не натрупа грехове, като Светлана. Изглежда ме с голяма омраза, и като ме срещнеше, минаваше на другия тротоар.

Случайно ли апостол Иаков ни предупреждава: „Братя мои! Недейте мнозина става учители, като знаете, че по-голямо осъждане ще получим“/Иак. 3:1/.

Брат Йордан от Якоруда беше болен от рак на белия дроб. След молитва в изцелителното събрание в Конгрешанската църква, - той беше изцелен и ходеше по гората да сече дърва. След няколко години го посетихме и той ни разказа, че дошли в дома му йеховисти и се представили за много духовни братя и сестри. Те му казали, че изцелението му не е от Бога, защото те знаели, че Димитър Куличев и Петър Велев не са Божии служители и той трябвало да се отрече от изцелението. Попитал ги, дали Бог е добър и те отговорили: да. А дяволът – лош ли е? И те пак казали: да. Пак ги попитал дали болестта е добро нещо или е лошо. Те отговорили, че е лошо. Тогава им казал, че дяволът праща лоши болести, а добрият Бог ги изцелява. Цял ден се опитвали да го убедят да се откаже от изцелението, но той останал твърд и не повярвал на внушенията им да приеме „духовната им евтаназия“.

На 14.10.2019 г. сънувах, че се намирам в съдебна зала. Съдията записваше имена на мъже и жени, за които имах знание, че ще бъдат помилвани. Той каза: „За убийството и самоубийството, освен извършителите, ще бъдат осъдени най-малко още двама и трима, ако не се покаят“. Какво означават тези думи?

Капитан Рангел Величков ми разказа, че е присъствал на разстрела, – на осъден на смърт. Изпълнителят на присъдата го поканил на гости. Когато пристигнали, съпругата му и малко момиченце ги посрещнали. Бащата прегърнал момичето и започнал да го гали с ръцете, с които преди няколко часа е отнел човешки живот. Когато по-късно го попитал, дали не се страхува, че може да убие невинен човек, той отговорил: „Да му мисли съдията. Аз си върша работата, за която ми плащат“.

Когато медиите съобщиха, че в Самоков генерал от милицията се е самоубил, някои от колегите ми казаха; „Самоубили са го“. По-късно научихме, че друг генерал от Пазарджик се е самоубил. Колегите ми отново рекоха: Самоубили са го. Аз не знам дали

е така, но знам, че убийството и самоубийството са страшни грехове и Светият Дух ми открива, че не само убийците и самоубийците ще бъдат осъдени, но и най-малко още двама или трима души и според мен, - те са съдията произнесъл смъртната присъда, прокурорът скалпил присъдата, доносникът или лъжесвидетелят. А за самоубилите ги: поръчителят, лекарят извършил евтаназията и клеветникът – доносник.

Малко преди да почине, - медицинска сестра изповяда пред мен, че са ѝ наредили да постави инжекция на един болен, - и той след няколко минути е умрял.

Леля Ана беше болна от бронхоплевмония. От поликлиниката дойде медицинска сестра да ѝ постави инжекция. Много притеснена, тя каза: „Боже, Боже, на децата и възрастните поставяхме по половин ампула, а сега ме карат на тази възрастна жена да поставя две ампули наведнъж“. Казах: „Лельо, чуваш ли какво казва сестрата?“ Тя отговори: „Аз имам доверие на лекарите. Нека ми постави инжекцията“. Отидох на църква, а при леля остана сестра ми. Току-що започна богослужението и аз усетих, като че ли, някой ме удари силно в сърдечната област. Напуснах църквата. Вратата на апартамента беше отворена и на площадката стояха съседите. Като ме видяха един от тях каза: „Баба Ана е малко болна...“ Прекъснах го: „Разбрах“. Сестра ми, - ми каза, че след инжекцията се е подобрила и спокойно разговаряли, но изведнъж извикала: А-а, паднала на кревата и издъхнала. На смъртния акт написаха: Починала от инфаркт.

Господ изцери баща ми от рак на панкреаса. Господ ме предупреди: да не му се дава никакво лекарство. Ако му се даде каквото и да е лекарство, това може да коства живота му. Той започна да се храни, да се изправя и да ходи. Добра, втората му съпруга, като гледаше подобрението му, повтаряше: „Чудо стана, чудо стана“. Предупредих я два

пъти, - да не му дава никакво лекарство, защото, това може да коства живота му. Събрах всички лекарства и ги хвърлих в тоалетната. Заварих я да му дава някакво лекарство и се развиках. Тя призна, че му е дала аналгин хинин. Наскоро след като взе лекарството, почина. Лекарят записа в смъртния акт, че е починал от сърдечно-съдова недостатъчност. След пет дни попитах Господ: има ли Добра, вина за смъртта на баща ми и Той ми отговори: „За нея щеше да бъде по-добре жива да беше изгоряла и да не му беше дала тия лекарства“. След около четири години почина и Добра. Сънувах я, че дойде при мен и каза: „Моята светлина угасна в дълбока тъмнина“.

На колко ли болни от рак е направена евтаназия чрез химиотерапия или лъчетерапия?

7. Безусловното изцеление.

Някои проповядват, че Бог спасява и изцелява безусловно, но ето какво казва Писанието:

„Ето книгата на Божиите заповеди и законът, който пребъдва вечно. Всички, които се придържат о нея, ще живеят, а които я оставят, ще умрат“/Вар. 4:1/.

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден“/Марка 16:16/.

„Който вярва в Него, не бива съден, а който не вярва, е вече осъден, задето не е повярвал в името на Единородния Син Божий“/Иоан 3:18/.

„Който отхвърля Мене и не приема думите Ми, има кой да го съди: словото що казах, то ще го съди в последния ден“/Иоан 12:48/.

Савка Шипкова беше изцелена от рак на белия дроб и вместо да отиде в църквата и да принесе жертва на хвала Богу, десет години след чудесното ѝ изцеление, пред мен и сестра ми, прояви черната неблагодарност, и заяви, че тя никога не е била болна от рак. Ракът веднага се върна и за половин месец я унищожи.

Себеправедните няма да наследят небесното царство

Сутринта на 22 април 2017 година, - видях във видение, че при мен дойде един мъж, сложи дясната си ръка на лявото ми рамо и каза: „Говори!“ Попитах: „Какво да говоря?“ Той продължи: „Говори за себеправедност. Себеправедните няма да наследят Небесното царство“. Не знам кой беше този мъж, но веднага си спомних думите на Спасителя:

„...ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно“/Мат. 5:20/.

„Без да разбират Божията правда и търсейки да изтъкнат своята правда, те се не покориха на Божията правда“/Римл. 10:3/.

„Всички ние станаме като нечист човек, и всяка наша правда – като зацапана дреха; и всички посърнахме като лист, и беззаконията ни като вятър ни отнасят“/Ис. 64:6/.

От къде започва нашата себеправедност? От плътското „Аз“ и неговото множествено число „Ние“. От лъжливото убеждение в себе си, че ние сме от праведните. Фарисеинът се молеше с думите:

„...Боже, благодаря ти, че (аз) не съм като другите човеци, грабители, неправедници, прелюбодейци, или като тоя митар: постя два пъти в седмица, давам десятък от всичко що придобивам“/Лука 18:11-12/.

Той наистина не беше лош човек, но Господ казва, че митаря си е отишъл у дома си оправдан повече, отколкото фарисеинът, който разчиташе на своята себеправедност.

„...понеже всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде въздигнат“/Лука 18:14/.

Спасителят предупреди учениците Си:

„...пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие. Няма нищо скрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае“/Лука 12:1-2/.

Важно било само да вярваш, нямало нужда от никакви дела

„Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си“/Иак. 1:22/.

„Тъй и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва... Защото, както тялото без дух е мъртво, тъй и вярата без дела е мъртва“/Иак. 2:17,26/.

„И как можете да се спасите само с една вяра, когато на толкова много страсти служите?“/Св. Иоан Златоуст/.

Ония, които проповядват, че няма нужда от никакви дела, а е нужна само вяра, обикновено изваждат от посланието към Ефесяните два стиха от втората глава и чрез тях отхвърлят делата:

„Защото по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е от вас – **Божий дар е; не е от дела**, за да не би някой да се похвали“/Еф. 2:8,9/.

Но, - отбягват следващия стих: „Защото Негово творение сме ние, създадени в Христа Исуса **за добри дела, що Бог е предназначил да вършим**“/Еф. 2:10/.

Джон Уесли пише в дневника си: „Добрите дела не са условие за спасение чрез Господа Исуса Христа, **а са следствие от спасението**“.

„Тогава Исус заговори на народа и на учениците Си и рече: на Моисеевото седалище седнаха книжниците и фарисеите, затова всичко, що ви кажат да пазите, пазете и вършете; а според делата им не постъпвайте, **защото те говорят, а не вършат**: връзват бремена тежки и мъчни за носене и ги турят върху плещите на човеците, а сами не искат и с пръст да ги помръднат“/Мат. 23:1-4/.

Ето кои отхвърлят делата – днешните книжници и фарисеи, които много знаят и много говорят, но от това, което много знаят и много говорят, много малко вършат и си

мислят, че със знанието и говоренето си, се освещават и спасяват.

„И тъй, грях ономува, който знае да прави добро, а не прави“/Иак. 4:17/.

„...защото не слушателите на закона са праведни пред Бога, а изпълнителите на закона ще бъдат оправдани“/Римл. 2:13/.

„Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си“/Иак. 1:22/.

„И чух глас от небето, да ми казва: напиши: блажени са мъртвите, които умират в Господа от сега. Да, казва Духът, нека починат от трудовете си: *делата им вървят заедно с тях*“/Откр. 14:13/.

Голяма част от евангелските християни са на мнение, че вярата, едва ли не, се противопоставя на делата, като си мислят, че така е вървал и Мартин Лутер, а той е писал: „...не е възможно да разделиш делата от вярата, както не е възможно да отделиш топлината от светлината на огъня“.

Огън, който не отделя светлина, той отделя дим и пушек, който пречи на светлината. Господ ни предупреждава да не постъпваме като фарисеите „...защото те говорят, а не вършат“/Мат. 23:3/.

Книжниците и фарисеите представяха себе си за праведни, но Господ не ги призна за такива. Напротив, Той ги укоряваше много пъти с думите **горко вам книжници и фарисеи!**

Думата горко е употребена на повече от 120 места в Библията. Тя е предупреждение и към всички, които ще си кажат: това не се отнася за мен. Тях ги очакват **големи наказания, скърби и страдания, ако не се опомнят, за отклонението си от вярата и смирението.**

„Горко ти, Хоразине! Горко ти, Витсаидо! Защото, ако бяха се извършили в Тир и Сидон чудеса, които станаха у вас, отдавна те, седнали във вретинище и пепел, биха се покаляли; обаче, на Тир и Сидон ще бъде по-леко в съда, отколкото вам. И ти, Капернауме, който до небе си се въздигнал, до ада ще се провалиш“/Лука 10:13-15/.

Предупреждението към Хоразин и Витсаида е в това,

че след като са видели толкова доказателства в чудеса и знамения, вместо да повярват, да се смирят и покаят, са се превъзнасяли до небесата.

Нека се огледаме дали и нас не ни заплашва някое от 7-те горко, с които Спасителят предупреди фарисеите в Матей 23-та глава.

На 5 октомври 2019 г. като се събудих видях във видение, че една ръка пише върху някаква стена следното: „основно качество на нечестивите и развратителите е **подлостта**”.

Синоними на подлостта са: вероломство, вероотстъпничество, изневеря, измяна, предателство, двуличие, коварство, подлизурство, лукавство, лицемерие, лъжа, низост, гадост, гнусота...

Първо горко

„Горко вам, книжници и фарисеи, **лицемери**, задето затваряте царството небесно пред човеците; защото нито вие влизате, нито влизащите пускате да влязат”/Мат. 23:13/.

„Горко вам”, - може да означава и „жалко за вас”, които цял живот, - сте се учили и проповядвали и да отидете в геената огнена.

Сънувах, че се намирам в ада и Някой невидим ме развежда и ми обяснява. Видях огромни зали, каквито има по панаирните палати. В една от палатите бяха натъпкани много души, един до друг. Чух гласа на водача, който ми каза: „Тука са натъпкани и чакат Страшния съд душите на завършилиите духовни семинарии, богословски факултети, библийски училища, които са били свещеници, пастори, митрополити, патриарси, учители и пророци, които не са повярвали във възкресението на мъртвите. И с неверието си не са влезнали в Небесното царство, но са попречили на влизащите вярващи да влязат”.

Какво се е случило с тия души? Те са имали библийско знание и образование, но не са имали новородението и са се противопоставяли на практиката на благовестителите, които са били изпълнени със силата и дарбите на Святия Дух. Много

често, - точно религиозните водачи са били най-големите противници на духовното съживление на един народ. Нека се огледаме дали и ние не сме от тях и да проверим себе си, - дали наистина вярваме, че ще възкръснем или в миг на око ще се променим.

Разговарях с един православен свещеник и когато му разказвах различни опитности, забелязах, че той не вярва. Наскоро след този разговор, - един от певците в същата църква, - сподели с мен, че попитал свещеника дали вярва във възкресението на мъртвите, а той му казал: „Стоиле, ти си интелигентен човек. Завършил си семинария и духовна академия. Как може да вярваш, че ще възкръснат, когато знаеш къде ги хвърляме?“

Такива водачи, - не влизат в Небесното царство, но и пречат на влизащите да влязат.

На погребението на един младеж, който се беше удавил, майка му попитала свещеника: „Има ли някаква надежда да се видим отново със сина ми?“ А той отговорил: „Каква надежда? Не видя ли къде го заровихме?“

Брат Иван от Асеновград, - работи в погребално бюро. Той попитал младия свещеник, който наскоро започнал да служи в техния град: „Отец Георги, ти вярваш ли, че ще има възкресение на мъртвите?“ А той отговорил: „Какво възкресение? Не виждаш ли къде ги хвърляме всеки ден?“

„И ако за Христа се проповядва, че е възкръснал от мъртви, то как някои помежду вас казват, че нямало възкресение на мъртви? А щом няма възкресение на мъртви, то и Христос не е възкръснал; ако пък Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра. При това, ако наистина мъртви не възкръсват, ние излизаме лъжесвидетели Божи, понеже свидетелствахме за Бога, че е възкресил Христа, Когото не е възкресявал; защото ако мъртви не възкръсват, и Христос не е възкръснал; ако пък Христос не е възкръснал, суетна е вярата ви: вие сте си още в греховете“/1 Кор. 15:12-17/.

Да, господа „свещеници“ Петре и Георги, „вие сте си още в греховете“, независимо от това, че се наричате „православни“ свещеници и непросветеният народ ви нарича „отци“.

Второ горко

„Горко вам, книжници и фарисеи, **лицемери**, задето изпояждате домовете на вдовиците и лицемерно дълго се молите; затова ще получите по-голямо осъждение“/Мат. 23:14/.

Заедно с покойния брат Петър Боргов посетихме една болна и самотна вдовица. Тя изплака пред нас, че е направила договор с един евангелски пастир, - да я гледат срещу апартамента ѝ, но изобщо не се интересували от нея. Посъветвахме я да развали договора, а ние ще ѝ бъдем свидетели и тя го направи. Пастирът ни намрази и показваше омразата си и от амвона.

Посетихме друга вдовица с покойния брат Христо Петров. Той беше си купил хляб и го носеше със себе си, - и сестрата като го видя, го помоли, да ѝ отчупи едно парче, което бързо изяде и поиска още, което също изяде. Попитахме лицемерите защо я държат гладна? А те ни отговориха, че не ѝ дават хляб, защото хранела и гълъбите, но по-вероятно е, за да си отиде по-скоро и те да наследят апартамента ѝ.

В района на Харманли се появили „евангелизатори“, които се молили за изцелението на болни, но нямало резултати. Тогава „мисионерите“ казали на болните, че те трябва да принесат курбан, - едно прасе и при всяко идване да хранят „апостолите“ с пържоли, защото така е заповядал апостол Павел – да бъдат гостоприемни. Вдовиците от съседните села събрали от мизерните си пенсии пари и купили една 200-килограмова свиня. Всяка неделя приготвяли пържоли за „мисионерите“ и те зачестили посещенията. Когато изяли свинята и вдовиците им казали, че не могат да съберат пари за нова свиня, „апостолите“ изчезнали и повече не се появили.

Колко ли такива съвременни фарисеи има в България, а и по целия свят, които изпояждат домовете на вдовиците и сираците и се маскират с дълги молитви и проповеди в защита на вдовиците и сираците, наричайки себе си апостоли, евангелизатори, мисионери и пророци? Независимо от образованието и от сана им, могат да бъдат сигурни, че ще получат по-голямо осъждение.

На Бъдни вечер, - пастирът в Евангелска църква, - като похвали комунистическата власт за грижите ѝ, за вдовиците и сираците, накрая високо извика: „Слава на Бога, че в България на Рождество Христово няма да има нито един гладен човек“. През нощта сънувах, че Св. Дух ми казва: „Иди на улица Опълченска, номер 35 и намери Надежда Комарова. Има два входа с номер 35, но и двата водят към двора, където живее тая вдовица“. Заедно с брат Цвятко Траянов намерихме сестрата, която като ни видя на вратата изплака и каза: „Умирам от студ. Не само тялото, но и мозъкът на костите ми е замръзнал“. Тя приличаше на скелет, облечен в дрехи. Живееше в една стая, пред която имаше малко антре. Половината от покрива на антрето беше срутено и в него имаше преспа сняг. На северната страна на стаята имаше голямо мокро петно. В средата на стаята имаше малка електрическа печка „Лъч“, с два реотана, която не беше включена. Попитах я, защо не е включена печката, да не би да е повредена, а тя ми отговори, че няма ток. На стената имаше фотография на мъже и жени облечени в казашки униформи. Попитах я, да не би да е руския, а тя отговори, че е българка, но била женена за руснак от дворянски род. Разказа ни, че нейният покоен съпруг бил чичо на космонавта Комаров. Те били голямо дворянско семейство. Бащата на Комаров станал болшевик и една нощ довел болшевиките, за да арестуват роднините му. Мъжът ѝ скочил от втория етаж, счупил си крака, но успял да се вмъкне под голяма купа сено. Болшевиките мушили със щикове в сеното, но не го оцелили. Арестували всичките му роднини и ги издавили в близкото езеро, като връзвали камъни на краката им, а ръцете им били вързани отзад. По-късно слушах по телевизията свидетелство на подводничари, които са изпаднали в ужас, като видели гора от хора издавени по същия начин в Балтийско море. Защо да хабят куршуми и да се мъчат да погребват убитите. След това ни разказа, че мъжът ѝ успял да избяга в България, започнал работа в железниците, оженили се и заживели щастливо, но внезапно починал. Няколко дни властите не ѝ позволявали да го погребее. Тя се оплакала в Съветското посолство и тогава го погребали с почести.

Разказа ни, че живее с петнадесет лева социална помощ, но те не стигали дори да си плаща консумативите, камо ли за храна. От няколко дни няма коричка хляб. Сутрин, обед и вечер изяждала по една бонбона „лукче“. От Енергото ѝ откачили тока и искали, за да го включат отново, петдесет лева за нов електромер и отделно пари за включването. Купихме ѝ електромер и уредихме хранването, накупихме ѝ храна, но тя не искаше да приеме помощта и твърдеше: „Как ще застана пред Страшния Божий съд, ако не върна парите ви?“ След известно време я потърсихме отново. Съседите ѝ, - ни дадоха плик със сто лева и бележка, в която пишеше нещо подобно: „Не искам да застана пред Божия съд, - с каквито и да са задължения. Много ви благодаря. Бъдете благословени!“

Братя пастири и свещеници, никога не казвайте, че в България на Рождество Христово, няма гладен човек, за да не излезете лъжци, като петдесетият пастир.

Трето горко

„Горко вам, книжници и фарисеи, **лицемери**, задето обикаляте море и суша, за да добиете един последовател; и кога сполучите това, правите го син на геената дважд по-достоеен от вас“/Мат. 23:15/.

По целия свят има съвременни книжници и лицемери, които проповядват свои учения и целта им е да събират последователи. Едни заради гнусна печалба, а други, за да прославят себе си.

Сциентолозите казват: „Ако искаш да станеш милионер, стани евангелски пастор“. Такива „евангелизатори“, - полагат огромни усилия и ходят от врата на врата, за да намерят последователи, които да приемат тяхното учение за „проспериращото“ християнство на забогатяването и удоволствията. Такива са „учителите“ на различните религиозни култове, които изопачават Писанията, като отнемат или прибавят към тях и попадат под анатема заедно с последователите си. Такива са и всички проповедници за „братята Му и всичките Му сестри“.

Така наречените братя и сестри на Господ Иисус Христос – е ерес

„Дяволът измислил ересите, заради смрадта на собствена-та си злоба, използва изречения от Св. Писание, та под техния покров да посее отровата си и да прелъсти простодушните“ /Св. Антоний Велики/.

Друго отклонение е проповядването на лъжата за „братята и сестрите“ на Господ Иисус Христос, които като че ли, - били родени от Света Дева Мария. Свидетел съм на такива „учители“ и „учителки“, които упорито защитаваха тая лъжа, как пострадаха и катастрофираха във вярата, защото бяха погълнали отровата на тая ерес. Спасителят ги предупреждава, че ако обикалят море и суша да търсят последователи на тая ерес, ще станат достойни дважд повече от учителите си за геената огнена.

Нека разгледаме един от пасажите в Евангелието, на които такива лъжеучители уповават.

„А като дойде в отечеството Си, поучаваше народа в синагогата, тъй че всички се чудеха и думаша: откъде у Него тая премъдрост и тия сили? Не е ли Той на дърводелеца Син? Майка Му не се ли казва Мария, и братята Му – Иаков и Иосия, Симон и Иуда? И сестрите Му не са ли всички между нас? Откъде, прочее, у Него всичко това? И падаха в съблазън поради Него. А Иисус им рече: пророк не бива без почит, освен в отечеството си и у дома си. И не извърши там много чудеса поради неверието им“ /Мат. 13:54-58/.

Нека разгледаме по отделно от твърденията на иудеите, - кое е истина, - и кое не е истина, - за роднините на Господ Иисус Христос. Иудеите вярваха и някои неутвърдени „християни“ вярват и се съмняват и питат: „Не е ли Той на дърводелеца Син?“ Отговорът е „НЕ“, защото е Син на Бога. Майка Му наистина се казва Мария, но Иаков и Иосия не са Му братя, защото майка им, независимо от това, че се казва

Мария, не е Дева Мария.

„Там (на Голгота) бяха също и гледаха отдалеч много жени, които бяха последвали Исуса от Галилея и Му служеха; между тях бяха Мария Магдалина и Мария, майка на Иакова и Иосия, и майката на Зеведеевите синове“/Мат. 27:55,56/.

„Имаше там и жени, които гледаха отдалеч; между тях беше и Мария Магдалина, и **Мария, майка на малкия Иаков и на Иосия**, и Саломия“/Марка 15:40/.

„При кръста Исусов стояха майка Му **и сестрата на майка Му, Мария Клеопова**, и Мария Магдалина“/Иоан 19:25/.

Майката на Господ Исус Христос не е имала сестри. Невъзможно е две живи сестри да носят името „Мария“. Така наречената „сестра“ на майка Му – Мария Клеопова, е жена на Клеопа, който е брат на Иосиф. Тя е етърва, а не сестра на Дева Мария.

Проповедниците и защитниците на тази ерес трябва да отговорят и кажат как се казват всичките Му сестри, за които иудеите казват: „не са ли всички между нас“. Възможно ли е евангелистите да отбелязват имената на жените, които са се срещали и помагали на Господ Исус, а да са забравили да ни кажат имената на сестрите Му?

„А Исус, като видя майка Си и стоещия там ученик, когото обичаше, казва на майка Си: жено, ето син ти! После казва на ученика: ето майка ти! И от оня час ученикът я прибра при себе си“/Иоан 19:26,27/.

Ако майката на Господ Исус Христос е имала още четири сина и много дъщери /всичките Му сестри/, щеше ли Той да се погрижи за нея тя да отиде при един от учениците Му?

Има двама Христови ученици, които носят името Иуда и те са: Иуда Искариотски и Иуда Иаковов. Ако авторът на посланието на апостол Иуда беше брат на Исус, щеше да се казва Иуда Иосифов. За съжаление, в някои протестантски преводи на Новия Завет, посланието на Иуда започва с лъжливото обяснение, че авторът бил брат на Господ Исус Христос. И както някога иудеите падаха в съблазън, така и днешните неучи и неутвърдени човеци падат в съблазън и се опитват и друти да съблазняват.

Кои са братята и сестрите на Господ Иисус Христос?

„И някой Му рече: ето, майка Ти и братята Ти стоят във и искат да говорят с Тебе. А Той отговори на оновова, който Му каза това, и рече: коя е майка Ми, и кои са братята Ми? И като посочи с ръка на учениците Си, рече: ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат, и сестра, и майка“/Мат. 12:47-50/.

Някои братя и особено сестри, като ми цитират горния пасаж, питат: „Защо Господ Иисус не прие майка Си и братята Си и ако те не му бяха братя, защо не каза това ясно на народа? Вместо това каза: ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат и сестра и майка“. Такива сестри високомерно ме убеждават, че те, едва ли не, са по-важни от майка Му: „защото, нито майка Му, нито братята Му вярваха в Него“.

Наистина ли вярвате, че майката на Господ Иисус Христос не е вярвала в Него и не е изпълнила волята на Неговия Отец Небесен? Само няколко дни, преди да напиша горните редове, същото заяви и една сестра от Стара Загора, която се оплака, че има демонични нападения. Когато ѝ обясних, че точно това може да е причината, и тя, както и мнозина други, побърза да заяви, че това не било толкова важно. Напротив, много е важно, защото точно това е фарисейският квас и духът на антихриста.

Защо Господ Иисус Христос не обясни на народа, че Иосиф и така наричаните от иудеите Негови братя и сестри не са Му биологични роднини? Защото тогава фарисеите и садукееите, които търсеха повод да Го убият, щяха и майка Му да я осъдят и да я убият с камъни, а Него нямаше да Го пуснат да влезе в синагогата, защото не вярваха, както и днес мнозина не вярват, че Той е роден от Светия Дух и девицата Мария.

Чист съм от кръвта на ония пастири и всички други, които проповядват тая ерес за „братята“ и „сестрите“, които били родени от девицата Мария и стареца праведния Йосиф! Горко им, ако не се покаят, защото са заразили много народ с тая лъжа.

Когато през месец октомври 2019 г. пишех тази книга, чух по интернет пастир Стефан Димитров, като започна проповед върху посланието на апостол Иаков, между другото да казва: „Мнозина мислят, че авторът на посланието е апостол Иаков, но аз ще ви докажа, че той е братът на Господ Иисус, роден от Йосиф и Мария“.

В БИБЛЕЙСКИ РЕЧНИК, 1999 г., издателство НОВ ЧОВЕК, на страница 636 четем: „Яков брат на Иисус, който първоначално не приема Иисусовия божествен авторитет /Иоан 7:5/, но пред когото се явява възкръсналият Иисус /1 Кор. 15:7/, след което той застава начело на църквата в Иерусалим /Деян. 15:12 и Гал. 1:19, 2:9/. Според Йосиф Флавий той умира мъченически през 61 г. сл. Христа. Смята се, че той е авторът на Яковото Послание в НЗ“.

Ето от къде пастир Димитров е взел доказателствата.

Като знаем от историята, че апостол Иаков е бил убит 61-ва година в Иерусалим, когато е на 66-годишна възраст, излиза, че дева Мария го е родила 5 години преди да я вземе при себе си старецът Йосиф, когато тя е била на около 11 години и че не Иисус, а Иаков е първороден, тъй като е с пет години по-голям. В евангелието от Матей четем: „...тя роди своя **първороден Син**; и той Му нарече името Иисус“ /Мат. 1:25/.

Ана, която е майка на Дева Мария, Совия – майката на Елисавета и Мария Клеопова, която е съпруга на Клеопа – брат на свети Иосиф, са сестри и дъщери на Матан. Клеопа умира бездетен и според Моисеевия закон, - брат му Йосиф трябва да му въздигне потомство по така наречения втори левиратен брак, от който се раждат Саломия и Мария, които са първи братовчедки на Елисавета и Дева Мария. Саломия се жени за Заведей и става майка на Зеведеевите братя Иаков и Иоан, а Мария – за Алфей и става майка на Иаков и Йосия, които са първи братовчеди на Зеведеевите синове и племенници на Господ Иисус Христос и Иоан Кръстител – син на Елисавета и Захария.

Отговор на архимандрит Клеопа Илие от Румъния на въпроса за почитането на Света Богородица и т.н. братя на Господ Иисус Христос.

Сектант: И наистина Библията ни говори за „братя“ на Господа, а също така и за „сестри“, което откриваме в думите на обърканите юдеи относно произхода на Иисус Христос: „Не е ли Той на дърводелеца син? Майка Му не се ли казва Мария, и братята Му – Иаков и Иосия, Симон и Иуда? И сестрите Му не са ли всички между нас?“ /Мат. 13:55-56; Марка 6:3/. Защо тогава да изопачаваме истината и да наричаме Божията майка „приснодева“ и да я почитаме като такава?

Свещеникът: В първия стих изразът „първороден“ не предполага, че е имало други след Него (втори, трети и т.н.). Това е начин на говорене, използван в Стария Завет, където „първороден“ означава този, който пръв отваря утробата, без значение дали ще има други братя или не /Изх. 13:2/ и където често основното броене (1, 2, 3 и т.н.) е заместено с бройните (първи, втори, трети). Еврейският израз е навлязъл по този начин и в Новия Завет, в случаите, когато „първороден“ означава „един роден“ в смисъл „единствено роденият“. Това е единственото значение на думата, тъй като ако наистина Иисус Христос е имал други родни братя (синове на Мария), би поверил грижите за майка Си не на един от апостолите, а на някой от братята Си. Във втория стих се говори за „братя“ и „сестри“ Божии. „Братята“ са четирима и са изброени по име, а сестрите (в мн.ч.) би трябвало да са най-малко две. В Священото Писание те се споменават многократно /Мат. 12:47-50; Марка 3:31; Лука 8:19; Иоан 2:12, 7:3; Деян. 1:14; 1 Кор. 9:5; Гал. 1:19/.

Те не са по никакъв начин физически братя на Иисус Христос и деца на Мария, майката Христова, защото:

1. Според древното предание, Мария, майката на Иисус Христос, е останала девица и след раждането, както е описано и във видението на пророк Йезекиил 44:1-3.

2. Майката на така наречените братя на Господа е някоя различна от Дева Мария, защото в Писанието е наречена Мария или другата Мария (т.е. различна от Божията майка и Мария Магдалена), или сестра на майка Му, Мария на Клеопа, спомената отделно от Божията майка. Ето изясняващите библейски текстове: „Там бяха също и гледаха отдалеч

много жени, които бяха последвали Исуса от Галилея и Му служеха; между тях бяха Мария Магдалина и Мария, майка на Иакова и Иосия, и майката на Зеведеевите синове“/Мат. 27:55-56/. Яков и Йосия са двама от споменатите четирима „братя“ на Господа /Мат. 13:55/ и тяхната майка не е Света Богородица. Евангелистът продължава така: „И като мина събота, на разсъмване, в първия ден на седмицата, дойде Мария Магдалина и другата Мария да видят гроба“/Мат. 28:1/. Тук отново става въпрос за „другата Мария“, която няма как да е друга, освен майката на споменатите „братя“ Господни и за която се говори и във въпросния текст. По подобен начин пишат и другите евангелисти: „Имаше там и жени, които гледаха отдалеч; между тях беше и Мария Магдалина, и Мария, майка на малкия Иаков и на Иосия, и Саломия“/Марка 15:40/. „А Мария Магдалина и Мария Иосиева гледаха, де Го полагат“/Марка 15:47/. Същият евангелист по-нататък пише: „След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковава и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат“/Марка 16:1/. В друг текст се казва: „Те бяха Магдалина Мария, и Иоана, и Мария, майка на Иакова, и другите с тях, които обадиха на апостолите за това“/Лука 24:10/. И накрая: „При кръста Исусов стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина“/Иоан 19:25/. Във всички споменати текстове става въпрос за едни и същи жени, които участвали в събитията при страданията и Възкресението Христови. Всички те са споменати поименно, само „Мария, майка на Иакова и Иосия и на двете места е спомената като „майка на Иаков“, на други места като „майка на Иосия или сестра на майка Му, Мария Клеопова“. Истината е, че става въпрос за едно и също лице, защото навсякъде е наричана „Мария“. Следователно „братята Господни“ имат друга майка и така те не могат да бъдат синове на Света Богородица и родни братя на Исус Христос.

3. Самите „братя Господни“ не се наричат „братя“, а „раби“ и „служители Христови“. По всяка вероятност двама от тях – Яков и Юда, са авторите на двете съборни послания,

където те се наричат служители, „раби“ Божии /Иак. 1:1; Иуда 1:1/, а не „братя“.

4. Ако бяха Негови родни братя, Христос би ги направил апостоли и те биха били сред дванадесетте. Въпреки че мнозина предполагат, че двамата от „братята Господни“, наричани Яков и Юда, са двамата от дванадесетте апостоли със същите имена (апостол Яков, споменаван като най-малкия „брат Господен“ във всеки един от списъците на апостолиите, а Юда „брат Господен“ трябва да е бил апостол Юда Тадей). Това не е особено основателно твърдение, най-вече защото те самите не се наричат апостоли, нито пък „братя Господни“, а за апостолиите говорят като за трето лице /Иуда 1:17/. За Яков, „брат Господен“, се знае само, че е бил един от седемдесетте и първият епископ на Йерусалим и е имал голямо влияние както сред вярващите, така и сред апостолиите /Деян. 12:17; 15:13/, по това време, когато Яков Заведеев бил в затвора /Деян. 12:2/. За другия Яков не знаем нищо повече.

5. Христос би поверил на техните грижи Света Богородица, а не на апостол Йоан, който би ѝ бил по-чужд от собствените ѝ синове.

6. „Братята Господни“ не могат да бъдат даже доведени братя на Христос, т.е. синове на Йосиф от предишен негов брак, защото:

а). никъде не се казва, че Йосиф е имал предишен брак;

б). майката на „братята Господни“, както видяхме по-горе, е била близка на Света Богородица, което изключва възможността да е била предишна съпруга на Йосиф.

7. Ако не забравяме факта, че на Изток, а най-вече при юдеите, думата „брат“ се използвала и в по-широк смисъл като за „братовчед“, за близък или по-далечен роднина, както е например в Битие 13:8, където Авраам нарича Лот, който му е племенник „братко“ /Бит. 11:27/, трябва да приемем, че и „братята Господни“ са били сигурно братовчеди на Иисус Христос, но не първи, тъй като дори и майка им да е наречена „сестра“ на Богородица /Йоан 19:25/, тя не би могла да ѝ бъде истинска сестра и да носи същото име като нея. Под думата „сестра“ по всяка вероятност тук се предполага

може би първа братовчедка. В този случай нейните синове, наречени „братя Господни“, са най-много втори братовчеди на Христос.

Сектантът: От всичко казано дотук би могло да се приеме, че Дева Мария, майката Христова, остава завинаги дева и не е имала други деца, освен Иисус Христос, но в Священото Писание пише, че Йосиф не я е познал само до раждането на първородния Иисус Христос, което означава, че е възможно да има и други деца след това.

Свещеникът: В Священото Писание наистина се казва: „И не познаваше я, докле тя роди своя първороден Син; и той Му нарече името Иисус“/Мат. 1:25/, но да не забравяме, че в Священото Писание изразът докле означава „вечност“. Господ казва: „и ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света“/Мат. 28:20/. Означава ли това, че ще ни остави след края на този свят? Нима свети апостол Павел не казва: после ние (след общото възкресение), „винаги с Господа ще бъдем“/1 Сол. 4:17/? На друго място в Священото Писание е написано: „Рече Господ Господу моему: седи от дясната Ми страна, докле туря Твоите врагове подножие на нозете Ти“/Пс. 109:1/. Нима това означава, че след това Спасителят няма да седи от дясно на Отца да господарува с Него във вечността, знаейки добре, че „царството Му не ще има край“/Лука 1:33/?

На друго място в Священото Писание се казва, че Ной е пуснал враната, за да разбере дали водата е спаднала. Птицата отлетяла и прелитала, докато водата по цялата земя не изсъхнала/Бит. 8:7/. Значи ли това, че се е върнала някога?

Пак в Священото Писание се казва, че Мелхола, дъщерята на Саул (съпругата на Давид), „остана без рожба до деня на смъртта си“/2 Цар. 6:23/. Изразът „до“ значи ли, че е имала деца по-късно?

Тук можем да добавим, че изразът „докато“ не ограничава във времето девическото състояние на Света Богородица, а напротив – използва се, за да подчертае факта, че Иисус Христос се е родил от девица, без тя да е познала мъж. Затова някои редакции на Новия Завет използват и превода: „без Йосиф да я е познал, Мария родила Сина или Единия Роден...“, което означава същото, за което говорих по-горе.

***Библейски примери, когато думата
братя е употребена между такива, които в
действителност не са братя***

„И повика Моисей Мисаила и Елцафана, синове на Узи-
ила, Ааронов чичо, и каза им: идете, изнесете братята си
(изгорените от Господа Надав и Авиуд синове Ааронов)“
– Лев. 10:4.

Мисаил и Елцафан са братовчеди на Аарон и не са братя
на синовете му.

„Тогава Аврам каза на Лот: Да няма, моля, раздор между
мене и тебе, и между моите говедари и твоите говедари;
защото ние сме братя“/Бит. 13:8/.

Лот беше племенник на Аврам, но Аврам казва, че са
братя. Братя ли са?

„Иаков попита пастирите: братя мои, отде сте? Те отго-
вориха: ние сме от Харан“/Бит. 29:4/.

Пастирите братя ли бяха на Иаков?

„След много време, когато Моисей порасна, случи се,
че излезе при братята си (синовете израилеви)“ - Изх. 2:11.

„И рече Моисей на Гадовите синове и на Рувимовите
синове: братята ви ще отидат на война, а вие ще останете
тука“/Числа 32:6/.

„от синовете Вениаминови, братя Саулови, дойдоха три
хиляди...“/1 Парал. 12:29/.

Трите хиляди братя на Саул, - една майка ли ги е раждала?

„Нехайният в работата си е брат на разсипника“/Пр. 18:10/.

„Като чува това, на сърце им стана умилно, и казаха на
Петра и на другите апостоли: какво да направим, мъже
братя?“/Деян. 2:37/.

Братя ли бяха на апостол Петър и на останалите апостоли?

Около един милиард и двеста милиона католици и около
половин милиард православни християни нямат проблем с
така наречените братя на Господ Иисус Христос. Те твърдо
вярват, че Света Богородица, като девица е родила първо-
родния Си и единствен Син и е останала девица до края на
земния си живот. Така са вярвали и основателите на Рефор-

мацията – Мартин Лютер, Жан Калвин, Улдрих Цвингли и други реформатори, както и протестантите през първите векове след Реформацията. За съжаление мнозина днешни протестанти изобщо не познават собствените си корени. Ето няколко цитата от проповеди на първите реформатори:

Мартин Лютер

„Христос бил единственият Син на Мария и девицата Мария не е родила никакви други деца освен Него... братя в действителност тук означава братовчеди, понеже Свещеното Писание и иудеите винаги наричат братовчедите си братя“. „Той – Христос, нашият Спасител бил истинският и действителен плод на Мариината девствена утроба. Това станало без намеса на човек и тя останала девица и след това“ (двата цитата са от „Проповеди върху Йоан“ – 1537-1539 г.).

Лютеранът Виктор Пранге, - пише в книгата си: „Лука – библейски коментар“: „Някои споделят схващането, че Мария е останала девица до края на живота си, като под думата братя разбират роднини. В някои случаи гръцката дума *аделфос*, може да се преведе по този начин. Но, - по-вероятното обяснение е, че Мария е имала и други деца“ (стр.93). Това означава, че Виктор Пранге не вярва на Св. Писание, а на вероятното.

Значения на думата аделфос: утроба, родственик, брат по вяра, сънародник, брат.

Жан Калвин

„Има някои люде, които искат от този пасаж /Мат. 1:25/ да заключат, че Дева Мария е имала и други деца освен Сина Божий, и че Йосиф е живял след това с нея, но що за глупост е това! Понеже авторът на евангелието не е искал да описва какво е станало после, той просто е искал да изтъкне ясно покорството на Йосиф, и също така да покаже, че Йосиф е бил твърдо и истински уверен, че именно Бог е изпратил Своя Ангел при Мария. Поради това той никога не е живял с нея и не е споделял близостта й... Освен това, нашият Господ Иисус Христос е наречен първороден. Това не е, защото е имало втори или трети, а защото авторът на евангелието

обръща внимание на прецедента. Писанието говори по същия начин за именуването на първородния, независимо дали изобщо е ставало въпрос за втори“/Проповед върху Матей, публикувана 1562 г./.

Удрих Цвингли

„Безкрайно почитам Божиата Майка, винаги чиста и непорочна Дева Мария... Твърдо вярвам, че според думите на евангелието от Матей е родила за нас Сина Божий, като чиста девица, и в раждането, и след раждането завинаги останала чиста непокътната девица“/По евангелието от Лука/.

Не така мислят авторите на „БИБЛЕЙСКИ РЕЧНИК“ (NEW CONCISE BIBLE DICTIONARY: Editor D.Williams) и неговите преводачи, редактори и консултанти на български език. Предполагам, че всички са „християни“.

Преводачи: Юлиана Балканджиева, Калин Генов, Петя Зарева, Цветана Барекова, Стефан Чернодрински, Христо Петков.

Редактори: Люба Никифорова и Валентин Златев, богословска редакция.

Консултации и рецензии: Проф. протопресв. к.б.н. Николай Шиваров. К.б.н. Славчо Вълчанов. Никола Атанасов, магистър по богословие. П-р Вениамин Пеев, магистър хум. науки.

Всички те са съгласни, че Иаков, Иуда, Иосия и Симон са биологични братя на Господ Исус Христос. В защита на горното отклонение от истината, - цитират следните стихове от Священото Писание на страница 636, - в Библейския речник:

„А след като млъкнаха те, заговори Иаков и рече: *мъже братя, чуйте ме!*“/Деян. 15:13/.

Иаков и апостолите една майка ли ги е родила?

„после се яви на Иакова, след това на всички апостоли“/1 Кор. 15:7/.

„Другото от апостолите не видях, освен Иакова, **брата Господен**“/Гал. 1:19/.

„и като узнаха за дадената мене благодат, Иаков, Кифа и Иоан, смятани за стълбове, подадоха на мене и на Варнава ръка за общуване, за да отидем ние при езичниците, а те – при обрязаните“/Гал. 2:9/.

„Защото нито братята Му вярваха в Него“/Иоан 7:5/.

От цитираните пет стиха става ли ясно, че Иаков е биологичен брат на Исус, като знаем, че само в Гал.1:19, е употребена думата „аделфос“, която значи и роднина и брат по вяра.

На 630 страница четем: Послание на апостол Юда. Авторът нарича себе си „брат на Яков“, а има само един Яков, към когото е възможно подобно обръщение, **без допълнителни пояснения**, и това е братът на Исус /Гал. 1:19/.

Защо се страхуват от допълнителни пояснения, като например в Иоан 6:42: „И казваха: не Тоя ли е Исус, Иосифовият син, чийто баща и майка познаваме? Как тогава Той казва: слязох от небето?“ и Матей 13:55: „Не е ли Той **на дърводелеца син**? Майка Му не се ли казва Мария, и братята Му – Иаков и Иосия, Симон и Иуда? И сестрите Му не са ли всички между нас? Откъде, прочее, у Него всичко това? И падаха в съблазън поради Него...“/Мат. 13:55-57/.

Може би, се страхуват, защото ще трябва да отговорят дали е Син на дърводелеца Иосиф и как се казват всичките Му сестри. Защото ще трябва да обясняват как две живи сестри могат да носят името Мария.

Иоан 19:25: „При кръста Исусов стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова...“

На стр.312 ни заблуждават и пишат: „(Мария) майката на Яков; „другата Мария“; „жената на Клеопа“.

Вероятно тези три споменавания се отнасят до една и съща личност. Какво се цели с това „вероятно“? Да се премахне Мария, майката на Иаков и Иосия и да ни излъжат, че ги е родила дева Мария.

В Матей е писано: „между тях бяха Мария Магдалина и **Мария, майка на Иакова и Иосия**, и майката на Зеведеевите синове“/Мат. 27:56/. Майката на Иаков и Иосия е „другата Мария“ и няма нищо общо с Мария Клеопова. И тя да ги е родила, пак не е майката на Исус.

Това отклонение от чистото Христово благовестие не може да бъде случайно или от незнание на професори, магистри и доктори по богословие. Това е целенасочена конспирация против Христовата църква. Плевел, който вече е поникнал в умовете на много евангелски пастири, учители и проповедници, които не се страхуват да проповядват за четиримата биологични братя и много сестри на Иисус, както и за сестрата на майка Му. Срецах тая ерес във вестник „Зорница“ и в списание „Братска любов“. Някои ми казват: „Това изобщо не е важно“, а други: „Извади гредата от собственото си око, и тогава се опитвай да вадиш сламки от очите на професори, магистри и доктори по богословие“. Това, че в мен има нужда от вадене на греди, в това не се съмнявам. Но, - една сламка намазана с цианит или стрихинин и поставена в каца мед, може да отрови много народ. А професорите, магистрите, пастирите и проповедниците на тая ерес да се покаят, защото са съблазнили много простодушни християни. А те много добре знаят от Писанията, какво ги очаква, ако съблазнят „някой от тия малките“. По-добре щеше да бъде за тях, да са им вързали по един камък на вратовете и да са ги хвърлили в морските дълбини. Покайте се еретици, защото като проповядвате такива ереси, пътувате към ада и точно за вас се отнасят думите на Спасителя: Горко вам!

Поканиха ни с брат Димчо в Петдесетната църква в град Русе. След службата се оказа, че двама от пастирите страдат от демонични нападения и са ни извикали за тяхното развързване и освобождаване. Като търсехме причината, от дума на дума, стигнахме и до братята на Иисус. Те заявиха, че са изследвали този въпрос и категорично са убедени, че Майката на Господ Иисус ги е родила. Опитвахме се да ги убедим, че това е вратата, през която демоните ги атакуват, тъй като това е лъжа, която се проповядва от духа на лъже-пророка. Разговорът ни продължи до 2 часа през нощта. Помолихме ги да повторят след нас изречението: „Господи, ако сме се отклонили, като сме проповядвали това, че си имал биологични братя и сестри, молиме Те да ни простиш“. Категорично отказаха. Заявиха, че имат знание по тоя въпрос и няма да отстъпят. Знанието, по всяка вероятност, са го

получили от този Библейски речник. Оставихме ги без да се молим за освобождаването им, тъй като сме убедени, че бесовете няма да освободят човек, който не иска да се откаже от духа на лъжепророка. Баща им, - ни пророкува, че по пътя ще се скараме и Димчо, като се прибере, ще се скара с жена си. Нито се карахме, нито брат Димчо се е карал с жена си. Пророчеството се оказа лъжепророчество.

Ако пастир Исус Пенчев и двамата му сина не се откажат от тая ерес, заедно с всичките си прозелити, ще се окажат „дваж по-достойни за геената огнена“ от учителите си.

Защо Бог е допуснал това? „.....за падане и ставане на мнозина в Израила и за предмет на противоречия,..... – за да се открият мислите на много сърца“/Лука 2:34,35/.

И да се отделят овците от козите.

„и с всяко неправомерно прелъстяване ония (козите, били те миряни или архиереи), които загиват, заедно не са приели любовта на истината за свое спасение. И затова Бог ще им прати действие на заблуда, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали в истината, а обикнали неправдата“/2 Сол. 2:10-12/.

Защо мнозина евангелски християни и пастири са съблазнени от ереста за четиримата Му братя и всичките Му сестри? Защото първо са повярвали на лъжата, че всяка дума в Библията е Божие слово. А там има слово излезнало от устата на Иуда Искаротски: „какво ще ми дадете, та да ви Го предам?“/Мат. 26:15/; от устата на дявола: „ако си Син Божий, хвърли се долу“, „всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш“/Мат. 4:6,9/; от устата на египетския фараон и неговите магьосници и на много врагове, на Спасителя и на апостолите Христови. Техните думи са записани в Св. Писание, но те не са слово на Бога. Божиите слова са думите казани от Спасителя, от светите Божии пророци, и апостолите Христови. В Божието слово не може да има лъжа.

Съблазнените евангелски християни вярват, че всяка дума в Библията е истина. Питам ги: „Не е ли Той на дърводелеца син?“/Мат. 13:55/. На дърводелеца ли е син, или е Син на Бога? „И сестрите Му не са ли всички между нас?“ Как се казват всичките Му сестри?

„дойдоха от Антиохия и Икония някои иудеи и, когато апостолите (Варнава и Павел) разискваха дръзновено, те убедиха народа да ги напусне, думайки: **не говорите нищо истинно, а за всичко лъжете**; като надумаха народа, набиха Павел с камъни и го извлякоха вън от града, мислейки го за мъртъв”/Деян. 14:19/. Апостолите Павел и Варнава не говорят ли нищо истинно и всичко ли лъжат?

Слушах „ревностна” православна християнка да хули протестантите, като казваше, че те не само хулили Св. Богородица, като говорили, че тя е родила и други деца, но на всичко отгоре се женели за сестрите си. Имало в техния квартал един евангелист, който казвал, за жена си, че му била „сестра”.

Спасителят ни предупреждава, че ако последваме тези еретици, ще станем два пъти по-достойни за геената огнена от тях. Как да познаваме кои са истинските и кои лъжливи?

„Иисус им отговори и рече: учението Ми не е Мое, а на Оногова, Който Ме е пратил; **който иска да върши волята Му**, ще разбере, дали учението Ми е от Бога, или Аз от Себе Си говоря. Който говори от себе си, търси своята си слава; а който търси славата на Оногова, Който Го е пратил, Той е истинен и в Него няма неправда”/Иоан 7:16-18/.

Слушал съм проповеди, в които се говореше за дарения, за десетъци и за всичко друго, но не и за духа на Евангелието и дори името на Господ Иисус Христос не бе споменато.

Сънувах, че се намирам в църквата Света Петка в град София. Служителите разнасяха голяма икона на св. Петка и я сложиха пред северната врата на олтара. От там излезна Господ Иисус Христос и стоеше зад иконата, която Го закриваше така, че се виждаше само главата Му. Той ме погледна и каза: „Изместиха Ме”. На другия ден отидох в същата църква, беше Петковден, донесоха същата икона и я поставиха на същото място. Говориха за житието на св. Петка, но името Иисус не бе споменато.

Когато от Комитета по вероизповеданията натрапили в Конгрешанската църква един пастир, братята го попитали дали вярва, че Иисус е възкръснал, а той отговорил, че не бил Му видял пантофите, та да вярва. Кому ли е служил

този „пастир“ и какви прозелити е търсил?

Търсачите на прозелити ги грози осъждане. А гладните и жадните за правда, истина и милосърдие, ще намерят щастие, блаженството и вечния живот.

„Блажени гладните и жадните за правда, защото те ще се наситят...Блажени изгонените заради правда, защото тяхно е царството небесно“ /Мат. 5:6,10/.

Четвърто горко

„Горко вам, водачи слепи, които казвате: ако някой се закълне в храма, не е нищо; но ако някой се закълне в златото на храма, задължава се. Безумни и слепи, кое, наистина, стои по-горе: златото, или храмът, който освещава златото? Също казвате: ако някой се закълне в жертвеника, не е нищо; но ако някой се закълне в дара, който е върху него, задължава се. Безумни и слепи, кое, наистина, стои по-горе: дарът ли, или жертвеникът, който освещава дара? И тъй, който се закълне в жертвеника, кълне се в него и във всичко, що е върху него; и **който се закълне в храма, кълне се в него и в Оногова, Който го обитава;** и който се закълне в небето, кълне се в Божия престол, и в Оногова, Който седи на него“ /Мат. 23:16-22/.

Господ укорява фарисеите, - затова, че са поставили даровете и златото, което представлява богатството във всички негови форми, - по-високо от Бога, тъй като и олтарът и храмът са мястото, където Бог обитава, независимо от това, че днешните проповедници обичат да цитират ап.Павел, че Бог не живее в ръкотворни храмове. Но, - Спасителят казва, че Бог обитава Божиите храмове, независимо от това, че са построени от човечи. Дарът и златото, - за Бога нямат никаква стойност, но те се освещават от Оногова, Който обитава в Храма и олтара, ако се употребят за Божието дело. Колкото и богатства да има една църква, ако не се употребяват по предназначението им, според Божието намерение, те няма да имат никаква стойност пред Бога и могат да послужат за осъждение на църковните ръководители.

Слушах една проповед на Джон Остин, който говореше за даренията и десетъците и между другото каза, че миналата година са събрали три и половина милиона долара. А тази година, - трябва да съберат четири милиона и каза: „Може ли да имам – Амин“. Ония, които са казали Амин, се задължават през тази година да му съберат четири милиона долара.

Дали, - някой се кълне в олтара или храма, той е задължен пред Бога да изпълни обещанието си. Дали някой е дал писмено или устно обещание, щом е за Божието дело, той непременно трябва да го изпълни.

Дойдоха при мен едно семейство с дъщеря им, която имаше заболяване, за което лекарите, - им бяха казали, че медицината не може да им помогне. Бащата се оплака, че дават по седемстотин лева за най-скъпи лекарства, но няма помощ. Попитах ги дали не са давали някакво обещание пред Бога и да не са го изпълнили. Тогава той каза, че е обещал да даде хиляда лева, за да се ремонтира покривът на Православната църква в техния град, но вместо там, ги е дал на Петдесятната църква, тъй като пастирът казал, че православните не били в пълната истина. Разказах им, - какво казва Еклисиаст:

„Кога даваш оброк Богу, не се бави да го изпълниш, защото Той не благоволи към глупави: каквото си обрекъл, изпълни. По-добре ти е да не обещаващ, нежели да обещаеш и да не изпълниш. Не позволявай на устата си да вкарат в грях плътта ти и не говори пред Ангела (Божий): „това е грешка“. Защо ти е да правиш така, че Бог да се разгневи на думата ти и да съсипе работата на ръцете ти?“/Екл. 5:3-5/.

Това семейство дали обещаните пари за ремонта на Православната църква и дъщеря им оздравя.

На сребролюбието на фарисеите, на отклонилите се от вярата към „финансовия просперитет“, и на днешните им последователи, Спасителят противопоставя „бедните духом“.

„И Той като подигна очи към учениците Си, казваше: блажени, вие, бедните духом, защото ваше е царството Божие. Блажени, които гладувате сега, защото ще се наситите...“ /Лука 6:20,21/.

„Братя мои! Дръжте вярата в Иисуса Христа, нашия Господ на славата, без лицеприятие. Защото, ако в събранието ви влезе човек със златен пръстен, с бляскави дрехи, па влезе и сиромаш с прости дрехи, и погледнете на облечения с бляскави дрехи и му кажете: ти седни тук добре, а на сиромаша кажете: ти стой там, или седни тук, при подножието ми, то не направихте ли в себе си разлика между тях и не станяхте ли съдии с лукави помисли? Послушайте, възлюбени мои братя! Нали сиромашите на света избра Бог да бъдат богати във вяра и наследници на царството, обещано от Него на ония, които Го обичат? А вие презряхте сиромаша. Нали богатите ви притесняват и нали те ви влачат по съдилища?“ /Иак. 2:1-6/.

Пето горко

„Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето давате десятък от гъзум, копър и кимион, а сте оставили най-важното в закона: правосъдие, милост и вяра; това трябваше да правите, и онова да не оставяте. Водачи слепи, които комара прецеждате, а камилата поглъщате!“ /Мат. 23:23-24/.

Пред вратата на Евангелска църква беше седнала на тротоара сестра инвалид с патерици и плачеше. Попитах я защо плаче, а тя ми отговори, че нямала пари да си плати десятъка, а пастирът постоянно проповядвал, че който не си давал десятъка, нямало да види лицето на Бога. Имало и някаква пророчица от Еквадор, която била ходила в ада и там било пълно с християни, които не са си давали редовно десятъка. Не знам дали пастирът си е давал редовно десятъка, но съм сигурен, че не е проявил милост към сестрата инвалид, а и думите на Спасителя, отправени към фарисеите, се отнасят и за него.

Неверните, - често стават предатели и вероотстъпници, отхвърляйки добрата съвест и отклонявайки се от вярата.

Брат Ради ми се обади от Гърция и ме попита важно ли е християнинът да има добра съвест, защото няколко братя

проповядвали, че това не било толкова важно. Не трябвало да се оставяме съвестта да ни измъчва.

„образът на тая вода (при потопа) – кръщението (което не е отмахване плътската нечистота, а обещаване Богу добра съвест) спасява сега и нас чрез възкресението на Исуса Христа“/1 Петр. 3:21/.

„Чедо Тимотее! Тая поръка ти предавам съгласно пораншните за тебе пророчества, за да воюваш съобразно с тях като добър воин, имайки вяра и добра съвест, която някои отхвърлиха, и претърпяха корабокрушение във вярата; от тях са Именей и Александър, които предадох на сатаната, за да се научат да не богохулстват“/1 Тим. 1:18-20/.

Идеологът на национал – социалистите – Розенберг, в книгата си „Митът на 20 век“, - твърди, че арийците трябвало да се освободят от робството на съвестта. И всички, които го послушаха, станаха жестоки убийци и сътвориха лагерите на смъртта.

Горко на жестоките убийци, защото ги очакват нещастия и страдания. С думата горко, Спасителят не осъжда жестоките, а само ги предупреждава, че са се отклонили от милосърдието и ако не се покаят, ги очаква справедливо осъждане в съдния ден, независимо от това, че стриктно са давали десятък от гъозум, копър и кимион.

„Защото съдът ще бъде безмилостен за оногова, който не е показал милост; милостта бива похвалявана на съда“ /Иак. 2:13/.

На жестокостта – Спасителят противопоставя милосърдието. То предпазва от страдания и води към блаженство: „Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани“ /Мат. 5:9/.

Заклучение

Нека всички да се молим, - Господ да ни благослови с вярващи, духовни пастири и свещеници, началници и управници, които да живеят не по плът, а по дух и Духът Божий ще живее във всички нас. Тогава наистина ще бъдем християнска нация. Ако сме се отклонили от вярата в Триединния Бог и Христовия Дух го няма в нас, тогава какви християни сме?

„Вие живеете не по плът, а по дух, само ако Духът Божий живее във вас. Ако пък някой няма Духа на Христа, той не е Христов“/Римл. 8:9/.

Светият Дух свидетелства на ония, които го приемат, че са осиновени от Бога и са запечатани за деня на избавлението.

„И не оскърявайте Светия Дух Божий, с Когото сте запечатани за в деня на избавлението“/Еф. 4:30/.

„А понеже вие сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който Дух вика: Авва, сиреч, Отче“/Гал. 4:6/.

„понеже всички, водени от Духа Божий, са синове Божи; защото вие не приехте духа на робство, та пак да бъдете в страх, а приехте духа на осиновение, чрез Когото викаме: Авва, Отче! Самият Дух свидетелства на нашия дух, че ние сме чеда Божи“/Римл. 8:14-16/.

„чрез Него (Христа) и вие, като чухте словото на истината – благовестието за вашето спасение, и като повярвахте в Него, бидохте запечатани с обещания Светий Дух“/Еф. 1:13/.

Ние се чудим, – защо народът ни е обезверен? Защото мнозина пастири и свещеници проповядват Божието слово, а не вярват в него. Колко от тях вярват в това, което казва Светият Дух в Деяния на апостолите:

„и ето, в последните дни, казва Бог, ще излея от Моя Дух върху всяка плът; синовете ви и дъщерите ви ще пророчестват;

младежите ви ще виждат видения, а старците ви ще сънуват сънища; и в ония дни върху рабите Ми и рабините Ми ще излея от Моя Дух, и ще пророчестват”/Деян. 2:17,18/.

Може би, - пастирите и свещениците, - очакват чрез виденията на младежите и сънищата на старците, - Светият Дух да ги величае до небесата. А Господ Иисус Христос каза на апостолите да казват за себе си: **„Ние сме негодни слуги на Господа“**.

Странно е, че много евангелски пастири и православни свещеници и архиепери - не само, че не вярват във виденията на младежите и сънищата на старците, но и смело проповядват - и миряните да не им вярват. А някои комунисти, като Петко Бъчваров, капитан Рангел Величков, генерал Добри Джурев, генерал Михо Михов и другите двама генерали от авиацията, партизанката Стоянка Карушкова и много други, се оказва, че вярват.

Ако не бях повярвал на небесното откровение в края на 1969 година, в което чух Божия глас от небето: „Върни се веднага в България”, когато трябваше да пътувам със следващия полет на Ер Франс и да бъда в самолета, който падна в океана след излитането си от Каракас и всички пътници и екипажът загинаха, сега нямаше да ме има. Благодаря Ти, Господи, за това чудесно предупреждение, което ми даде насън и ми помогна да повярвам, че то не е от бесовете, а е от Тебе и с него запази и удължи живота ми с 52 години до днес.

Благодаря на Светия Дух, Който ме предупреди за трите инсценирани срещу мен автомобилни катастрофи, трите „капана” да бъда отровен и двата опита да бъда ликвидиран на строежите на 5-ти енергоблок на АЕЦ в Козлодуй и на строежа на бирената фабрика в Мездра, с инсценирани трудови катастрофи и от всички незнани за мен капани и опити да бъда унищожен от антихристи, магьосници, сатанисти и други „изобретатели на зло” атеисти и антихристи.

Няколко пъти съм сънувал Господ Иисус Христос. Ще разкажа само за единия от тях. След богослужението в храм-паметника „Св. Александър Невски” - чух няколко духовни сестри разпалено да коментират предложението

на православни архиереи, врачката Ванга да бъде канонизирана за светица. Спрях се при тях и се намесих в разговора им. Накарах им се, че те, духовните сестри, вярват на една врачка, явно ръководена от предсказвателен дух на тъмните сили. Изслушаха ме, но не се съгласиха с мен. В разговора се намеси и покойният епископ Антоний. Той каза, че Бог я употребява, за да разберат материалистите и атеистите, че вселената не е само материална, но има и духовен, невидим свят. Той предполагаше, че дарбата ѝ, - е била в началото от Бога, но когато тя е започнала да гледа за пари, са се намесили бесовете. Много уважавах и обичах дядо Антоний, но не се съгласих с него. През нощта сънувах, че със същите сестри и с леля ми Ана пътуваме в автобус и отиваме на планина. Сестрите започнаха да рекламират Ванга. Леля Ана им каза: „Не знаете какво говорите“. Аз тръгнах към тях, за да им се скарам, но точно в този момент се обърнах и видях, че заедно с нас пътува Господ Иисус Христос. Аз се стъписах. Той мина покрай мен, седна срещу сестрите и им заговори с много благ тон, като каза: „Между Мен и Ванга няма нищо общо. Това са две съвсем различни и противоположни неща. На атеистите Ванга не им пречи, но Аз им преча“. Поучението беше за мен и то означаваше: да не се карам на хората, които са измамени и вярват на врачки и гледачки, а с много любов да им обяснявам, че това е духът на антихриста. Мислите ли, че този сън, - ми беше даден от бесовете?

При една от другите срещи бях посетен от голяма сила, която минаваше от главата до петите ми и ме изпълваше с блаженство. Без да знам какво говоря, извиках: „Иди си от мен, Господи, защото съм грешен човек“. Но, - силата продължаваше да ме изпълва. Това беше моята лична Петдесетница. На другия ден - разказах подробно видението и това, което съм преживял пред „духовни“ братя и сестри от Петдесетната евангелска църква. Един от братята се усмихна с явно неверие и ме попита: „Защо си изпъдил Господ? Трябваше да Му поискаш нещо“. Една сестра ме попита: „Брат Петре, да не си изживял нещо сексуално?“ Същата нощ сънувах, че съм написал видението и го давам на същите

брата и сестри. Те го хвърлиха в локва с кал и го стъпкаха. Поучението за мен беше: „не хвърляй бисерите на свинете, кокото и духовни да изглеждат“.

„Твоите откровения са моя утеха, (и Твоите устави) – мои съветници”/Пс. 118:24/.

„Твоите откровения приех като вечно наследство, защото те са радост за сърцето ми”/Пс. 118:111/.

„Всички пътища Господни са милост и истина за ония, които пазят завета Му **и откровенията Му**”/Пс. 24:10/.

Дали си православен и католически свещеник или протестантски пастир, архимандрит, епископ, митрополит, папа или патриарх, апостол, „или Ангел от небето”, отклоняваш ли се от пълното и чисто Христово благовестие и ако проповядваш нещо по-друго от него, пътуваш към анатема.

„Но ако дори ние, или Ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде”/Гал. 1:8/.

Господ избира онова, що е нищо, за да посрами онова, което се има за нещо. Той избира господин никой, за да посрами господин някой. Той ми каза да плача за тях и аз се опитвам, но не мога, защото и съзвите са дар от Бога.

Големият евангелизатор Дуайд Муди е казал, че в небето ще има много изненади и той щял да се изненада, че се намира там. Ще бъде изненадан, че не може да намери някои християни, за които е бил сигурен, че ще бъдат там, а ги няма, и там ще види някои, за които е бил сигурен, че не са за там, а са там.

Някои ще се изненадат, че и аз съм там, макар да са били абсолютно сигурни, че не съм за там. Ще се изненадат и за някои комунисти, за които са били сигурни, че няма да влезнат в Небесното царство, защото са били атеисти, но се намират там, **защото са се отказали от атеизма, повярвали са, имали са любов към ближния и са успели да влязат** на мястото на архиереите и пастирите, които са станали доносници и предатели, които са изопачавали думите на Бога, за да защитят своите църковни доктрини.

Други ще бъдат изненадани, че **някои ревностни** православни, католически и протестантски миряни, архиереи и пастири ги няма там, **защото в голямата си църковна ревност и желание да докажат, че са от най-правоверното вероизповедание, са се отклонили от любовта към ближния, което е голямото отклонение от вярата и са искали да влязат, но не са успели.**

Ако сме се отклонили наляво или надясно от вярата в пълното благовестие на Новия завет на Господа Иисуса Христа, независимо от това дали сме презвитери или миряни, учени или неграмотни, мъдри или глупави, бедни или богати, нека се събудим, защото стъпките на Младоженеца вече се чуват и Господният ден наближава. Как да се събудим? Като се върнем на тесния път и безропотно понесем кръста си, каквото и да ни струва това.

„А някой му рече: Господи, малцина ли са, които се спасяват? Той им рече: подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото, казвам ви, мнозина ще поискат да влязат, и не ще могат“/Лука 13:23,24/.